RADU HONGA

AVENTURILE LUI THEODORE

Coperta și ilustrațiile VIOREL PÎRLIGRAS

RADU HONGA

AVENTURILE LUI THEODORE ȘI ALTE POVESTIRI

SCRISUL ROMÂNESC
CRAIOVA, 1985

Pentru Dănuț și Smărăndița

AVENTURILE LUI THEODORE

Theodore se jură că nu va mai pleca în misiune, iar sir Robert înjură. Aventuri pe planeta 81. Theodore se însoară. Întoarcerea pe pămînt.

În birou căldura devenise de-a dreptul insuportabilă datorită instalațiilor de aer condiționat ce intraseră în grevă pe termen nelimitat. Acestea cereau reducerea zilei de lucru la numai patru ore, ceea ce direcția Astroportului refuzase categoric, nevrînd să stea de vorbă cu niște „amărîte de fiare", cum erau numite. Numai că „amărîtele de fiare" își încetaseră brusc activitatea și acum așteptau ca revendicările lor să fie aprobate. Deocamdată însă nu se întrevedea nici o speranță în acest sens, relațiile dintre oameni și mașini rămînînd tot atît de încordate ca înainte. Atmosfera din cameră era din ce în ce mai încărcată, prevestind un dialog furtunos între eroul nostru, Theodore, și șeful său, sir Robert, directorul Secției Relații Interplanetare. Deocamdată, însă, era cald și liniște. Cîteva muște încercau să se sinucidă, aruncîndu-se în ceașca de cafea a directorului, din care acesta sorbea, rar, cu satisfacție, cîte o înghițitură. Theodore tăcea și, cu coada ochiului, urmărea gîzele acelea gingașe cum se roteau nedecise deasupra ceștii și deodată, brusc, se aruncau în picaj. Cinci, șase... a șaptea însă renunță în ultimul moment, probabil că-și adusese aminte că are altceva mai bun de făcut și, după cîteva volute executate artistic, se repezi drept în nara stîngă a directorului, dîndu-i aces-

tuia deșteptarea. Sir Robert avu prezența de spirit de a strănuta, singura soluție pentru a obliga animalul acela să-și părăsească adăpostul provizoriu, ceea ce și făcu, vizibil supărat, însă. Directorul strănutase atît de tare încît, din cauza zgomotului, storurile căzură, perdelele fîlfîiră făcînd ventilație în locul instalațiilor „moarte", secretara intră aducînd cu ea și mașina electrică de tricotat, iar Theodore se făcuse mini, încercînd parcă să iasă din raza vizuală a șefului său. Sir Robert, însă, îl localizase deja și, în timp ce secretara ieșea grăbită, prinzîndu-și două degete în ușa ce se închise prea repede, își fixă ochii asupra victimei, recte Theodore, care, între timp, își luase o expresie a feței cît mai tîmpă posibil, pentru derutarea adversarului.

— Ei, te-ai gîndit, domnule Theodore ? zise sir Robert, într-un tîrziu.

„Dacă ar ști el la ce m-am gîndit eu pînă acum...", gîndi Theodore, foindu-se neliniștit pe scaun. Apoi, cu glas tare :

— M-am gîndit.

— Curios, după figura pe care ai făcut-o, s-ar părea că nu prea obișnuiești acest lucru. În sfîrșit... Și la ce concluzie ai ajuns ? Mergem pe planeta 81 ?

„Atît mi-ar mai trebui, să mergem amîndoi", mormăi Theodore.

— Ce spuneai de dosar ? întrebă sir Robert, care nu reușise să audă prea clar mormăiala lui Theodore. Acesta sesiză momentul și zise :

— Spuneam că... ați promis... ultima cursă, ieșirea la pensie...

— Da, dragul meu, știu, eu cînd promit un lucru e sfînt. Cum te întorci din călătorie, ai dosarul de pensionare pregătit. Mulțumit ?

—Nu prea, răspunse Theodore, cu jumătate de gură. Îmi faceți mai întîi dosarul, formele și apoi...

— Măi omule, zise sir Robert pe un ton pe care cuvîntul „omule" era sinonim cu „idiotule" sau „cretinule", măi băiatule, mă (Theodore era cu vreo două sute de ani mai bătrîn decît șeful său, dar asta n-avea nici o importanță), tu nu vrei să înțelegi că aici eu conduc și toată lumea este la ordinele mele ? Vrei neapărat să ne certăm ? Tocmai dumneata (trecuse la persoana a doua, formula de politețe) care ai atîta experiență, să ne lași într-un asemenea moment lipsiți de ajutorul de neprețuit pe care ni-l poți da ? Crezi că te mințim ? Se poate ?

„Într-adevăr de neprețuit, își zise Theodore, iar îmi dați cu 30 la sută mai puțin decît mi se cuvine, pe motiv că afacerile sînt abia la început și nu pot fi calculate veniturile pe total".

— Nu cred că mă minți, spuse Theodore, privind undeva, pe fereastră, sînt sigur ! De doi ani umblu ca un rătăcit prin Univers și, după fiecare cursă, mi se promite că este ultima. M-am săturat !

— Și eu ! răcni sir Robert, ridicîndu-se brusc în picioare. Dacă nu faci ce-ți spun, o să mori de foame, ai înțeles ?

Instinctiv, Theodore își pipăi buzunarul de la spate al pantalonului, acolo unde-și păstra întotdeauna cîteva pastile de hrană concentrată, pentru orice eventualitate. Obișnuit cu călătorii lungi și, mai ales, cu situații neprevăzute, avea în orice moment la el provizii, pentru cîteva zile. Așa că, auzindu-l pe șeful său cu ce fel de amenințări încerca să-l sperie, zîmbi amuzat și sigur pe sine. „Eu să mor de foame, ha ! Unde o fi citit el scena asta, în care bătrînul Theodore moare de foame ? Ce glumă !".

Sir Robert își dădu seama că trebuie să folosească altă metodă pentru a-l face pe Theodore să plece în misiune. Mai bău o dată din ceașca de cafea și se apropie de scaunul în care stătea bătrînul cosmonaut.

— Uite cum facem, îi spuse, punîndu-i o mînă pe umăr, așa cum nu făcuse el niciodată, știi bine cît durează să pregătim un dosar ca al dumitale ; trebuie să căutăm rapoartele tuturor misiunilor îndeplinite, să calculăm beneficiile aduse companiei noastre de-a lungul a peste o sută de ani, de cînd lucrezi pentru noi, să stabilim procentul de care beneficiezi la calcularea pensiei, plus garanțiile care ți-au fost oprite după încheierea fiecărei misiuni. Vom avea de lucru cel puțin o lună de zile, iar nava cu care trebuie să pleci este pregătită deja. Cursa aceasta nu durează mai mult de un an, pentru dumneata vreau să spun, că pentru noi, pămîntenii... În sfîrșit, eu îți dau cuvîntul meu de om — cînd spuse „om", parcă mai crescu cu zece centimetri în înălțime — că la întoarcere ești pensionat. Numai bine, pînă atunci, cînd te vei întoarce, ne faci o scurtă relatare a celor petrecute pe planetele 19 și 21. După cîte am aflat, pe aceste două planete nu mai avem nici măcar agenție de reprezentare, ca să nu mai vorbim de relații comerciale, schimburi, etcetera. Ce spui, ne-am înțeles ?

Theodore nu mai zise nimic. Murmură ceva pentru el și înghiți în sec. Fusese atacat foarte subtil. Sir Robert bănuia că Theodore nu va aduce prea curînd rapoartele cu evenimentele petrecute pe planetele 19 și 21 și tocmai pe aceasta mizase. Și cîștigase.

Nu ne vom ocupa acum de cele întîmplate acolo, tot ce pot să vă spun este faptul că, înainte de sosirea lui Theodore, trimisul special al companiei în vederea încheierii unor contracte de vînzări-cumpărări, pe pla-

netele respective existau civilizații înfloritoare, avînd o cultură și o industrie dezvoltate pentru epoca lor, iar după plecarea lui Theodore, ființele acelea își mai aminteau vag de o roată și își părăsiseră orașele și locuințele pentru a trăi în peșteri, unde pictau tot felul de animale, care mai de care mai ciudate. Aveau în schimb un zeu, căruia i se închinau de dimineață și pînă seara, un zeu care coborîse din cer și le adusese învățătura sa. Acesta era Theodore. Iată de ce refuza să-și amintească eroul nostru și amîna de atîta timp să facă rapoartele. Sir Robert nimerise în plin.

Directorul aștepta. Theodore își dădu seama că este rîndul lui să vorbească.

— Ce trebuie să fac ? Iar îi mint pe bieții helieni (planeta 81 mai era numită și Helion) cu extraordinarele noastre produse cosmetice ? Iar fac experiențe pe mine, iar mă dau cu tot felul de creme pînă mi se ia pielea, ca să le arăt analfabeților cum să le folosească ? N-am întîlnit în viața mea ființe mai precaute ca astea. Cînd am plecat, l-am văzut pe un helion cum își dădea cu cremă pe haine, să vadă ce reacție se petrece. N-am mai pomenit așa ceva ! Acum ce le mai arăt ?

— Săpunuri, îi răspunse, sir Robert, mai liniștit. Avem niște săpunuri speciale, în momentul în care te speli cu ele, îți dau o stare de euforie, de liniște sufletească, cum să-ți explic eu...

— Am înțeles, zise Theodore, plictisit, cînd te speli, te cureți și fizic și moral, ce mai ! Mai rămîne să te „cureți" și altfel și... gata !

— Doamne ferește ! spuse directorul speriat, bătînd în biroul de lemn. Theodore zise „intră". Apoi întrebă

— Sînt comestibile ?

— Săpunurile ? Nu, dar n-au nici un efect secundar, dacă cumva muşcă cineva din ele. Dar de ce mă întrebi ?

— Poţi să ştii ce au indivizii aceia în minte ? Trebuie să fiu atent.

Două zile cît au durat pregătirile pentru plecare, Theodore stătu în apartamentul său din hotelul *Central*, unde dormi douăzeci de ore din douăzeci şi patru, somnul fiind una din marile plăceri ale bătrînului cosmonaut, alături de mesele adevărate (înţelegîndu-se prin aceasta mesele alcătuite din hrană naturală, carne, salate, fructe etc., nu pastile concentrate luate cu sucuri preparate din tot felul de substanţe chimice) şi fumatul unui trabuc ieftin şi prost, după cum păreau să spună ventilatoarele din camere, care îşi îndoiau paletele în semn de protest ori de cîte ori Theodore trimitea spre ele cîte un norişor de fum. Bineînţeles că fumatul trabucului trebuia să fie însoţit de o cafeluţă nici prea fierbinte, nici prea rece. Theodore îşi aducea aminte cu nostalgie şi regret de vremurile cînd putea bea oriunde o cafea naturală. Acum însă o ceaşcă de cafea costa cît o zi de lucru şi chiar şi pentru Theodore, care era considerat un personaj de seamă, era dificil să-şi satisfacă plăcerea de a bea o cafea.

Cu patru ore înainte de plecare, Theodore făcu o inspecţie minuţioasă a navei, verifică încărcătura, îşi aduse pe navă strictul necesar pentru o călătorie de aproape un an şi abia pe urmă semnă contractul cu compania.

Poate că, după dialogul cu sir Robert, veţi fi tentaţi să credeţi că Theodore este un oarecare, un individ care face numai încurcături. Nu este chiar aşa. Pentru personalul companiei şi Astroportului, Eroul nostru este un om respectat, privit cu simpatie şi invidie uneori.

Ca vîrstă arăta de șaizeci-șaizeci și doi de ani, dar toată lumea știa că numai de cînd lucra în cadrul secției de vînzări-cumpărări schimbase trei directori, aceștia ieșind la pensie, în timp ce Theodore încă mai colinda prin Univers, în căutare de contracte avantajoase pentru compania pămînteană. Pentru el, într-adevăr, nu trecuseră decît treizeci de ani de cînd plecase pentru prima oară pe o altă planetă (pînă la vîrsta de treizeci de ani lucrase în comerțul interstatal, fusese remarcat și trimis apoi la cursurile de pregătire pentru relațiile interplanetare), dar pentru omenire trecuseră peste două sute de ani, ani în care societatea se schimbase de cîteva ori, tehnica depășise orice așteptări pentru bătrînul și conservatorul cosmonaut, în sfîrșit, erau momente în care Theodore era depășit de evenimente, dar, cu toate aceste impedimente, se descurcase onorabil, fiind chiar premiat de cîteva ori, pentru merite deosebite și pentru lunga sa activitate. Theodore văzuse multe la viața lui. Numai pentru compania aceasta, al cărei director era (acum) sir Robert și pentru care lucra de peste o sută de ani, încheiase contracte cu 123 de planete iar cu alte 16 stabilise relații de prietenie, bineînțeles, cu scopul final de a ajunge tot la relații comerciale. Theodore era considerat un expert în plasarea unor articole, piese și aparate acolo unde nimeni, dar absolut nimeni, nu avea nevoie de ele. Cum reușea acest lucru, nu se știe. Cert este faptul că în momentul în care pămîntenii nu mai foloseau cine știe ce aparat, aspiratorul, să zicem, iar fabricile de aspiratoare aveau în stoc mii și mii de asemenea aparate, cine rezolva situația ? Theodore, bineînțeles. Acesta își încărca nava cu stocul supranormativ și pleca în căutare de eventuali clienți. Culmea este că vindea aceste obiecte

pe planeta unde zi și noapte ploua, acolo unde nu puteai găsi nimic de aspirat, dar asta era cu totul altceva. Theodore le aducea contractul încheiat cu acele ființe și alte obiecte luate în schimbul aspiratoarelor. Un altul nu s-ar fi putut descurca atît de bine ca Theodore. Toți știau aceasta și uneori îi mai iertau anumite scăpări, cum se întîmplase cu plantele 19 și 21.

Lui Theodore îi plăcea să călătorească, să vadă alte lumi, să intervină uneori în viața acestor lumi și să le ajute să se dezvolte. Acolo unde era primit ca un oaspete de seamă rămînea mai mult timp, căutînd să lege prietenii cu ființele acelea, să le înțeleagă obiceiurile și limba, în privința aceasta Theodore fiind pentru oamenii de știință pămînteni un adevărat consilier. Nici o altă expediție nu pleca pe vreuna din planetele vizitate de Theodore, fără ca în prealabil să nu treacă pe la el, să ia date despre planeta respectivă. Nu toate lumile erau la fel de prietenoase, Theodore știa mai bine decît toți acest lucru, de aceea sfatul său conta foarte mult.

Zborul navei lui Theodore pînă la planeta 81 nu interesează prea mult, deoarece eroul nostru dormi pe tot parcursul drumului, pilotul automat fiind programat să-l trezească în momentul aplanetizării, ceea ce și făcu. Theodore se trezi foarte prost dispus ; tot timpul cît dormise nu visase decît că este torturat de băștinași, apoi timp de două zile (tot în somn, bineînțeles) numără pînă la un milion din 1,5 în 1,5, iar în ultima parte a drumului „săpă" un tunel prin care urma să scape de urmăritori. Culmea e că atunci cînd se trezi din acest coșmar, avea palmele pline de bătături, dar Theodore nu mai dădu atenție acestui fapt curios, deoarece se apropia vertiginos de solul planetei și trebuia să se pregătească pentru ieșirea din navă.

Aplanetizarea avu loc pe un cosmodrom improvizat din piatră, pe care jeturile de frînare le spulberară în toate direcțiile. Pe Theodore nu-l aștepta nimeni. Helienii nu aveau aparatura necesară detectării corpurilor străine ce le survolau spațiul aerian, așa că porni de unul singur spre orașul-cetate, singura așezare de pe această planetă mioață, ce n-avea mai mult de treizeci-patruzeci de mii de locuitori. După cum se va vedea mai departe însă, helienii se dezvoltaseră totuși destul de mult în comparație cu stadiul în care îi găsise Theodore la prima descindere. Atunci, pe lîngă produsele cosmetice pe care pămîntenii refuzau să le mai cumpere, le vînduse și un fel de pastă de dinți superconcentrată, pastă ce avea menirea (dar nu și efectul scontat) de a curăța în foarte scurt timp cariile dentare, ceea ce nu era cazul, indivizii avînd o dantură perfectă. Theodore, care așa cum am mai spus, avea marele talent de a vinde produsele acolo unde nu era nevoie de ele, reușise să le bage pe gît și pasta respectivă. Încă de la plecare, observase cum maxilarele helienilor se alungesc într-un mod curios, dar Theodore nu zisese nimic, din contră, grăbise decolarea cît mai repede posibil, jurîndu-se că nu va mai trece pe acolo dar, iată, ceasul rău și directorul său îl făcuseră să-și calce jurămîntul, pe de altă pare era și curios să vadă ce se mai întîmplase între timp cu fizionomia prietenilor săi.

Drumul era destul de lung, așa că Theodore porni agale, gîndindu-se cum să se descurce cu noile produse aduse. În plus, trebuia să aducă pe Pămînt altceva în schimb, metale prețioase, produse, orice ar fi constituit un cîștig pentru compania ce o reprezintă. Din prima călătorie se întorsese cu cîteva obiecte de

cult care, vîndute la o licitație de artă, aduseseră cîștiguri considerabile șefilor săi, dar acum ce să le mai ia ?

Theodore privi în jur, cu teamă parcă, și își aprinse un trabuc, așa cum făcea întotdeauna cînd era prea încordat. Data trecută era să o pățească din cauza fumatului. La prima întrevedere ce-o avusese cu Președintele acestei planete, ospitalieră de altfel, își aprinsese, tot așa, un trabuc și, fără să vrea, fumul gros și înecăcios se îndreptase spre Președinte, făcîndu-l să se înverzească la față. Imediat, gărzile îl înconjuraseră pe bătrînul misionar și dacă acesta n-ar fi avut prezența de spirit să-și mănînce trabucul, dovedindu-le astfel soldaților că este inofensiv, cine știe ce s-ar fi putut întîmpla. De unde era să știe Theodore că fumul constituia pentru helieni arma cea mai de temut ? De data aceasta era singur și își permise să-și aprindă și să-și fumeze tracubul pînă la porțile orașului. Abia acolo își dădu seama cît de inspirat fusese că-l stinsese înainte de a intra ; chiar în fața porții exista un panou pe care un desenator stîngaci schițase un pămîntean barat de două linii în cruciș, ceea ce în codul universal se traducea prin „fumatul strict interzis !". Theodore rămase uimit. Acest semn nu exista decît pe cîteva planete mai îndepărtate, planețe pe care se găseau substanțe inflamabile și orice sursă de foc constituia un pericol real. Prezența acestui semn îi confirmă lui Theodore bănuiala că, în timpul ce se scursese de la prima sa vizită și pînă acum, pe aici se schimbaseră multe lucruri, iar vizita altor civilizații deveni o certitudine. „Trebuie să fiu foarte atent", își spuse Theodore, înaintînd aparent nepăsător printre rîndurile de soldați ce-l luaseră în primire la intrarea în oraș și-l conduceau acum spre reședința Președintelui. Și mai era ceva care-l neliniștea pe Theodore : prezența unor străini

ce umblau pe toate străzile orașului, fără nici o restricție și, de asemenea, lipsa de interes a localnicilor față de sosirea sa. Or, prima dată, prezența unui pămîntean fusese un adevărat eveniment în viața lor. Dacă nu ar fi intervenit conflictul cu pasta de dinți, Theodore ar fi avut acum o statuie instalată chiar în piața orașului. La plecare cîțiva artiști chiar începuseră să cioplească la ea, cu timpul însă se renunțase la acest proiect. Theodore le dădu dreptate helienilor ; o statuie o ridici în cinstea unor personalități care au făcut bine unei civilizații, nu...

Din păcate pentru prietenul nostru, limba helienilor rămăsese o enigmă pentru el, în scurta perioadă petrecută pe Planeta 81 nu reușise să învețe nimic, așa că, atunci cînd ajunse aproape de sala palatului unde urma să fie primit de către Președinte, îl dureau mîinile de eforturile făcute pentru a se putea înțelege cu soldații din gardă. Ceva tot înțelese pînă la urmă și anume că prezența străinilor în oraș era legată de o sărbătoare ce se desfășura anual pe planeta lor, un fel de tîrg, carnaval sau ceva asemănător. „Un obicei mai nou", își zise Theodore, revenindu-i buna dispoziție. Cu această ocazie vedea și el ceva deosebit, ceva de care să-și amintească cu plăcere cînd va ajunge pe Pămînt. Poate cîndva va scrie o carte despre toate acestea, cine știe... Din păcate Theodore nu avea cui să povestească despre planetele vizitate și despre aventurile sale. Rude nu avea (mai corect spus nu mai avea), însurat nu fusese niciodată, nepoți nici atît, iar prieteni nici vorbă. El venea pe planeta natală ca musafir, stătea șase-șapte luni la hotelul *Central,* unde avea închiriat un apartament pe timp nelimitat și apoi pleca iar, spre o altă lume, îndepărtată sau apropiată, pentru el n-avea importanță.

Theodore oftă. Nu era decît un bătrîn singuratic, un străin chiar și pentru semenii săi, pămîntenii. Uneori îi venea să fugă undeva, departe, cît mai departe de orice civilizație, pe un asteroid sau o planetă nelocuită unde să stea pînă la capătul zilelor, să-și construiască o casă, singur, așa cum citise mai demult într-o carte și acolo să-și scrie amintirile. Alteori, însă, vroia să trăiască în mijlocul oamenilor, să fie sociabil, să dea interviuri, să povestească și oamenii să-l asculte chiar dacă nu-l vor crede cu toții. Apoi își dădea seama că el era o persoană aparte, un bătrîn prea bătrîn, o fosilă vie, o piesă de muzeu, încă în viață, dar totuși o piesă de muzeu și renunța la acele vise. După pensionare nu-i rămînea decît să se retragă undeva, în anonimat, unde să moară liniștit, neștiut de nimeni. De cîte ori se gîndea la asta îi dădeau lacrimile. De data asta însă se afla lîngă străinii care-l urmăreau cu curiozitate și nu-și permise un asemenea semn de slăbiciune.

În sfîrșit, după o oră și ceva de așteptare, ușile se deschiseră și Theodore intră în marea sală. La capătul opus, pe un tron frumos ornamentat, stătea Președintele. Se recunoscură reciproc, Theodore, cu casca de cosmonaut într-o mînă și mostrele de săpunuri în cealaltă, fiind o figură insolită, ușor de reținut, chiar și după o lungă perioadă de timp, iar Președintele fiind prea urît și disproporționat pentru ca eroul nostru să nu-l țină minte pentru toată viața. Imaginați-vă o masă de carne alb-trandafirie cam de două sute de kilograme, amplasată pe șase picioare și prevăzută cu două brațe scurte de aproximativ douăzeci de centimetri, dar care la nevoie se puteau prelungi pînă la doi metri și jumătate. Deasupra acestui ansamblu se găsea capul prevăzut la rîndul său cu o ventuză ce ținea loc de orificiu bucal și cu două perechi de ochi albaștri ce lăcri-

mau încontinuu. Norocul lui Theodore că pe această planetă nu exista (încă) obiceiul de a se îmbrățișa în semn de prietenie. Aduse (în gînd) un prinos de mulțumire vechilor ritualuri heliene care-l excludeau pe cel pămîntean și zîmbi, plecînd capul, în semn de supunere. Președintele ridică brațul drept și, cu unul dintre cele zece degete făcu un gest care însemna „Bine ai venit", gest pe care noi nu-l putem explica aici, pe Pămînt însemnînd cu totul altceva. Theodore răsuflă ușurat, primirea binevoitoare îi dădea de înțeles că pasta sa de dinți nu adusese totuși prea mari necazuri consumatorilor. Prinzînd curaj, scoase o mostră de săpun și, apropiindu-se de tron, i-o întinse cu respect Președintelui. Întreaga afacere depindea de felul în care acesta primea darul. Theodore n-avea nici un interes să se întoarcă cu marfa acasă, tocmai acum, cînd se afla mai mult ca oricînd aproape de pensionare.

Președintele luă bucata aceea de săpun, o mirosi, îi desfăcu ambalajul și, curios, mușcă. Theodore se înveneți. Situația risca să se înrăutățească din senin. Recurse din nou la gimnastica mîinilor pentru a se face înțeles, în același timp vorbind cu glas tare, doar-doar, celălalt va înțelege ceva.

— Ascultă-mă, spunea Theodore, făcînd semne desperate pentru a-l obliga pe helian să se oprească, nu e aliment, e săpun, o să te doară stomacul, o să faci spume, uite pentru ce este — și îi arătă cu mîinile cum trebuie să se spele, timp în care Președintele dădea afirmativ din cap și mînca în continuare — o să... nu mai apucă să-i spună ce o să... că helianul terminase și părea destul de mulțumit... în sfîrșit, lua-te-ar... tu ai vrut-o, nu eu. Vei rîde acum pînă-ți voi spune eu stop, vedea-te-aș mort de rîs !

Theodore aștepta să vadă ce efect va avea săpunul asupra organismului helianului, timp în care înjura în toate limbile și dialectele cunoscute pe toți cei care-l trimiseseră aici, la capătul Universului. Înjură cu atîta ură încît la milioane și milioane de kilometri distanță, sir Robert începu să sughită, semn că cineva vorbea de el.

Deodată, Președintele se ridică în picioare și înaintă spre Theodore, care se trase înapoi, speriat. Dar helianul nu avea gînduri rele ; nu voia decît să-i arate că nu-i mai lăcrimează ochii, ceea ce însemna că este într-o dispoziție excelentă. Dar Theodore n-avea de unde să știe ce vrea, așa că se retrăgea strategic în spatele gărzilor. Abia cînd soldații începură să bată din picioare, își dădu seama că efectul terapeutic al săpunului fusese cel scontat și, răsuflînd ușurat, se lăsă să cadă lîngă ușă. „Dacă mai trec o singură dată prin asemenea situații, inima mea va ieși înainte de termen la pensie", gîndi.

Profită de faptul că nimeni nu-l mai băga în seamă și ieși din sală. Reuși, după aproape un sfert de oră, să convingă o patrulă de zece helieni să meargă cu el pînă la navă, pentru a aduce stocul de săpunuri. În navă avea un tractor, cum îl numea el, cu care se deplasa pe terenuri greu accesibile și, mai ales, acolo unde atmosfera era irespirabilă, tractorul fiind prevăzut cu o cabină etanșă, foarte utilă în astfel de cazuri.

De data aceasta tractorul se dovedi necesar pentru transportarea lăzilor cu săpunuri, Theodore neavînd nici un chef să care cu spinarea cîteva mii de kilograme. Scoase tractorul, îi puse pe soldați la treabă și în numai două ore marfa era încărcată. Pe helieni îi lăsă să meargă pe jos, mișcarea înseamnă sănătate, le spuse Theodore, iar el se urcă la volan.

La palat era mare veselie și helienii, văzînd buna dispoziție a Președintelui, organizau tot felul de jocuri și dansuri, pentru a fi în ton cu atmosfera. În momentul în care Theodore ajunse și parcă utilajul cu șenilele proptite chiar în scările palatului, mulțimea se îngrămădi curioasă. Bătrînul nostru comerciant nu rămase prea mult pe gînduri desfăcu ambalajele și începu să împartă în stînga și-n dreapta, cerînd în schimb alte obiecte. Helienii îi aduseră tot felul de arme curioase, statuete lucrate dintr-un metal alb, necunoscut pînă atunci lui Theodore și multe alte nimicuri. El însă era mulțumit, în mai puțin de o zi reușise să scape de încărcătură. De mulți ani nu mai lucrase atît de operativ.

Se pregătea să intre în palat pentru a-și lua rămas bun de la Președinte, cînd acesta îl chemă la el. „Poate-mi dă ceva de preț, să am și eu o amintire de la ei, așa, ca de ultimă oară", se gîndi, urcînd cîte două trepte deodată, așa cum făcea în tinerețe. Bucuria îi fu de scurtă durată și Theodore rămase pur și simplu dezamăgit de lipsa de inventivitate a helianului. Ca și alți zeci și zeci de regi, împărați, conducători și președinți de planete, cu care bătrînul cosmonaut avusese de-a face în lungile sale peregrinări prin Univers, acesta voia să-i dea în semn de prețuire pe fiica sa de soție. Cred că vă imaginați cum i-ar fi stat lui Theodore alături de fiica Președintelui, pe care vi l-am descris mai înainte cum arăta. Numai la gîndul că va trebui să o sărute, lui Theodore i se întunecă mintea și văzu negru în fața ochilor.

Situația nu era chiar atît de tragică deoarece eroul nostru avea o metodă foarte practică de a scăpa de această nouă mireasă. Nu-i părea rău decît de faptul că pleca, lăsînd o impresie proastă locuitorilor acestei planete primitoare. Din păcate nu avea o altă alterna-

tivă, pe Pămînt nu putea să ajungă cu așa ceva după el. Dacă s-ar fi însurat de cîte ori avusese această ocazie și și-ar fi adus acasă toate așa-zisele soții, Theodore ar fi avut acum cea mai interesantă grădină zoologică din întreaga galaxie.

Politicos, Theodore îl asigură (așa cum putea el face acest lucru prin semne) pe Președinte de stima și respectul ce-l nutrea pentru darul primit, îi mulțumi cu ajutorul a altor cîteva zeci de gesturi inutile, își luă rămas bun și îi făcu semn viitoarei sale soții să-l urmeze. Îi arătă unde să se așeze și, în uralele mulțimii, porni spre navă. Cînd ajunseră, o lăsă pe „frumoasa heliană" să-l ajute la ducerea încărcăturii tractorului la bordul navei, apoi, simulînd o defecțiune a motoarelor de pornire, îi dădu de înțeles că trebuie să coboare și să aștepte pînă va face o decolare de probă. Individa, după ce că era urîtă, nu se pricepea nici la tehnică, așa că se depărtă de navă, așteptînd ca soțul ei să rezolve defecțiunea. Iar Theodore porni motoarele și decolă, dar nu de probă, ci definitiv, lăsînd-o acolo, pe planeta natală, abandonată (dar nu sedusă), nemairămînîndu-i altceva de făcut decît să se întoarcă la palat să-și plîngă durerea pe ipoteticii umeri ai tatălui său.

În acest timp, Theodore se închinase de cîteva ori, mulțumind unei anumite persoane că scăpase și din această încercare. Verifică apoi cu atenție starea aparaturii de bord, dădu coordonatele pilotului automat și se pregăti pentru un somn de cîteva luni.

Pe drumul de întoarcere, Theodore nu visă decît decorații care i se înfășurau ca șerpii în jurul gîtului, sufocîndu-l, și hoteluri cu două sute de etaje, care se prăbușeau peste el, alungîndu-l din oraș. A fost cel mai agitat somn din întreaga sa carieră de cosmonaut.

THEODORE ȘI VIAȚA LA ORAȘ

Primirea lui Theodore. Viața lui Theodore la oraș. Theodore își cumpără o casă la țară.

Lui Theodore nu-i venea să creadă ; toată mulțimea aceea de oameni venise la Astroport să-l primească pe el, pe bătrînul Theodore ? De emoție îi tremurau picioarele și era cît pe ce să cadă pe trepte în timp ce cobora. După calendarele terestre trecuseră peste douăzeci și cinci de ani de la plecarea în ultima cursă, personalul cosmodromului se schimbase între timp, oamenii ieșiseră la pensie înaintea sa, alții mai muriseră fără să-l mai aștepte și, cu toate acestea, în jurul bătrînei nave se îmbulzeau sute și sute de tineri ce făceau parte din noul personal, tineri care nu-l cunoșteau și nu-l văzuseră niciodată pe eroul nostru, dar auziseră cu siguranță de el și de aventurile sale, ca dovadă prezența lor acolo, pe cosmodrom. Iată, venise chiar și sir Robert, acum un bătrîn respectabil, care ținuse cu tot dinadinsul să participe la primirea lui Theodore, mai mult pentru a-i aduce aminte că n-a uitat de promisiunea făcută înainte de plecare.

Imediat după coborîre, domnului Theodore — cum îi spuneau plini de respect tinerii funcționari sau viitori cosmonauți — îi ieși în întîmpinare noul director al agenției care-l felicită călduros pentru reușita misiunii sale (de fapt habar n-avea dacă misiunea fusese sau nu

îndeplinită, dar acesta era protocolul) și, după cîteva fraze standard, îi înmînă în semn de omagiu o plachetă reprezentînd un maimuțoi stilizat ce ținea într-o mînă o măslină pe care o privea înfometat. Degeaba îi explică noul director că placheta îl reprezenta pe el, Astronautul numărul 1 al agenției, ținînd în palmă o planetă pe care o privea victorios, Theodore nu-l crezu, dar nici nu se supără, considerînd cadoul drept o glumă reușită.

Plecară apoi spre agenție, unde un bătrîn de care Theodore nu auzise îi aminti toate meritele și serviciile aduse companiei. Unul cîte unul, membrii consiliului de conducere îl felicitară, îi încărcară buzunarele cu medalii, ultimul înmînîndu-i un cec în valoare de zece mii de taloane și actul de pensionare, amintindu-i astfel că este prea bătrîn pentru a mai pleca spre alte planete. După dineul de rigoare, îl trimiseră la hotel să se odihnească, urmînd ca a doua zi de dimienață să se hotărască în privința unei locuințe definitive. Încă nu aflaseră de planurile măreție ale domnului Theodore.

Cînd se trezi își aduse aminte că, în timp ce dormea, o voce necunoscută îl întrebase dacă a plătit chiria, întrebare la care Theodore (tot în somn) răspunsese că asta nu era treaba ei, funcționarii de la administrativ se ocupau de această problemă, iar spre dimineață, atunci cînd somnul este cel mai dulce, arcurile patului începuseră să-l înțepe pe motiv că nu le-a reparat niciodată și covorul i se rula sub picioare ori de cîte ori călca pe el, făcîndu-l să cadă, deoarece nu-l curățise niciodată. În această stare de spirit se trezi Theodore, parcă ar fi avut pietre în cap. Încearcă să se bărbierească, ciopîrțindu-și obrăjorii cam în toate locurile posibile, se îmbrăcă și coborî în fața hotelului, cu gîndul să facă o plimbare prin oraș. Renunță pe moment, văzînd o bancă

și se așeză să-și tragă puțin sufletul. Și, într-adevăr, nu reuși decît foarte puțin să-și tragă sufletul, deoarece sări ca ars ; pe locul unde stătuse era acum un nod de lemn ieșit cu aproape zece centimetri în sus. Imediat auzi o voce care nu putea veni decît de la bancă

— Ți-a dat cineva voie să stai jos ? Tu m-ai pus aici ?

Theodore, din ce în ce mai contrariat de cele ce se întîmplau în jurul său, dădu ocol băncii, se uită sub ea, dar nu văzu pe nimeni care să-i fi vorbit. Și, totuși, cineva îl întrebase și întrebarea aștepta răspuns.

— Recunosc că nu eu te-am instalat aici, zise într-un tîrziu, dar asta nu înseamnă că n-am voie să mă odihnesc. Ei drăcie ! O amărîtă de bancă nu-mi dă voie să stau pe ea. Asta-i culmea obrăzniciei !

— Ca să stai pe mine, continuă banca, neluînd în seamă obiecțiile lui Theodore, trebuie mai întîi să introduci în spate fișa personală cu toate semnalmentele, două fotografii doi pe patru și amprentele digitale și numai în cazul în care locuiești într-unul din blocurile din raza mea iar computerul te recunoaște după voce și mers, ai dreptul să stai jos. Ia fă cîțiva pași ! Nu pe iarbă, că-ți dau și amendă ! Prin fața mea, așa, mai repede ! Da, acum cîntă ceva !

Curios să vadă ce se va întîmpla pînă la urmă, Theodore încercă să lălăie un refren pe care-l știa de acum două sute de ani.

— E clar ! se auzi vocea, nu ești de pe aici. Să nu te mai prind că vrei să stai că... Și mai învață notele, mai mare rușinea, un om la vîrsta dumitale... !

Năucit, Theodore se pierdu printre blocuri, murmurînd „Ce tehnică, domnule, ce tehnică ! O bucată de lemn să mă facă de rîs. Nemaipomenit !". Reuși să iasă într-o alee și se opri să-și aprindă un trabuc. Îi desfăcu

celofanul, îl aprinse, iar ambalajul îl aruncă într-un coș de gunoi care era alături. Imediat celofanul îi fu aruncat înapoi, la picioare. Theodore îl ridică și-l aruncă din nou, dar figura se repetă. O voce venită din coș, îi explică pe un ton enervat

— Eu sînt coșul familiilor al căror nume încep cu O și P Dumneata ce inițială ai ? N-ai coș ?

— T, de la Theodore, răspunse eroul nostru, iar coș n-am, eu abia ieri am venit dintr-o misiune de pe altă planetă, încă n-am avut timp să-mi iau coș. Și cu asta ce fac ?

— Dacă n-ai coș, folosești buzunarul.

— Asta-mi mai lipsea, să merg cu coșul de gunoi după mine prin oraș !

Din ce în ce mai supărat, Theodore traversă strada. Peste drum era un chioșc de ziare. Căută prin buzunare o fisă ca să-și poată cumpăra un ziar, nu găsi și atunci se rezemă de una din reclamele pe care scria cu litere uriașe „Citiți, citiți, citiți !" O voce tot atît de plăcută ca și celelalte, îl întrebă

— Așteptați să vină presa ?

— Nu, zise Theodore, nemaimirîndu-se că de data aceasta are onoarea de a vorbi cu un chioșc.

— Dar ești abonat la vreo revistă sau la vreun ziar care se vînd aici ?

— Nu, nu sînt abonat, n-am avut cînd să fac acest lucru. Eu abia ieri am venit în oraș.

— Atunci dă-te la o parte că-mi iei vopseaua. Cită nerușinare !

Theodore se făcu că nu aude, dar nu apucă să stea prea mult timp rezemat de colțul chioșcului ; acesta se mută brusc cu douăzeci de centimetri spre dreapta, iar Theodore își pierdu echilibrul, mai-mai să se lovească

în ochi de săgeata unei reclame pe care scria „*Medicul casei*, un ziar de nepreţuit pentru orice familie !". „Ia te uită, îşi zise Theodore, îndepărtîndu-se cît mai repede, puteam să mă rănesc şi nici măcar nu sînt abonat la ziarul acela". „Încă puţin şi oraşul acesta plin de surprize mă va da gata."

Se plimbă un timp pe străzile mai puţin aglomerate. Peste tot, însă, întîlni reclame, care mai de care mai ingenioase, ce lăudau diferite planete, făcute parcă anume pentru ca oamenii să-şi petreacă concediile de odihnă acolo. Theodore le ştia pe toate, reclamele, ca orice reclame, exagerau cu 80 la sută condiţiile reale existente. El era sătul de tot ce văzuse în lungile sale peregrinări prin Univers şi nu mai avea nevoie de nimic, cu excepţia unei locuinţe confortabile, în care să se simtă şi el că este acasă.

Cum se plimba aşa liniştit, observă la capătul unei alei aflate aproape de un părculeţ, o vilă frumoasă, toată îmbrăcată în iederă. Theodore n-avea de unde să ştie că iedera era artificială şi, chiar dacă ar fi ştiut, acest amănunt nu avea prea mare importanţă, vila fiind într-adevăr, demnă de admirat. „Iată ce-mi trebuie mie, îşi spuse, privind cu încîntare armonia elegantă a clădirii, parcă a fost făcută pentru mine ! Ce-ar fi să intru şi să întreb dacă nu cumva este de vînzare. Aşa ceva merită toate economiile mele !".

Încercă poarta ; era deschisă. Intră în curte, privi în jur şi, nevăzînd pe nimeni, înaintă cu gîndul să sune la uşă. În acel moment simţi o mînă grea lăsîndu-i-se pe umărul drept. Theodore întoarse capul şi înlemni ; un cîine care, aşa cum stătea pe labele din spate, îl depăşea cu un cap, îl luase protector şi-l privea blînd.

— Știi să citești ? îl întrebă.
— Știu, îngăimă Theodore. Dar de ce mă întrebați ?
— N-ai văzut tăbliță de afară ?
— Vă rog să mă scuzați, dar n-am fost prea atent !
— Hai atunci să o citim împreună.

Theodore nu știa ce să facă ; să rămînă sub laba protectoare a dulăului sau să o ia la fugă. Pînă la urmă, după ce întîlni ochii „înțelegători" ai cîinelui, optă pentru prima variantă. La poartă repetă de douăzeci de ori textul „Nu intrați, că regretați !", își recunoscu greșeala, promise solemn, dîndu-și cuvîntul de onoare că în viața lui nu va mai trece pe acolo și abia atunci avu voie să plece, nu înainte de a i se mai atrage o dată atenția

— De data aceasta ți-am dat drumul, fiindcă ești la prima abatere, dar a doua oară...

— Dracu o mai trece pe aici, zise Theodore, cînd se văzu iarăși în stradă.

Traversă și intră în părculeț, hotărît să stea pe o bancă și să se odihnească. „Prea multe pentru o singură zi ! Bănci care nu te lasă să stai jos, coșuri care aruncă în tine cu hîrtii, cîini-roboți și chioșcuri mișcătoare, n-am mai pomenit așa ceva. Pe timpul meu, eeh, altă viață ! Stau și mă întreb cînd au reușit toate astea, n-au trecut decît douăzeci și cinci de ani de cînd am plecat. Ce să-i faci, altă viață ! Se așeză pe prima bancă întîlnită în cale, dar nu apucă să-și tragă răsuflarea că auzi o voce care-i atrase atenția

— Pe banca aceasta nu stau decît bătrînii de la optzeci de ani în sus. Sculați-vă !

— Ce spui ? Uite că nu mă scol ! zise Theodore, de data asta enervat. Ce-o să-mi faci ? Spune ! Aud ? Poate-ți dau și un picior !

Vocea nu-i mai dădu răspunsul, în schimb se auzi un foşnet în spate, Theodore se întoarse şi se făcu galben la faţă ; vorbise cu un reprezentant al ordinii publice care, acum, îi făcea procesul-verbal de contravenţie.

— Pentru nerespectarea regulilor din grădinile publice, zece taloane amendă, iar pentru jignirea mea, o sută. Altă dată să te uiţi cu cine vorbeşti !

Theodore îşi luă chitanţa şi plecă abătut. „Sînt prea bătrîn pentru un asemenea ritm de viaţă", oftă el, pornind agale pe străzi. „Nu-i locul meu aici. Poate numai la ţară să-mi găsesc o căsuţă în care să stau liniştit şi să-mi aştept sfîrşitul vieţii. La oraş nu-i de mine".

Se făcuse tîrziu. Străzile se aglomeraseră şi Theodore se retrase spre hotel. Îşi făcuse deja o imagine a vieţii cotidiene şi impresia sa nu concorda cu ceea ce şi-ar fi dorit. La hotel ceru să i se aducă masa în cameră. După zece minute un robot se prezentă la uşă. Theodore aşteaptă pînă cînd acesta îi aşeză totul pe masă, apoi îi făcu semn că este liber. Dar robotul nu se mişcă. Theodore crezu la început că s-a defectat, dar nu era aşa. Abia după ce mîncarea se răci, îşi dădu seama că trebuie să-l răsplătească pentru munca depusă şi îi puse în palma întinsă un sfert de taloni. Imediat, robotul dispăru. „Şi eu care credeam că este defect, zîmbi Theodore. Este cel mai normal robot pe care l-am văzut !".

A doua zi, cu moralul cît de cît refăcut, Theodore coborî în hol, la recepţie, şi-l întrebă pe omul de ordine ce păzea uşa de la intrare unde se află agenţia de închiriat vile în afara oraşului. Acesta îl întrebă la rîndul său dacă nu vrea cumva să fie consultat de psihologul hotelului, un om foarte capabil, care-l vindecase pe unul care avea obsesia prezenţei unor criminali la el în

citi

cameră, o obsesie mult mai greu de vindecat, orice s-ar spune.

— Jignirea clienților, îl întrebă Theodore, încercînd să-și păstreze calmul, face cumva parte din îndatoririle dumitale de serviciu ?

Celălalt nu mai zise nimic, speriat de alternativa unei reclamații, dar, imediat după ieșirea lui Theodore, telefonă la poliție.

Întrebarea omului de ordine îl puse totuși pe gînduri pe Theodore și primul drum din acea dimineață îl făcu la fosta sa agenție, pentru a cere unele relații în legătură cu planul său. Pînă la urmă ajunse chiar la psihiatrul agenției și îi spuse ce are de gînd. Acesta încercă în zadar să-i explice inutilitatea unui asemenea gest cu urmări neprevăzute, Theodore rămase ferm pe poziție. Nu vroia decît o căsuță la țară și, orice s-ar întîmpla, o va avea. Pînă la urmă, văzînd că nu are cu cine discuta, medicul îi dădu adresa și o trimitere către o agenție care se ocupa cu vînzarea unor astfel de locuințe.

Nici nu apucase bine să iasă din birou și poliția ceru date despre acest personaj dubios care voia cu orice preț să se mute la țară. Psihiatrul îi asigură că este vorba de un bătrîn cosmonaut, fost angajat al lor, un bătrîn care nu face rău nimănui, un element nepericulos în concluzie, și Theodore fu scos de sub urmărire.

„Încep o viață nouă", își spunea el, mergînd în pas vioi pe străzi, neștiind că deja cererea sa alertase două instituții publice. Ajunse în fața clădirii ce adăpostea societatea de „plasare a nonconformiștilor", cum i se mai spunea, și, cu cecul de zece mii de taloane în buzunar și cererea în mînă, intră și se așeză la rîndul format în fața biroului de informații. „Cozile astea sînt un rău necesar de care nu vom putea scăpa niciodată", fi-

losofa Theodore. „Stînd aici, ai timp să-ți faci ordine în idei, asculți și ultimele noutăți fără să întrebi nimic și, uneori, cînd renunți să mai stai, îi dai o satisfacție celui din urma ta, care abia așteaptă să-ți ia locul".

La informații află că trebuie să meargă la camera 14. Urcă la primul etaj și găsi imediat biroul respectiv. Intră și îi spuse funcționarului ce dorește. Acesta îl privi ca pe un obiect de studiu, tuși, apoi îl întrebă

— Serios, sînteți hotărît să vă cumpărați o casă la țară ?

— Da, zise Theodore, m-am săturat de colindat prin Univers, iar la oraș nu-mi place. Eu vreau să mă odihnesc, să ascult ciripitul păsărelelor

— Care păsărele, domnule ? se miră funcționarul. Unde ai mai văzut dumneata așa ceva ? Sau ai citit undeva ? Vă plac romanele fantastice, nu-i așa ?

— Îmi plac și romanele fantastice, recunosc, dar eu am văzut păsărele de-adevărat, cînd eram mai mic, acum vreo o sută optzeci și ceva de ani...

— Ehei, să fii dumneata sănătos, au trecut timpurile acelea cînd nu mai putea decola un avion din cauza animalelor zburătoare. Acum, dacă vrei totuși să le vezi, te duci la muzeu sau la grădina zoologică !

— Atunci voi crește animale, nu se lăsă Theodore, părinții mei, odihnească-se în pace, creșteau în fiecare an pentru Anul Nou un... cum îi spune... un...

— Cîine, îl ajută tînărul funcționar. Știu povestea, fiecare om avea pe lîngă casă un cîine și...

— Îmi pare rău, îl întrerupse Theodore, din ce în ce mai nervos, dacă părinții dumitale își tăiau cîinele de Crăciun și-l mîncau, nu mă interesează, le urez să le fie de bine, părinții mei însă creșteau un porc, aces-

ta-i numele animalului și pe acesta îl mîncau de sărbători. Auzi, să crești cîini !

— Tot la grădina zoologică îl găsiți și pe dînsul, alături de alte curiozități ale naturii. De ce nu vă angajați paznic acolo ? Le puteți studia în voie.

„Dacă nu-i sănătos, de ce nu-l internează într-o clinică ?", se întrebă Theodore, privindu-l cu compasiune pe funcționar.

— Poate că totuși nu v-ați exprimat corect, continuă acesta, recitind cererea, poate doriți un apartament într-un bloc situat la marginea orașului și cu mai puține etaje, să zicem, doar cu cincizeci, nu ?

Theodore simțea că fierbe. Își desfăcu gulerul și își slăbi nodul cravatei.

— Cred că m-am exprimat destul de corect, doar dacă n-am făcut cumva greșeli gramaticale. Vreau să trăiesc la țară și atîta tot. În definitiv, fac ce vreau cu banii mei !

— Vă urmărește cineva ?

— Cine să mă urmărească ? se miră Theodore.

— Eu de unde să știu ? întrebă la rîndul său funcționarul. Poate ați făcut ceva nepermis și acum vreți să vă ascundeți. Vă rog să nu vă enervați, mai zise, văzîndu-l pe Theodore că-și scoate cravata și mușcă din ea. Discutăm ca oamenii, doar, și trebuie să știm sigur ce motive aveți ca să faceți una ca asta !

Theodore se ridică și se apropie de funcționar care, speriat, se retrase un pas.

— Vrei neapărat să știi ce motiv am pentru a-mi cumpăra o casă la țară, da ? Ei, bine, află că sînt urmărit. Urmărit, mă înțelegi ?

Funcționarul dădu din cap că a înțeles, dar atît de brusc încît îi veni amețeală și se sprijini de perete. Theodore nu-l lăsă.

— În ultima misiune, continuă el, am omorît o mie două sute zece extratereștri, i-am făcut zob, i-am măcelărit pur și simplu fiindcă n-au vrut să mă lase să plec și să aduc pe Pămînt pe cea mai frumoasă femeie de acolo. Și atunci i-am omorît unul cîte unul. Cum îi prindeam, pac ! și pac ! Dar rudele lor au jurat că mă vor pedepsi și au pornit în căutarea mea. Toți, frați, surori, cumnați de mînă, veri primari, soacre chiar, sînt acum pe urmele mele. Iar eu trebuie să mă ascund de răzbunarea lor, iar dumneata, ca semen al meu, ești obligat să mă ajuți. Poate că acum sînt la ușă și mă așteaptă să ies de aici. Ce spui, mă ajuți sau nu ? Îmi dai o casă la țară ?

Tînărului îi dăduseră lacrimile, fiind o fire emotivă din cale afară. Își scoase batista și-și suflă nasul, apoi vru să spună ceva, dar îl văzu pe Theodore că rînjește și își reveni.

— Dumneata îți bați joc de mine !

— Da, îi răspunse Theodore, dar dumneata ai început, trebuie să recunoști. Mă trimiți la grădina zoologică să am grijă de porci, pe urmă mă îndemni să cresc javre de sărbători, așa ceva nu-i frumos din partea unui tînăr, mai ales cînd stă de vorbă cu un bătrîn ca mine. E posibil ?

— E posibil, îi răspunse funcționarul, dumneata văd că nu crezi, dar te vei convinge singur de realitate. În sfîrșit, treaba dumitale, noi nu te putem opri. Știți însă că societățile de asigurare care, aici, în oraș, sînt obligate să vă pună la dispoziție medicamente și să vă asigure asistență socială și medicală pînă la adînci bătrînețe, nu mai au dreptul să facă nimic pentru dumnea-

voastră din momentul în care părăsiți perimetrul orașului ?

— Nici nu mă interesează, îi tăie vorba Theodore. Doar nu mă amenință nici o primejdie.

— Ce spuneți ? Dar praful, microbii de la animale, ploile ? La țară plouă neorganizat, puteți răci. Și accidentele ? Dacă vă cade un... cum îi spune domnule, extraordinar ce lapsus am și doar am văzut și într-un film o scenă asemănătoare... a, mi-am adus aminte, dacă vă cade un pepene în cap, ce ziceți ? Poate fi o lovitură mortală !

Theodore se încruntă, încercînd să-și amintească cum arată un pepene și la ce nivel al solului crește.

— Pepene ziceai, nu ? Ai văzut dumneata pepeni crescînd în copaci ?

— Sau o cireașă ? Eu n-am fost niciodată la țară, așa că n-am de unde să știu ce fructe cresc în copaci, voiam însă să vă avertizez de pericolele la care sînteți expus. Dar dacă insistați...

— Sigur că insist, se răsti Theodore, nemaiputîndu-se abține, vreau să plec la țară !

— ...atunci noi vă promitem că vă facem rost de o casă acolo, iar dumneavoastră va trebui ca timp de o săptămînă să vă faceți acomodarea cu mediul, practica, așa îi spunem noi, la o fermă model. Abia după aceea, dacă mai sînteți hotărît să vă retrageți din mijlocul oamenilor, aveți dreptul să vă mutați definitiv. Mîine dimineață helicopterul agenției vă va lăsa la marginea orașului, foarte aproape de terenurile fermei de care vă spuneam și, peste șapte zile, se va întoarce să vă ia.

Drum bun, îi ură în încheiere, dîndu-i de înțeles lui Theodore că nu mai au ce discuta.

Cînd ieși din clădire, Theodore era complet zăpăcit. „Atîta birocrație pentru o casă. Dacă ceream o rachetă, erau în stare să mi-o lase la scară sau să mi-o aducă în cameră, demontată piesă cu piesă !".

Dimineața, ras proaspăt, îmbrăcat într-un costum sport și odihnit după o noapte liniștită, Theodore se urcă în helicopter, luîndu-și cu el strictul necesar pentru o săptămînă. Abia aștepta să ajungă la fermă.

THEODORE ŞI VIAŢA LA ŢARĂ

Vizită la o fermă model. Theodore şi minunile de la fermă. Theodore nu renunţă. Viaţa la ţară.

Pilotul nu era prea vorbăreţ din fire, aşa că, timp de o oră cît dură drumul, Theodore avu prilejul să admire în liniştе peisajul din jurul oraşului. În locul cîmpiilor ştiute de el se vedeau ici-colo cîte o poiană rătăcită şi cîţiva copaci aproape verzi. În rest, numai asfalt, ca şi cum în jurul oraşului s-ar fi construit un imens aeroport. Nu întrebă nimic, de teamă să nu-l deranjeze pe pilot.

Coborî în dreptul unui indicator fosforescent pe care se putea citi „Ferma Strauss. Nu rupeţi florile ! 380 volţi !", pilotul îi ură ceva din care Theodore nu auzi decît „...să te aibă în pază !" şi decolă imediat, de parcă ar fi aterizat pe un sol radioactiv.

Nu apucă să facă decît cîţiva paşi pe poteca înconjurată de o parte şi de alta de iarbă, că aceasta porni să meargă singură. „Potecă rulantă, se minună Theodore, cît pe ce să-şi piardă echilibrul, aşa ceva chiar că n-am mai văzut!" În timp ce fîşia de pămînt îl ducea spre poarta unei ferme ce se zărea la cîteva sute de metri în faţă, Theodore privea în jur. La un moment dat, văzu un măr foarte aproape de drum şi sări din potecă cu gîndul să-l observe mai atent. Mare-i fu dezamăgirea cînd îşi dădu seama că în măr nu era decît un singur fruct şi în dreptul lui o tăbliţă pe care scria „Ia

mîna ! Nu vezi că nu este decît unul singur ?". Peste tot iarbă și flori de toate culorile, cu excepția verdelui. De unde era să știe Theodore că toate erau artificiale, iar doamnei Strauss nu-i plăcea culoarea verde ?

Nu apucă să sune, anunțîndu-și sosirea. Poarta se deschise fără zgomot. „Celule fotoelectrice", gîndi în timp ce înainta spre femeia care-l aștepta în curte, surîzînd. Îi sărută mîna, cu o politețe puțin exagerată și îi spuse pentru ce a venit.

— Am fost anunțați de venirea dumneavoastră, îi răspunse ea, invitîndu-l în casă. Vreți să vă odihniți ?

— A, nu, zise el, lăsîndu-și bagajul lîngă ușă. Sînt curios să văd cum arată această fermă. Locuiți singură ?

— Cu soțul și cei doi copii, dar din păcate nici unul nu este acasă. Soțul a plecat la pescuit și nu vă pot spune precis cînd se întoarce.

— Aveți și heleșteu ? se bucură Theodore. Începe să-mi placă aici, la dumneavoastră. Aș mînca o ciorbă de pește cu mare plăcere.

Doamna Strauss începu să rîdă.

— Avem heleșteu, îi explică ea, dar nu este decît un singur pește în el și soțul meu încearcă de o lună de zile să-l prindă. De asta vă spuneam că nu știu cînd se întoarce. E destul de bătrîn, poate a și murit și pînă cînd îl găsește...

— Vai, doamnă, se sperie Thedore. Cine să moară ? Soțul ?

— Peștele, domnule, doar despre el era vorba. Soțul meu este sănătos tun.

— Da, da, înțeleg, zise Theodore ceva mai liniștit. Și copiii ?

— Cel mare s-a dus să pună capcane pentru găini și...

— Capcane pentru găini ? Parcă așa ați spus ? Lui Theodore i se păru că n-a auzit bine.

— Ce vă miraţi ? Pe aici nu sînt decît găini sălbatice şi nu le putem prinde altfel. Chiar şi aşa avem greutăţi cu ele. Acum două săptămîni l-au muşcat pe soţul meu de picior. Şi-acum şchiopătează, săracu' !

— Mă scuzaţi că vă întrerup, zise Theodore, din ce în ce mai curios, găinile nu sînt păsările acelea care fac ouă ? De ce vă uitaţi aşa la mine ? Ouă, cuvîntul acesta nu vă spune nimic ?

Doamna Strauss se încruntă, semn că gîndeşte intens.

— Ouă, spuneţi ? Cred că ştiu despre ce este vorba ; nu sînt nişte obiecte albe şi aproape rotunde, care se sparg foarte uşor şi-ţi murdăresc hainele ? Înainte erau mîncate de oameni, mi se pare.

— Exact, aprobă Theodore. Cred că voi cere agenţiei şi cîteva găini pentru a le creşte la fermă. După cîte ştiu eu, nu sînt chiar aşa de periculoase. Poate că totuşi în ultimul timp şi-au mai schimbat atitudinea faţă de oameni, altfel nu-mi explic cum de l-au muşcat pe soţul dumneavoastră.

— ...iar cel mic este în spatele casei, construieşte o apărătoare pentru o cireaşă care tocmai s-a copt.

Un cîine fără coadă se apropie de ei.

— Aveţi şi cîine ?

— Dacă aţi şti cît ne-a costat, oftă doamna Strauss. Speculanţii de la grădina zoologică n-au vrut să ni-l vîndă decît pentru o mie de taloane ! Nici măcar în rate !

— După cîte văd, e cuminte, nu latră la străini. Muşcă ?

— Asta ? Da' de unde ! I-au făcut operaţie ca să nu ne tulbure somnul cu lătratul, iar de muşcat nici nu poate fi vorba ; colţii sînt prevăzuţi cu un dispozitiv de vaccinat. Haideţi să vă arăt creşcătoria de iepuri mecanici, sînt o grozăvie !

— Lăsați, zise Theodore, îi văd mai tîrziu. Vacă nu aveți ? Mie, dimineața, îmi place să beau o cană cu lapte fierbinte.

— Vacă nu, dar avem lapte, îi răspunse doamna Strauss.

— Înțeleg, vine lăptarul sau mașina cu lapte.

— Nu, domnule, ce să caute laptangiul sau cum îi spui dumneata, pe aici ? Pe la noi nu trec nici măcar avioane, darmite... Avem o pompă în curte. Nu vă miraţi. Este racordată la conducta de lapte de pe șoseaua numărul 8. Cînd îi dăm drumul să curgă are un mecanism care face : „Muuu, muuu !"

— Pompa ? Face ca vaca ? „I-auzi Theodore", își zise, și se ciupi.

— Veniți s-o vedeți. E mult mai simplu așa. Cu vaca era mai greu, trebuia să-i storci zilnic rezervorul de lapte, mai dădea cu piciorul, sau cîte-o palmă...

— Eu, să vă spun drept, o întrerupse Theodore, n-am văzut în viața mea o vacă dînd palme. Și vă rog să mă credeți că am fost prin multe locuri și am văzut multe la viața mea. Poate cu coarnele...

— Cu palma, cu coarnele, are vreo importanță ? Așa, dacă e cumva defectă, îi mai dăm noi cîte un picior.

— Vacii ?

— Nu, domnule, pompei.

În timp ce se îndreptau spre „vaca stilizată", instalată în spatele unei magazii, Theodore auzi cîteva păsărele ciripind.

— Ce sînt, întrebă el, canari sau pițigoi ?

— Păsărelele care cîntă ?

— Da.

— Habar n-am, că nu le-am văzut niciodată. Le-a adus soțul meu acum o săptămînă de la oraș și le-a agățat în copac.

Într-adevăr, într-un pom de lîngă gard, Theodore zări, cu mare greutate, două păsărele ; una sta întinsă pe burtă pe o creangă, cealaltă atîrna cu capul în jos.

— Și cîntă în poziția asta ? se miră Theodore.

— Ei, cum o să cînte, nu vedeți că sînt împăiate ? Avem un casetofon în scorbură.

„O frumusețe de fermă", își zise Theodore.

— Ce spuneți, vă place la noi ?

— Da, răspunse, mirîndu-se singur de ceea ce spune.

Doamna Strauss îl privi uimită.

— Și sînteți hotărît, în continuare, să vă cumpărați o casă la țară ?

— De ce nu ? De ce mă întrebați ?

— Sînteți curajos. Din zece inși care au trecut pe aici, nouă au părăsit ferma chiar a doua zi.

— Și al zecelea ? întrebă Theodore.

— Al zecelea sînteți dumneavoastră ? Înțelegeți ?

— Înțeleg, răspunse Theodore. Nu cumva ferma aceasta este o fermă... sperietoare ?

Doamna Strauss își lăsă privirile în jos.

— Noi nu sîntem decît niște simpli angajați. Rolul nostru este de a vă arăta dezavantajele vieții la țară. Pentru asta sîntem plătiți.

Theodore încercă să o liniștească.

— Nu vă faceți probleme, mi-am dat seama despre ce este vorba. Apoi mai privi o dată în jur, rămase cîteva clipe pe gînduri și își spuse „Ce poate fi mai frumos decît o casă la țară ?"

În timpul săptămînii de „practică", Theodore se acomodă repede cu modul de trai la fermă. În prima dimineață petrecută în mijlocul naturii, plecă împreună cu soțul doamnei Strauss (care reușise să se întoarcă de la pescuit viu și nevătămat, dar fără pește) să vadă împrejurimile. Tot atunci făcură și un inventar al bunu-

PAUMB

rilor ce reveneau proprietății Strauss. Theodore nici nu se aștepta ca ferma să aibă atîtea avantaje. În afară de mărul întîlnit de Theodore la sosirea sa și de heleșteu, ferma mai cuprindea două parcele de aproape o mie de metri pătrați, acoperite de ierburi înalte în care creșteau în voie găinile sălbatice, o grădină de flori artificiale, încă doi copaci rătăciți care nu produceau nimic în afară de frunze și un fel de țarc a cărui întrebuințare nimeni n-o știa. Toate aceste anexe erau îngrădite cu sîrmă ghimpată de un portocaliu reflectorizant, pentru a putea fi reperate chiar și din avion. Cîmpul din jur, neîngrădit, aparținea statului și era folosit tot pentru amenajarea unor ferme asemănătoare.

În curte, familia Strauss primise pe inventar un pom, șase păsărele împăiate, o pompă cu lapte, patru iepuri mecanici, un cîine, un coteț nefolosit și nefolosibil deoarece nu avea acoperiș, două răzoare și gardul de lemn ce înconjura ferma. Casa propriu-zisă avea două camere, un hol, o bucătărie și o cămară în care să-și poată păstra rezervele de conserve. Lumină electrică aveau, mai primiseră și niște lămpi cu baterii care abia luminau camerele seara, cînd nu mai puteai vedea de cine sau de ce te lovești. În rest, ca mobilier, strictul necesar. Theodore făcu cîteva calcule și ajunse la concluzia că toate acestea (casă, mobilier, curtea și obiectele de inventar din ea, plus parcelele și pomii plantați de curînd) nu făceau mai mult de șapte-opt mii de taloane. Făcu o încercare.

— De cît timp stați aici ? îl întrebă pe domnul Strauss, un bărbat bondoc, cu chelie și o mutră posacă, parcă adaptată vieții la țară. În ochii lui se puteau citi în orice clipă cuvintele „Vreau acasă !“

— De trei zile, îi răspunse acesta. Acum o lună au venit cei de la agenție cu o echipă de constructori și au construit ferma, după un model de la muzeul satului. Ceilalți nouă pretendenți au plecat repede. Abia aștept să vă hotărîți și dumneavoastră, să putem pleca și noi acasă. Sînt sătul, am un apartament care mă așteaptă, copiii s-au îmbolnăvit tot alergînd după găini și cățărîndu-se prin copaci ca să arate cît de dezavantajos este să trăiești la țară, soția este constipată din cauza conservelor vechi, iar dumneata stai și te minunezi. N-ai mai văzut așa ceva ?

— Trebuie să recunosc că, într-adevăr, n-am mai văzut, ferma aceasta seamănă cu decorurile ce se foloseau acum cîteva sute de ani pentru realizarea unui film. Totul este fals, de carton. N-am ce face, asta am vrut, asta mi s-a oferit. Să vă mai întreb ceva, bine că mi-am adus aminte. Ferma a cui e ?

— Nu v-am spus ? A agenției.

— Asta am înțeles, vreau să spun a cui rămîne după plecarea dumneavoastră. Cine va locui aici ?

— Cred că nimeni, răspunse Strauss, puțin mirat de întrebare. Un om normal n-ar sta aici. Văzu că Theodore zîmbește și adăugă Vă rog să rețineți faptul că eu am fost obligat de împrejurări să locuiesc aici, deci am circumstanțe atenuante. Da' nu cumva vreți s-o cumpărați ?

— Dacă tot m-am hotărît să mă mut în mijlocul naturii, de ce să mă mai încurc cu construirea altei ferme ? După cîte am înțeles, chiar dacă aș vrea să-mi fac alta, tot ca aceasta ar fi, nu-i așa ?

— Asta cam așa e, recunoscu Strauss. Toate sînt tip A.

— Tip A ? se miră Theodore. Cum adică ?

— Adică pentru tipi „anormali", îi răspunse Strauss, privind într-o parte, jenat.

Theodore regretă întrebarea și își zise în gînd ca altă dată să fie mai atent despre ce vorbește. „Toți caută să mă jignească, parcă n-aș fi om ca și ei !".

— Eu cred că ar trebui să vorbiți cu agenția, îi atrase atenția domnul Strauss, și dacă ei sînt de acord... În orice caz, eu abia aștept să mă car de-aici, deja simt că înnebunesc !

„Mai poți, mai poți ? zise Theodore, privindu-l piezîș. După figură, s-ar părea că deja ești" !.

Bineînțeles că agenția îi vîndu lui Theodore imediat „celebra" fermă la un preț mult mai mic decît sperase el, iar apoi făcură inventarul, încărcîndu-l și cu găinile sălbatice. Theodore se opuse vehement, spunîndu-le reprezentanților agenției că n-au decît să-și ia sălbăticiunile de-acolo, dar aceștia îi replicară că ei sînt oameni serioși, care locuiesc ca niște cetățeni respectabili la oraș, într-o locuință normală, nu aleargă ca niște bezmetici după niște animale care mușcă. Theodore renunță să mai insiste, zicîndu-și că, oricum, cu taloanele rămase de la tîrgul făcut cu oficialii, își putea permite să-și cumpere cîteva găini normale de la grădina zoologică. Tot oficialii îl anunțară că, o dată pe lună, un avion special al agenției va survola spațiul aerian al fermei „Theodore" — fostă Strauss — și îi va arunca — chiar așa i-au spus —, îi va arunca un colet în care se vor găsi toate cele necesare pentru traiul la fermă.

— Și, mă rog, de unde veți ști de ce am eu nevoie ? a întrebat Theodore, curios.

— Pentru început ne veți da o listă chiar acum, iar, în viitor, îi veți striga pilotului ce vă trebuie.

Theodore rămase pe moment blocat. „Aştia nu-s normali, sau îşi bat joc de mine. Ori pilotul merge pe picioare şi trage avionul după el, ori indivizii mă cred pe mine staţie de emisie-recepţie !".

— Bine, dar eu n-am voie să vin în oraş să-mi cumpăr singur ceea ce am nevoie ? se revoltă Theodore. Eu, Marele Cosmonaut ?

Oficialii se priviră pentru o clipă încurcaţi.

— Ba da, pentru dumneavoastră există o clauză veţi primi din partea agenţiei un permis special cu ajutorul căruia, de 12 ori pe an, aveţi dreptul să vizitaţi oraşul.

Theodore nu mai avu ce să spună. Astfel, deveni stăpînul absolut al fermei. Oficialii plecară, lăsîndu-l în mijlocul curţii, puţin dezorientat, dar, în acelaşi timp fericit că reuşise să-şi realizeze visul o casă la ţară.

ULTIMA MISIUNE A DOMNULUI THEODORE

Mărul lui Theodore. Propunerea lui Arthur. Cea mai frumoasă planetă. Căsătoria lui Theodore. Muncile lui Theodore.

Două săptămîni de la instalarea lui Theodore la fermă, timp în care muncise ca un apucat de unul singur să-şi amenajeze grădina şi să-şi repare gardul de plastic, care, cu ajutorul copiilor doamnei Strauss căzuse în proporţie de 80 la sută, deci cam pe la începutul lunii iulie, „vaca" lui Theodore se defectă. Fusese o zi caldă, însorită, bună de plajă, dar lui numai de asta nu-i ardea. Începuse munca la ora şase dimineaţa şi acum era cinci după-amiază. Bineînţeles că nu reuşise să rezolve nimic. O trăsese de manetă — aşezată chiar în spate, în loc de coadă —, o pipăise pe toate părţile, se rugase de ea, nimic. Vaca, sau pompa cum vreţi să-i ziceţi, era moartă. Ba, la un moment dat, enervat, îi trăsese şi un picior, după sfaturile utile primite înainte de plecare de la familia Strauss, dar renunţase; imediat, maneta se ridicase, lovindu-l peste bărbie, mai-mai să-l doboare şi îl stropise cu un lichid urît mirositor, făcîndu-l pe Theodore să-şi aducă aminte de toate expresiile întîlnite pe planetele locuite cu fiinţe nu prea civilizate. Acum stătea rezemat de ea şi o privea cu ură, întrebîndu-se ce-ar putea avea. Pînă atunci funcţionase perfect. O trăgea de manetă şi, de trei ori pe zi, îi dădea cîte o sută de grame de lapte, nici o picătură

mai mult. Odată, fusese în stare să stea o zi și o noapte culcat lîngă ea, doar-doar i-o da un supliment. Nimic. Pompa rămăsese surdă la toate rugăminţile lui Theodore, mare consumator al acestui produs. Cu 6 zi înainte avusese altă defecţiune conducta pe care venea laptele de la oraș la fermă era lipită de cea de apă și undeva, de-a lungul drumului, se spărsese. Curioasă spărtură însă cele două conducte comunicau acum între ele, dar prin ce principiu naiba ştie că, de cîte ori dădea drumul să-i vină laptele, paharul se umplea cu apă, iar cînd se spăla dimineaţa la chiuvetă, obţinea o curioasă combinaţie între pasta de dinţi și lapte, sau jumătate apă, jumătate lapte. Plus pasta de dinţi.

Își aduse aminte la un moment dat că văzuse demult, demult, un film cu crescători de animale și îșI stoarse creierii să-și aducă aminte ce făceau aceștia cînd animalele se îmbolnăveau. Degeaba însă. Tot ce-și aducea aminte era scena în care ei (crescătorii de animale) le tăiau. „M-am prostit de tot, își spuse Theodore privind cu jenă în jur. Dacă m-ar vedea cineva tăind pompa, pe motiv că este bolnavă, cine ştie ce ar crede despre mine. Să-i dau niște iarbă să mănînce ? Ar fi o idee !". Și tot el „Theodore, Theodore, degeaba ai îmbătrînit, că..." Nu mai continuă deoarece era vorba despre el și n-avea nici un farmec să se jignească singur. Singura soluţie era aceea de a săpa de-a lungul conductelor și să repare spărtura. Tocmai pusese mîna pe un tîrnăcop cînd, pe aleea ce trecea prin faţa fermei, însă la o distanţă destul de mare de poartă, văzu un om venind spre el. Fiind prima fiinţă vie ce o vedea de la intrarea sa la fermă, se hotărî să-i iasă în cale. Se apropie de gard și, cînd văzu cine este, își trase o palmă să-și revină și rămase cu gura căscată. Acesta nu era altul decît ac-

tualul șef al misiunilor spațiale, înlocuitorul lui Robert. Theodore nu avea nimic cu acesta, deoarece el lucrase numai sub comanda vechiului șef, dar mutra și felul de a se purta a lui sir Arthur — așa se numea noul șef — îl enervaseră încă de la primirea făcută pe cosmodrom. Sir Arthur venea liniștit pe aleea rulantă ce șerpuia printre florile artificiale și mușca cu poftă dintr-un măr de toată frumusețea, mare și roșu. „De unde o avea mere ? se întrebă Theodore, mirat. După cîte știu eu, pe o rază de 15 kilometri nu este decît un singur pom, în care nu există decît un singur fruct pe care eu personal îl pîndesc de cînd am venit aici ca să se coacă". O bănuială sumbră îl străfulgeră, făcîndu-l să simtă un nod în gît de emoție.

Între timp, Arthur deschise poarta, după ce rămase puțin zîmbind la 220, deoarece Theodore, preocupat de investigații, uitase să decupleze sistemul de alarmă și intră în curte.

— Șefule, zise Theodore în loc de salut, de unde ai mărul ?

— Mărul ăsta ? Era pe-aici prin apropiere. E minunat !

— Vrei să mi-l dai și mie puțin ?

Arthur i-l dădu. Pe cotor era o tăbliță pe care scria „unu". „Asta e", își spuse Theodore, palid de enervare. Obrăznicia șefului — nici măcar nu-i fusese cu adevărat șef — îl scotea din sărite. Cum își permisese acest intrus să-i fure mărul la care el, fermierul Theodore, ținea atît de mult ? Cum de îndrăznise, nerușinatul ? Lui Theodore îi lăsa gura apă uitîndu-se cum acesta, intrusul, mușca din bunul altuia, zîmbind satisfăcut : „Rîzi tu, rîzi, mormăi Theodore doar pentru el, da' nu e rîsul tău. Îți arăt eu !".

— Dumneata, continuă Theodore interogatoriul, n-ai văzut afișul pe care scria că n-ai voie să-l rupi din pom ? Sau pentru unii — cînd zise „unii" privi semnificativ spre Arthur — literele de tipar au rămas o enigmă și astăzi ?

— N-am văzut nici un afiș, îi răspunse acesta, făcîndu-se că nu sesizează ironia, dar de ce mă întrebi ?

— Fiindcă ai stricat echilibrul naturii, de-aia, îi răspunse Theodore.

— Lasă că nu-i nici o pagubă, zise Arthur, tot atît de calm ca și pînă acum, privind curios în jur. Frumoasă fermă, observă el. Îmi place aici la tine. Te descurci ?

— Cu ce ?

— Așa, în general. Asta de exemplu, ce este ? Arătase spre pompă.

— O vacă mecanică. Sau o pompă care dă lapte. O pompă-vacă, nici eu nu mai știu cum dracu să-i zic. Cînd vrea, dă și lapte.

— Serios ? Așa ceva n-am văzut în viața mea. „Nici eu", îi răspunse în gînd Theodore. Ia să vedem, continuă Arthur, amuzat. Adu-mi un pahar.

Theodore plecă plictisit spre casă și se întoarse cu un pahar, apoi trase de manetă, convins că Arthur va face o cură de nămol. Se auzi mai întîi un muget care făcu să se clatine gardul, și așa destul de fragil, și imediat paharul se umplu cu lapte. Theodore se încruntă. „Ia te uită, la mine oare de ce nu merge ?" Arthur îl bău pe nerăsuflate.

— Tu nu-ți pui unul ?

Theodore repetă operația cu maneta și paharul se umplu. Cu apă. O vărsă și înghiți în sec.

— Ghinion, zise Arthur, bătîndu-l părintește pe umăr și îmbărbătîndu-l. Văd că ai și pepeni, mai spuse

el, arătînd spre doi bostani verzi, ce se aflau în colțul opus al grădinii.

— Sînt din cauciuc, îi explică Theodore. Doar ce i-am umflat ieri. Am avut trei.

Arthur îl privea bănuitor. „Nu cumva își bate joc de mine ? Cum adică, din cauciuc ?“.

Theodore îi observă nedumerirea și gîndul răzbunării pentru mărul mîncat îl făcu să rînjească cu satisfacție.

— Vino să-ți arăt, îl invită el pe Arthur. Aduse din magazie o pompă veche de peste o sută de ani, scoase ventilul de la unul din pepeni și începu să-l umfle, sub privirile uluite ale lui Arthur, care se apropiase la o distanță destul de periculoasă. Feliile desenate pe cauciuc se măreau văzînd cu ochii. Arthur încercă să spună ceva, dar nu mai avu timp ; pepenele, umflat la maxim, îi explodă drept în ochi, iar semințele din el îl împroșcară, precum o ploaie de alice. După ce-și șterse fața plină de semințe și își mai reveni din șoc, Arthur zise :

— Mda, acum te cred, dar parcă spuneai că ai trei, nu doi, nu-i așa ?

— Da, așa este, îi răspunse Theodore, vădit mulțumit de rezultatul experienței sale. Al treilea mi-a explodat mie ieri, și tot așa, drept în ochi ! Parcă spuneai că-ți place la mine, la fermă.

Arthur nu-i răspunse. Mai făcu doi-trei pași prin curte, apoi se întoarse spre Theodore.

— Să trecem la afaceri, propuse el.

— Era și timpul, observă Theodore, chiar mă-ntrebam cu ce ocazie pe aici. Poate doar ca să-mi mănînci mărul și să-mi bei laptele !

— Vreau să te trimit pe Epsilon. Prețul dublu decît pînă acum. Ce zici ?

Theodore se uită la Arthur ca la un nor care-i amenință o zi senină. Adică chiorîș. Apoi privi în jur, ca și cum și-ar fi luat rămas bun de la fermă, îl privi din nou pe Arthur și, într-un tîrziu, răspunse

— Ce să spun ? Sînt la pensie !

— Sper că nu mă consideri sclerozat, doar eu personal ți-am semnat ieșirea la pensie. Am mare nevoie de dumneata.

— Iar vreo reclamă tîmpită pentru creaturile din Univers ? Îmi pare rău. Sînt la pensie !

— Nu mă enerva, se răsti Arthur, ajuns la capătul răbdării. Este vorba de ceva foarte serios și delicat. Am trimis trei misionari pe această planetă și nu s-a mai întors nici unul. Dumneata ai fost acum doi ani acolo și, după cîte mi-ai povestit, s-ar părea că Epsilon este sinonim cu paradisul. Așa este ?

Theodore tăcea. Voia să savureze în liniște acel „dumneata" rostit de Arthur, un semn de prețuire pentru el, bătrînul misionar. Chestia cu povestitul era cam dubioasă, nu-și aducea aminte să-i fi povestit vreodată despre planeta Epsilon, dar dacă el spunea așa... Apoi zise

— Cam așa. Cel puțin așa a fost atunci, poate s-au mai schimbat lucrurile între timp (Cîtă dreptate avea, sărmanul... !)

— Tocmai de asta vreau să te trimit. Mai gîndește-te și nu uita, prețul dublu ! Zece mii de taloane nu le găsești pe toate drumurile !

— Mă mai gîndesc, zise Theodore, făcîndu-i lui Arthur un semn cu mîna, semn care putea însemna și „Să trăiți !" dar și „Hai, cară-te, că am treabă și mă ții în loc !"

După plecarea lui Arthur, Theodore intră în casă, își făcu un ceai și, lăsîndu-l să se răcească, încercă să-și

amintească cum mai arăta planeta Epsilon. De la prima sa vizită trecuseră douăzeci de ani și nu doi cum spusese Arthur, dar nu asta era important. „Ce le-am vîndut eu indivizilor ?“ se întreba Theodore. Întrebarea avea un scop, deoarece trebuia să știe sigur dacă mai avea vreo șansă să scape de-acolo în cazul în care misiunea sa sfîrșea prost. „Da, da, mi-am adus aminte“, își zise Theodore, mulțumit că memoria nu-i făcea (încă) feste. Le-am vîndut treizeci și cinci de combine pentru cules fructe din imensele livezi aflate pe planeta aceea foarte bogată. Așa este, mi-amintesc bine, toate combinele erau demontate, pentru a putea fi transportate mai ușor și, cînd am ajuns și le-am propus afacerea, am fost obligat să montez una din ele pentru a le arăta înapoiaților cum pot fi culese sutele de mii de fructe fără ajutorul mîinilor și al scărilor. Am reușit să montez mașinăria dar, în loc să culeagă, ea scutura pomii și bineînțeles că fructele acelea coapte, zemoase și frumos mirositoare cădeau, unele făcîndu-se gem, altele (puține la număr) rezistînd șocului. În orice caz, ei au fost mulțumiți de demonstrația făcută și au cumpărat toată încărcătura. Ce-or fi făcut cu ele, nu mă mai interesează, asta-i treaba lor, puteau să le și caseze, important este că le-au luat !

Planeta era într-adevăr foarte frumoasă, bogată și primitoare, atmosfera respirabilă, cer albastru, tot timpul senin, ceva de vis. Locuitorii de pe Epsilon erau împărțiți în trei categorii Bărbații, care nu arătau nici pe departe ca oamenii din punct de vedere fizic, moral însă, sau ca inteligență, depășindu-i cu mult, femeile cu două picioare, femei pe care dacă le vedeai, puteai jura că sînt pămîntene care părăsiseră planeta natală pentru a coloniza această planetă pierdută undeva, în

spațiul nesfîrșit, și cea de-a treia categorie, femeile cu trei picioare, urîte și rele, cum nu mai întîlnise Theodore nicăieri. Pur și simplu de cîte ori se gîndise la acestea din urmă, Theodore nu reușise să găsească un termen de comparație. Într-un cuvînt, oribile. Și culmea, tocmai ele aveau rolul de perpetuare a speciei ! Femeile cu două picioare erau un fel de servitoare, aveau grijă de casă, de copii, de grădini, de tot ceea ce trebuie făcut într-o gospodărie.

Cu douăzeci de ani în urmă, epsilonienii îl întrebaseră pe bătrînul nostru cosmonaut-misionar dacă ar vrea să se stabilească acolo, pe planeta lor, obligîndu-se să-i asigure toate condițiile de pe Pămînt. Theodore refuzase categoric. Era pămîntean și morala sa nu-i permitea să facă asemenea gesturi ce puteau fi interpretate ca trădare față de planeta natală, față de omenire în general.

Toată noaptea se gîndi, analiză situația și spre dimineață acceptă să plece pe Epsilon. Timp de două zile își puse la punct ferma, își făcut pregătirile necesare și, abia cînd văzu că nu mai are nimic de făcut, îl anunță pe Arthur că este gata de plecare. Peste alte două zile, după verificările de rigoare, Theodore se îndrepta spre planeta Epsilon, pentru a dezlega enigma dispariției celor trei misionari.

Ca de obicei, Theodore trase un pui de somn de cîteva zile — unii tehnicieni de la Centrul Spațial spuneau că Bătrînul, cum îi ziceau uneori în glumă, alteori din respect, suferă de boala somnului și poate că nici nu greșeau prea mult, avînd în vedere că în jurnalul de activitate al navei în fiecare zi de zbor era trecut cuvîntul „Somn". Dar pe Theodore nu-l interesa ceea ce vorbeau ceilalți despre el. „Ca să poți duce la bun sfîrșit o misiune, indiferent de gradul ei de dificultate,

trebuie să fii odihnit și cu mintea limpede", le explica el celor care-l chestionau în legătură cu zecile și sutele de ore de somn ce le avea la activ pe parcursul unui drum.

Pilotul automat îl trezi cu exact o oră înainte de coborîre. În timpul pregătirilor de aplanetizare, luă două pastile de bună dispoziție și, fluierînd un fragment dintr-un cîntecel special compus pentru copii handicapați ce abia învățau să vorbească la o vîrstă destul de înaintată, se îndreptă spre oficiul vamal al planetei Epsilon. Ofițerii de gardă îl întrebară ce dorește. Nu apucă bine să deschidă gura, că indivizii, spre marea satisfacție a bătrînului misionar, îl recunoscură, cu toate că trecuse atîta timp. Spun îl recunoscură, deoarece un pămîntean este oriunde remarcat datorită fizicului său destul de neobișnuit pentru extratereștri și, mai ales, datorită inteligenței sale extraordinare. Pe Theodore îl recunoscură numai datorită fizicului. Deh ! După îmbrățișările de rigoare îi amintiră de propunerea făcută cu ani în urmă. Pesemne că pastilele de bună dispoziție nu-și făcuseră încă efectul, sau asupra lui Theodore nu aveau nici o influență, fiindcă acesta căscă de cîteva ori, mai-mai să rămînă cu gura deschisă pînă în dreptul urechilor, apoi mormăi ceva care pentru epsilonieni însemna și da și nu. Abia după ce-și mai reveni din somnolență, își dădu seama că investigațiile sale puteau dura destul de mult și, pentru a fi bine tratat, le promise că va sta o săptămînă și apoi le va da și răspunsul mult așteptat.

În acel moment nu știa dacă totul fusese premeditat sau planeta arăta într-adevăr ca un paradis pentru om. Cert este faptul că Theodore se simți excelent și timp

de șapte zile pămîntene își făcu de cap, uitînd pentru ce venise.

Îi dădură o casă din care nu lipsea absolut nimic pentru ca un om să se simtă bine, băutura era la discreție, fructele și dulciurile umpleau vasele din camere, femeile (cu numai două picioare) se întreceau care să-i fie pe plac, ce să mai vorbim, Theodore nu mai știa ce să creadă. Dăduse norocul peste el. Seara umbla prin oraș, încerca să-i învețe pe localnici limba pămîntenilor — încercare zadarnică, deoarece întotdeauna făcea acest lucru în localuri unde respectivii stăteau la mese și nu mai știau să vorbească nici măcar limba lor, dar să mai învețe și limbi străine. Participă la două tombole în piața orașului, tombole la care cîștigă tot de atîtea ori cîte un exemplar cu trei picioare, apt de reproducere, fapt care-l întristă foarte mult, făcîndu-l totodată să renunțe să mai bîntuie noaptea aiurea și să-și aducă aminte de scopul șederii sale pe Epsilon.

În a treia seară, în timp ce stătea în pat și privea cîteva pliante color cu imagini de vis, o întrebă pe femeia de lîngă el dacă se simte bine alături de el.

— Bineînțeles, îi răspunse ea, mîngîindu-l pe chelie, ești adorabil!

Theodore parcă întineri cu o sută și ceva de ani, cînd auzi. „Astea cred că au făcut un curs intensiv pentru învățarea limbii pămîntene. Ce cuvinte frumoase poate spune despre mine. Ia te uită! Pe Pămînt n-am fost în stare să-mi găsesc și eu ca toți oamenii o femeie care să mă înțeleagă, să mă aștepte, să... în sfîrșit, și aceasta în două secole de existență, în timp ce aici, în trei zile, gata, sînt ca și măritat, sau însurat, cum se mai spune la chestia asta nici nu mai țin minte. E clar, am îmbătrînit!

— Dar ţie ţi-ar place să fii bărbat ? se trezi zicînd fără să vrea.

Femeia cu două picioare îl privi puţin mirată. Apoi zîmbi subtil şi îi răspunse.

— Eu ştiu ? Poate că mi-ar plăcea. Ţie nu ?

Theodore nu prinse de la început sensul cuvintelor. Abia după cîteva momente se trezi înjurînd şi întrebarea sa şi răspunsul ei. „Are simţul umorului, doamna, n-am ce spune. Ar trebui să fiu mai atent cu cine mă încurc pe-aici. De femeile tip «Deşteaptă» m-am ferit ca de conflictele cu extratereştri şi bine am făcut. De-asta am trăit două sute de ani fără reparaţii capitale şi sînt aşa frumos şi simpatic !"

În a patra zi, de dimineaţă, se prezentă la centrul de informaţii al planetei şi la cosmodrom să se intereseze de soarta celor trei misionari dispăruţi. Oficialii îl primiră foarte amabili şi îi răspunseră că „într-adevăr, au trecut pe la noi, s-au simţit minunat, sperăm că şi dumneavoastră vă simţiţi la fel, şi au plecat mai departe".

— Mai departe unde ? zise Theodore. Capătul călătoriei era planeta voastră, unde să se mai ducă ?

— Nu ştim nimic, au mai zis oficialii. Cataloagele de zbor menţionează plecarea lor.

Theodore rămase pe gînduri. „Dacă au plecat, să fie sănătoşi, înseamnă că misiunea mea este încheiată şi de-acum înainte sînt liber să fac ce vreau, să mai stau, să rămîn definitiv sau să plec".

Le mulţumi pentru informaţii şi se întoarse acasă. Acasă pe Epsilon, nu la ferma lui de pe Pămînt. Femeia din ziua a şasea se îndrăgosti atît de mult de el încît îi ceru cu lacrimi în ochi să o ia cu el pe Pămînt. Dar mai înainte îl întrebă cîţi ani are.

— Două sute doi ani, trei luni și o săptămînă, îi răspunse Theodore, da' de ce ?

— Nu cîți ai acum, se corectă femeia, cîți ani mai ai de trăit ?

— Asta-i bună, se enervă brusc cosmonautul, de unde vrei să știu, pot crăpa și mîine. Tot nu înțeleg scopul întrebării.

— Vezi tu, zise ea, la noi, cei care depășesc vîrsta de cincizeci de ani, sînt urcați în vîrful unui catarg și dacă, după două zile, încă mai sînt acolo, se pot însura.

— Și dacă nu ?

— Dacă nu, înseamnă că sînt pe jos, buni de adunat și șterși din inventarul planetei.

„Curios obicei, mormăi Theodore, înseamnă că pe mine trebuiau să mă caseze de patru ori pînă acum. Bine că nu sînt născut aici !"

În legătură cu propunerea de a pleca împreună, nu știa ce să facă. Toată noaptea făcu de veghe. Se întoarse pe toate părțile în pat, se învîrti prin cameră și, pînă la urmă, tocmai cînd zorile apăreau și se anunța o zi excepțională, ajunse la concluzia că mult mai indicat ar fi să rămînă el acolo decît să vină femeia pe Pămînt. Logic, aici erau condiții de-a dreptul fantastice, totul era gratis, nimeni nu-i cerea să facă ceva. Ce-i drept nici pe Pămînt nu-l punea cineva la treabă, dar parcă i se făcuse lehamite de ferma sa de la țară, în comparație cu ceea ce i se oferea pe Epsilon. În concluzie, dacă pleca, era un prost și jumătate !

În cea de-a șaptea zi, dis-de-dimineață, se duse direct la cei interesați de rămînerea sa pe Epsilon și le dădu răspunsul. Afirmativ. O zi întreagă completă formulare, făcu analize, nu cumva să fie bolnav, îi făcură contract pentru casă, primi aprobări peste aprobări,

spre seară reuşi să se însoare cu femeia ce-l făcuse fericit în cea de-a şasea zi şi, noaptea, cînd ajunse acasă, se culcă frînt de oboseală şi visă că se află pe Pămînt şi trage la pompă, paharul i se umple cu noroi, pepenii îi explodează în faţă, cîinele îi face injecţii, florile îl curenteză iar Arthur îi mănîncă mărul.

Dimineaţa, cînd se trezi şi îşi dădu seama unde se află şi că totul nu fusese decît un coşmar, zîmbi mulţumit şi plecă să se plimbe prin grădină. Soţia încercă să-l reţină în casă, nu de alta dar, chiar în seara nunţii, el dormise ca un lemn, călcînd orice tradiţie şi jignind-o. Theodore îi promise că nu va sta decît o oră şi se va întoarce.

Uitîndu-se admirativ la minunăţiile etalate de-o parte şi de alta a aleilor, îşi zise

„Asta viaţă, domnule, ce casă la ţară, ce pepeni, ce iepuri mecanici, ce găini turbate şi curse, aici e de mine !".

Timp de două săptămîni terestre se simţi în al nouălea cer şi chiar mai sus. Din păcate, totul se sfîrşi brusc într-o noapte urîtă ca şi femeile cu trei picioare. Auzi mai întîi de afară nişte zgomote ciudate care se amplificau. Cerul se întunecase parcă şi mai mult, tuna şi printre fulgere avu ocazia să vadă nori grei aruncîndu-se asupra întregii planete, în timp ce casa sa proprietate personală (fostă de stat) începuse să intre în sol. În jur, valuri uriaşe de apă se repezeau asupra geamurilor.

Theodore avu la început impresia că se scufundă cu casă cu tot în apa aceea urît mirositoare dar, spre surprinderea sa, clădirea se lăsa în jos cu ajutorul unor scripeţi. În momentul în care din faţa ferestrelor dispăru imaginea de afară, se deschiseră şi uşile dormi-

torului. Theodore se întoarse. Trei indivizi înarmați pînă mai sus de dinți și însoțiți de nevasta lui intrară și îi făcură semn să se îmbrace. Ca un automat, bătrînul cosmonaut se execută, fără să înțeleagă ce se întîmplă. Îl luară mai mult pe sus, îl îmbrînciră prietenește și-l tîrîră de-a lungul a multor coridoare. Soția dispăruse.

„Sărmana de ea, n-am apucat nici să-mi iau rămas bun. Ce animale, să se poarte în halul acesta cu mine, Eroul Pămîntului ! Cred că ea s-a dus să aducă ajutoare, sau să ceară eliberarea mea. Precis".

În timp ce Theodore se gîndea cu dragoste la consoarta lui, paznicii îl împinseră într-un convoi. Recunoscu ființe din zeci de planete pe care le vizitase în decursul anilor de peregrinări prin cosmos. „Cred că vor să facă o selecție, cine să rămînă aici și cine nu, asta e, m-am speriat degeaba". Deocamdată îl obligară să meargă alături de creaturile acelea ciudate ce înaintau cu capetele plecate, cei care aveau capul în partea de sus a corpului. Observă că unii erau legați.

„Sînt recalcitranți, nici n-ar trebui să primească asemenea specimene pe o planetă atît de frumoasă și de primitoare. Bine le fac !".

Theodore își făcuse în gînd un discurs pe această temă, cînd ajunse în dreptul unei roți mari cît un stat de om. Un paznic îi făcu semn să pună mîna pe ea. Theodore refuză, dînd din cap.

— Eu am venit aici la odihnă, nu la muncă, îi explică el epsilonianului, dîndu-se la o parte, politicos.

Paznicul îl așeză din nou în fața roții, mai puțin amabil și, văzîndu-l cît este de dezorientat, îi mormăi într-un tîrziu

— S-a terminat pauza. Gata cu desfrîul ! La muncă !

— Care pauză ? întrebă Theodore, total nedumerit. Ce pauză ? Eu nu lucrez, sînt cosmonaut. Ei na !

Paznicul îi repetă semnul de a se apuca să învîrtă de roată. Theodore se enervă de-a binelea.

— Nu, zise el hotărît, asta nu !

— Alta n-am, îi răspunse calm celălalt. Poate mai mari.

După un sfert de oră de rugăminți și proteste, Theodore află adevărul despre planeta Epsilon, planeta mult visată.

— Este foarte curioasă, îi explică epsilonianul. Într-un an, care aici are 500 de zile, într-o sută arată așa cum ai văzut-o cu ochiul liber, iar în celelalte patru sute, așa cum ai văzut-o azi-noapte. Cea mai mare parte dintre noi, locuitorii, trăim sub Pămînt, de aici ne luăm strictul necesar. Din păcate, numărul celor care muncesc a scăzut în mod considerabil și șefilor noștri le-a venit o idee extraordinară, simplă și practică. În cele o sută de zile frumoase, facem tot posibilul pentru a mări numărul sclavilor.

— Cum, apucă Theodore să întrebe, în timp ce, cu mișcări încete, învîrtea roata.

— Foarte simplu. Majoritatea care vin la noi, ca și tine de altfel, stau cîteva zile, le place și, la sugestia oficialilor, cer să rămînă definitiv. Și noi îi primim cu dragă inimă. Acum ai înțeles ?

Theodore rămase interzis, privind năucit mulțimea aceea de ființe ce munceau într-un ritm alert.

„Ia te uită ce-am fost în stare să fac ! Să-mi las eu casă la țară și tot ce aveam pentru... chiar, pentru ce ? Nemaipomenit !"

În acel moment drăcui toți misionarii trimiși aiurea în Univers. Pentru ce venise el și pentru ce rămăsese !

Mai făcu o încercare, cu toate că nu mai avea nici o speranță. Era convins acum că și ceilalți trei pământeni lucrau cu elan tineresc pentru înflorirea planetei Epsilon.

— Eu ce fac ? Trebuie să plec pe Pământ, să...

— Să pleci ? Asta-i bună ! Ce, ai uitat că ai semnat un contract cu noi ? N-ai scris acolo cu mîna ta că vrei să rămîi aici de bună voie. Am semnat eu în locul tău ? Nici măcar nu știu să scriu. Hai, treci la treabă și lasă vorba. Lenește ! Dacă nu-ți faci norma, nu mănînci pe ziua de azi.

Și Theodore, după o vacanță de neuitat, oftă și, aproape plîngînd de ciudă, începu să învîrtească la roata aceea uriașă, care cine știe ce rost avea.

ÎNTOARCEREA LUI THEODORE

Theodore găsește un asociat. La restaurant. Ah, funcționarii! În căutarea cîinelui-fantomă. Cum se repară un iepure mecanic. George, săpător-fruntaș.

Pe domnul Theodore numai norocul l-a ajutat să-și mai vadă planeta natală și casa. Norocul acela care-i ajută de obicei pe unii oameni mai puțin înzestrați cu alte calități, printre care putem aminti și pe cele mintale. După șase luni terestre, timp în care a muncit ca necalificat fără să primească nici măcar o categorie, îi găsi pe misionarii în căutarea cărora plecase și pe care tot timp de șase luni îi blestemase și înjurase în toate limbile și dialectele cunoscute de el, cu atîta ură încît aceștia, fără să-și poată da seama din ce cauză, sughițaseră zi și noapte.

Cei trei lucrau în sala cazanelor. Să nu vă gîndiți că este vorba de o uzină subterană, nu, ei lucrau în sala în care se spălau cazanele de mîncare, dar după ce acestea erau în prealabil golite, pentru a nu profita de un regim alimentar îmbunătățit. După întîlnirea cu Theodore, întîmplare petrecută într-o seară pe cînd se întorceau de la muncă, paznicii îi prinseseră împreună și, bănuind că pun la cale un complot, îi mutară în sectorul agricol, pe post de săpători. Numai pe ei trei, pe Theodore îl lăsară în continuare să amețească învîrtind la roată.

Din fericire pentru toți sclavii din subteran, una din planetele vecine pierduse doi dintre cei mai încercați

cercetași și își trimise armata. După zile și nopți de luptă crîncenă, epsilonienii se declarară învinși și sclavii eliberați. Theodore îi reîntîlni pe nefericiții săpători și, fără să mai stea pe gînduri, plecară spre nava sa. Arăta jalnică. Vopseaua căzuse aproape în întregime și, prin unele locuri, din cauza ploilor, apăruse rugina. Trebuia aranjată. Theodore avu o idee, prima idee bună de cînd venise aici. Ceru noilor autorități două ajutoare, pe fosta sa soție și pe paznicul ce avusese grijă de el la muncă. Cîteva zile aceștia doi, asistați de Theodore, muncirăla mare înălțime, vopsind toată nava și mîncînd o singură dată pe zi. Meritau. Măcar atît pentru cît suferise bătrînul cosmonaut din cauza lor.

Două săptămîni mai tîrziu erau pe drumul întoarcerii.

Cum era de așteptat, pe Pămînt n-au fost primiți de nimeni. Nava lui Theodore fusese scoasă din inventarul cosmodromului. Nu vă puteți închipui ce bucurie a fost cînd i-au recunoscut. Însuși Arthur care, între timp, ieșise la pensie, veni personal să-i îmbrățișeze și să se fotografieze alături de ei, lăudîndu-se în fața microfoanelor cu intuiția ce-o avusese cînd apelase la serviciile „marelui Theodore", cum îl numea acum. Cine știa că Theodore muncise ca necalificat și meritul întoarcerii trebuia căutat în cu totul altă parte.

Pentru eroismul de care dăduseră dovadă, oficialitățile îi decorară, Theodore primi o medalie în plus și banii promiși la plecare, apoi intrară pe mîna medicilor.

Adevărul este că toți aveau nevoie de tratament. Pe Theodore îl puseră la o cură de îngrășare forțată, deoarece arăta mai rău ca o fantomă bolnavă, iar ceilalți

intrară pe mîna psihiatrilor. Din punct de vedere fizic arătau binișor, munca le priise, dar erau ciudați de tot. Încă de la sosire ceruseră cu insistență să fie angajați ca săpători în subteran. Și nu orice fel de săpături puteau de exemplu să fie puși să sape gropi pentru plantat pomi — nu, ei voiau cele mai grele săpături. Coordonatorii de zboruri îi îmbrățișau, iar ei cereau să li se aducă imediat lopeți, sape etc. Timpul nu așteaptă, spuneau, „cine nu sapă, nu papă" Calmantele cu care s-au hrănit două săptămîni, dacă nu chiar mai mult, i-au ajutat într-o oarecare măsură, dar nu într-atît încît să renunțe la obsesia lor comună.

După ieșirea din spital și carantină, doi s-au angajat chiar de-a doua zi la o mină unde cred că muncesc și acum. Acolo, la mina aceea, se mai foloseau în unele cazuri mai dificile și oameni în locul utilajelor grele. Al treilea, singurul însurat, se întoarse acasă.

Îi deschise o bătrînică uscată și surdă. George, așa se numea fostul misionar, strigă de cîteva ori întrebînd unde s-a mutat familia sa. Cînd auzi că ea era soția lui, se sprijini de zid, bolborosi o scuză, ceva cu un nepot de-al lui George, și plecă. Bine că nu venise la cosmodrom să-l vadă și să-l ia acasă. Plecă aiurea pe străzi, neștiind ce să facă.

Din pură întîmplare, chiar în fața sa apăru de după un colț Theodore. Acesta ieșise să facă o plimbare înainte de a intra într-un restaurant. Simțea nevoia să se destindă după perioada grea de carantină. Îi văzu figura de înmormîntare a lui George și-l întrebă ce-l frămîntă. George i se alătură și începu să-i povestească. Cînd termină, lui Theodore doar că nu-i dădeau lacrimile de rîs.

— Bine măi, cum să-ți spun, hai să zicem prietene, dar nu ți-ai dat seama că așa se va întîmpla ? De ce crezi că eu, pînă la vîrsta mea, nu m-am însurat ? Hai, ia răspunde, de ce ? Pe Pămînt vreau să spun, că în alte condiții... Făcu o pauză. Își aduse iar aminte de ultima sa căsătorie și-l trecură fiori pe șira spinării. Se abținu. Apoi continuă părintește

— N-are sens să-ți faci sînge rău, nu s-a întîmplat din cauza ta, sîntem tributari timpului. Bineînțeles, atîta timp cît trăim, pe urmă facem un pact îndelungat cu el. Dar pînă atunci... Hai cu mine să bem ceva tare, ești invitatul meu, eu pentru excursia pe care am făcut-o împreună am primit și bani, voi v-ați cocoșat sub greutatea medaliilor. Bine că totuși s-a terminat cu bine ! Mergi ?

Întrebarea era de prisos, George neavînd în clipa aceea nici măcar unde dormi. Căutară un local de lux, pe măsura posibilităților lor. Materiale, desigur. Găsiră, în sfîrșit, ceva care la prima vedere părea pe placul lor. Intrară în holul spațios, căscînd gura la toate ornamentațiile pretențioase și totodată atrăgătoare și de bun-gust. Ușile batante de la intrarea în sala cea mare erau închise și deasupra lor o luminiță verde clipea intermitent.

— Intrăm ? Theodore se întoarse spre George care încă mai căsca gura de jur-împrejur.

— Sînt gata, zise acesta, dînd să împingă una din uși. Ușa nu se clinti, parcă era sudată. Se auzi o întrebare, venită de undeva, de sus. Ochiul verde nu mai clipea acum. Rămăsese aprins.

— Ce doriți ?

— Să intrăm, bineînțeles, zise Theodore, care nu uitase încă pățaniile primei sale vizite în oraș.

— Pentru ?

— Să bem, veni răspunsul, tot atît de scurt ca și întrebarea.

— Ați mîncat înainte de a intra aici ?

— Nu, dar vrem să mîncăm tot aici. Sper că aveți și ceva de mîncare.

— Dacă n-ați mîncat, nu puteți intra. Nu răspundem de oamenii care consumă alcool. Fișa cu analizele la zi o aveți la voi ?

— Fișa de analize ? repetă Theodore mecanic. Eu credeam că intru într-un restaurant, nu în spital. Nu ești sănătos !

— Ba da, eu sînt, fiindcă o celulă fotoelectrică nu se poate îmbolnăvi niciodată, doar defecta eventual, dar tu poți fi bolnav. Dacă se molipsește vreun ospătar de la tine ? Hai, faceți-vă de lucru în altă parte că ocupați intrarea degeaba.

Theodore privi în jur. Nu mai era nimeni. Se întoarse brusc și trase un picior cît putu de tare în ușa din dreapta, cea mai aproape de el. Ușa se deschise puțin spre interior, apoi, prin balans, veni înapoi, lovindu-l pe Theodore drept peste nas. Lovitura fusese atît de puternică, încît acesta se răsturnă pe spate, cît era de mare. Dar avu noroc. George se afla în spatele său și, astfel, Theodore căzu pe moale.

Ieșind din hol, scuturîndu-și hainele, Theodore se jură că va pune dinamită acestei clădiri blestemate, iar George promise că-l va ajuta să pună fitilul.

— Și acum ce facem ? zise George, speriat de alternativa unui somn sub cerul liber.

Theodore se gîndi și analiză situația cu binecunoscutul său sînge rece.

— Ce ne-a spus fierotenia aceea ? Că nu putem intra dacă n-am mîncat, perfect, mergem și mîncăm într-un

local în care se poate face așa ceva, apoi ne întoarcem. Trebuie să ne răzbunăm, mai ales eu, care am mai primit cîteva lecții de la acest oraș blestemat, cu mulți ani în urmă, ce-i drept, dar văd că nimic nu s-a schimbat. În bine, că-n rău, am văzut. Hai !

Tot căutînd ajunseră tocmai la marginea de răsărit a orașului. Erau frînți de oboseală. În fața lor se găsea un mic local, modest din toate punctele de vedere, dar era totuși un local în care se putea mînca pe săturate. Făcuseră pînă aici mai mult de cinci kilometri pe picioare, așa că se prăbușiră realmente pe scaune și comandară tot ce le trecu prin cap. Din cînd în cînd îl mai lăsau și pe ospătar să aleagă în locul lor. În local era liniște și la una din mese se făceau pariuri discrete în privința celor doi. Theodore și George însă nu băgară de seamă nimic ce se petrece în jurul lor, pe ei nu-i interesa decît un singur lucru : la întoarcere să fie corespunzători. Cînd plecară, lumea îi aplaudă, iar patronului îi dăduseră lacrimile de bucurie. Era și normal, cei doi mîncaseră tot ceea ce el nu putuse vinde într-un an întreg.

Mai făcură încă cinci kilometri, de data asta într-un taxi și intrară voioși în marele restaurant. Celula se găsea în același loc. Se bucurară ca niște copii. Dar nu apucară să intre. Ușile rămaseră surde la rugăminți și amenințări.

— Buletinele de analize, mai întîi, se auzi din nou glasul cerberului.

În același timp, parcă teleghidați, Theodore și George scoaseră certificatele și carnetele de sănătate cu care putuseră părăsi carantina.

— Acum putem intra ? Nu ? întrebă Theodore cu voce mieroasă.

— Acum numai asta vă mai lipsea, se auzi vocea necunoscută. Nu vă uitați la voi în ce hal arătați? Ați băgat în voi ca niște sparți. Cum ați bea ceva imediat ați și face infarct. Asta ne-ar mai lipsi, să decedați în localul nostru. Autoritățile ar închide în cîteva minute restaurantul. Cînd mîncați așa, în dușmănie, nu vă gîndiți și la sănătatea voastră? Nu aveți atîta minte? Plecați cît mai repede că, dacă nu, chem ajutoare.

Theodore nici nu mai putea vorbi. Mîncarea îi venea pe gît. Ieși repede afară și se băgă într-un boschet. George îl imită în toate detaliile.

Cerberul avea dreptate, se umflaseră, gata-gata să plesnească, și asta pentru ce? Pentru o răzbunare prostească.. Plecară rușinați și pe tot parcursul drumului nu scoaseră o vorbă. Abia în dreptul hotelului, Theodore îl invită mai mult prin semne să doarmă la el. George nu așteptă să i se repete. Toată noaptea se perpeliră, avură coșmare, visară bazaconii iar dimineața-i găsi buhăiți și cu pungi la ochi.

— Două săptămîni fac o cură de slăbire, promise Theodore, privindu-se în oglindă și nerecunoscîndu-se.

— Și eu, întări colegul său de cameră, pipăindu-și stomacul.

— Mergi cu mine?

— Unde, șefule?

— La țară, la mine, parcă ți-am povestit că am o fermă. Sau vrei să te întorci acasă, la soție?

— Doamne ferește, zise George, bătînd în lemnul mesei, n-am îngrijit niciodată bătrîni. Mai bine plec cu dumneata.

Theodore se bucură. Se gîndise și în timpul nopții — atunci cînd nu avea coșmare — că nu i-ar strica un ajutor din partea unui tînăr, el simțindu-se deja prea bătrîn pentru a se ocupa de îngrijirea fermei, dar nu

știuse dacă este momentul potrivit pentru a-i face propunerea. Norocul îi surîsese din nou.

— Foarte bine, îi spuse, punîndu-i o mînă protectoare pe după umeri, de azi înainte ești asociatul meu. Mergem la compania de asigurări și te fac asociat. Eu nu se știe cît mai trăiesc și este bine să te pun la adăpost de anumite încurcături.

Așa făcură. În clădirea companiei găsiră pînă la urmă pe cineva care să-i îndrume și astfel ajunseră în biroul unui funcționar înalt, brunet și de un calm cu totul aparte. Această calitate i-o descoperiră puțin mai tîrziu.

Theodore îi explică pe larg situația, cum plecase în misiune, compania al cărei funcționar era — brunetul, nu Theodore — promisese că va avea grijă de fermă în lipsa sa, bineînțeles, după ce bătrînul cosmonaut plătise o sumă de cinci ori mai mare decît asigurarea unei case aflate în ultimul stadiu de degradare, dar fiind totuși cuprinsă în perimetrul orașului.

Brunetul căută în arhiva din ultimii șaizeci de ani, dar nu găsi nimic. Ceru relații prin interfon și așteptă liniștit pînă cînd treizeci de voci îi răspunseră că n-au auzit niciodată de așa ceva. Unul chiar întrebă mirat dacă mai există asemenea ruine în afara orașului. Cînd auzi Theodore cum este numită frumoasa sa fermă începu să transpire. George încercă să-i facă vînt cu o revistă de vreo două sute de pagini și, din cînd în cînd, îl mai lovea cu ea peste ochi, dar Theodore nu-și dădu seama decît tîrziu, cînd începu să lăcrimeze. Îi aruncă o privire „binevoitoare" și celălalt încetă, cerîndu-și scuze. În acest timp, funcționarul nu stătea să-i admire, el întreba din birou în birou. Într-un tîrziu, află că pe locul respectiv, sau prin împrejurimi se construise o

pistă de încercări pentru avioane. Theodore se ținea de un scaun.

— Dacă au îndrăznit să facă așa ceva, zise cu glas încet ce nu prevestea nimic bun, îi distrug pe toți. Și pe voi, ai înțeles ? Pe toți ! Înseamnă că în casa mea au făcut hangar sau depozit pentru piese de schimb. Nenorociții !

Îi venea să plîngă. Brunetul îl privea impasibil, ca pe un obiect.

— De ce nu vă duceți să vedeți cu ochii dumneavoastră. Apoi putem discuta asigurarea etc.

— Nu, domnule, nu, mergem acolo, dar împreună, ca să vezi și dumneata ce ați putut face. Ferma a rămas sub protecția companiei ? Da sau nu ?

— Da.

— Și cum ați supravegheat-o ?

— Din avion, presupun, eu nu eram aici pe vremea aceea. Nu eram deloc.

— Din avion ? Vă uitați la fermă din avion ? Dar ce era, domnule, obiectiv de atac ? Măi fraților, sînteți nebuni !

— Vă rog să vă alegeți, ori nu sîntem frați, și în cazul acesta vă rog să vă retrageți cuvintele jignitoare, ori sîntem toți nebuni, inclusiv dumneata.

Theodore tăcu. N-avea cu cine să vorbească. Rămase stabilit ca a doua zi să plece împreună să vadă dezastrul. Theodore închirie chiar în ziua aceea o camionetă, încărcă în ea cam tot ce credea el că-i va trebui pentru reparații (în cazul în care mai exista ceva de reparat), alimente, pături și alte mici accesorii.

Cum ajunseră în apropierea fermei, avu un șoc. Funcționarul avusese în felul lui dreptate. Într-adevăr, privită de sus, din avion, ferma arăta ca o casă obiș-

nuită, dar privită de-aproape... Nu mai cunoștea nimic din ceea ce lăsase. Casa arăta de parcă fusese părăsită de cel puțin un secol, gardul căzuse definitiv, geamurile erau sparte, iepurii zăceau înțepeniți, cu arcurile rupte, pompa de lapte ruginise și semăna acum cu o veritabilă vacă bălțată.

— A fost vreun bombardament pe aici, întrebă prostește proprietarul, admirînd găurile ce înainte de plecarea sa se numeau ferestre.

— Nu, din cauza zgomotului făcut de avioane, îi explică brunetul, arătînd undeva, în dreapta. Acolo este pista. Văd că totuși au construit-o. Harnici oameni!

Theodore îl privi cu suspiciune. „Își bate joc de mine?" se întrebă și tot singur își dădu răspunsul: „Da!"

George cam privea a pagubă.

— E ceva de muncă pe-aici, nu-i așa șefule? Dacă vrei să o dărîmăm, imediat mă pun pe treabă. Îmi trebuie un tîrnăcop și...

— Te-am luat asociat ca să m-ajuți să o reparăm, nu s-o dărîmăm, rosti foarte răspicat Theodore. Idioții de la aviație s-au apucat să betoneze tot cîmpul din jur Mă mir că nu mi-au betonat și curtea și podeaua camerelor.

— Cred că nu le-a dat prin cap, zise gînditor brunetul. Putem să le sugerăm să...

— Atîta îți mai trebuie, strigă Theodore, făcîndu-l pe celălalt să se retragă strategic spre camionetă. Dar unde-i dinele? Nu-l văd.

— Poate l-a călcat vreun avion, își dădu cu presupusul George, ca să zică și el ceva.

— În timpul zborului, sigur că da, îi cîntă în strună Theodore, privindu-l cu o duioșie maternă, sau cum își

privește o mamă copilul ce s-a născut înainte de termen și cu grave tulburări în gîndire. Auzi, se adresă el brunetului, nu sta degeaba, că pierzi timpul și te prinde noaptea pe aici. Pînă descărcăm noi camioneta, tu du-te și caută-mi cîinele. Nu de alta, dar era asigurat la un preț la care te puteam cumpăra și pe tine. Iar dacă nu-l găsești, ori îmi plătiți polița, cum este de fapt corect, ori te pun pe tine în locul lui. El avea și un dispozitiv de vaccinat, tu nu ai, da' la chestia asta închid ochii să nu crezi că sînt un om rău. Poate n-ai înțeles și vrei să-ți repet. Am timp destul, îți repet pînă prinzi.

Brunetul nu mai așteaptă. După cîteva momente îl văzură la o distanță apreciabilă. Alerga de unul singur, schimba brusc direcția, mai-mai să cadă, privea năucit în jur, căuta pe jos, se ridica și o lua de la început. Îl mai zăriră o singură dată la foarte mare distanță, apoi dispăru din raza lor vizuală.

— Săracu', zise cu compătimire George, uite așa damblagesc unii tineri ! Alergînd.

Avea dreptate. De unde să știe amărîtul de funcționar că într-o zi, după o foame îndelungată, cîinele se hotărîse să introducă în regimul său alimentar și carnea de găină sălbatică. Pentru a-și satisface dorințele, trebuia să faci puțină mișcare, alergînd după ele. Ceea ce și făcu. Reuși să ajungă din urmă pe una din ele, codașă la proba de fugă, și o mușcă de picior. Dintele cu care vaccina rămase ca amintire în piciorul găinii. Drept recompensă, ea îl lovi cu ciocul în cap și după cîteva zile animalul muri de turbare.

Așadar cîinele decedase de mult, dar bietul funcționar care acum alerga dezorientat a aflat situația la cî-

teva săptămîni după internarea sa în spital, unde fusese operat de apendicită acută.

După ce terminară de cărat tot bagajul și, într-un fel mulțumit că ferma era totuși la locul ei, chiar dacă arăta ca o ruină, vorba celui de la interfon, Theodore improviză două paturi din păturile aduse cu ei și amîndoi se cuibăriră într-un colț al camerei, ghemuiți unul în altul din cauza frigului.

Tîrziu, după miezul nopții, o umbră se apropie clătinîndu-se de camionetă și, puțin mai tîrziu, Theodore auzi ca prin vis zgomotul făcut de pornirea motorului, dar nu se sculă. Era oricum închiriată, putea să se plimbe oricine cu ea. Chiar și brunetul care voia neapărat să ajungă în oraș.

Cînd se treziră, era ziuă de-a binelea. Își dezmorțiră oasele făcînd cîteva genuflexiuni, apoi ieșiră la soare. Era frumos. Numai casa arăta urîtă. Vremea fiind prielnică, Theodore se hotărî să treacă imediat la treabă. Mai întîi strînse toți iepurașii la un loc și încercă să-i repare. George îl urmărea cu atenție cum desface arcurile rupte sau ruginite.

— Șefule, îi spuse într-un tîrziu, mă lași și pe mine ? Măcar să încerc.

Theodore se gîndi că e bine să vadă de ce-i în stare.

— Bine, George, repară-i tu, și mă ocup eu de pompă.

George nu mai putea de bucurie că Theodore avea încredere în el. Își frecă mîinile mulțumit, apoi privi în jur de parcă ar fi căutat ceva.

— Un tîrnăcop nu ai ? Parcă l-am văzut pe-aici.

Theodore îl privi mirat.

— Vrei să sapi ?

— Ce să sap ? Iepurași ?

— Atunci ce faci cu el ?

— Ha ! Cum ce să fac ? Să repar chestiile astea care zac.

— Cu tîrnăcopul ? Iepuraşi ? I-a uite, domnule, mai auzii una bună. Tu cînd erai în „vacanţă“ pe Epsilon reparai tîrnăcoape cu iepuraşi... na, că mă zăpăcişi de tot, voiam să spun că reparai iepuri cu tîrnăcopul, sau făceai fundaţii ? Eu cred că este cea mai bună unealtă pentru o treabă ca asta !

— Da' ce, nu este o unealtă universală ? se miră George. În sfîrşit, o sapă, ceva... Nu de alta, dar mi-e teamă că-mi tai degeţelele în sîrmele astea. Nu mă pricep prea bine.

— Văd, zise Theodore. Lasă-i în seama mea, tu eşti în stare să-i termini de tot. Du-te şi îndreaptă gardul, e mai simplu pentru mintea ta.

George nu mai auzi ultima frază. Era deja la gard. După vreo zece minute se întoarse. Era vesel şi fluiera. Melodia era de doliu, dar nu avea importanţă.

— Şefule, gardul nu mai e bun de nimic. Am o idee. Să-l înlocuim.

— Da, n-ar fi rău, da' trebuie să mergem la oraş să facem comandă pentru alte plăci de plastic şi e tare complicat. Nici maşină nu mai avem.

— Aşa spuneam şi eu, se repezi George. Îl înlocuim cu un şanţ plin cu apă. Îl sap eu. În două zile îl fac de patru metri lăţime şi patru sute lungime. Şi de nu ţi-o place...

— Îl mai sapi o dată după ce-l astupi, îl completă Theodore. Îşi aduse aminte de ideea fixă cu care veniseră cei din „excursie“ — săpători de înaltă conştiinţă profesională — şi-l apucă tremuratul numai la gîndul ce-ar fi putut să-i facă din fermă, dacă l-ar fi lăsat, bineînţeles.

— Lasă gardul așa cum e, că altfel ne certăm. Mai bine îl păstrăm pe cel vechi.

George mai făcu o încercare. Se simțea inutil.

— Și eu ce să fac în timp ce dumneata lucrezi? Dumneata repari și eu mă uit? Lasă-mă să fac un canal, un tranșeu, o gropiță, orice!

— Nu faci nimic, se enervă Proprietarul fermei. Ce, vrei să-mi distrugi grădina? Asta-i fermă, nu poligon!

George se uită dezamăgit în jur. Observă un răzor pe care nu creștea nimic. Fiindcă nici nu fusese vreodată însămînțat.

— Mormîntul ăsta al cui e? Cine-i înmormîntat acolo? E unul singur sau sînt mai mulți îngropați la un loc?

Theodore lăsă pompa și privi în direcția în care arătase George.

— Acela este un răzor pe care ar trebui să crească ceva. Ia te uită! Îmi faci grădina cimitir? Du-te de-aici și lasă-mă să lucrez. Sau vezi dacă mai sînt păsările în copacul din spatele casei.

După puțin timp, Theodore se auzi strigat.

— Șefule, sînt moarte toate. Eu propun să le îngropăm. Sap eu o groapă de șase metri adîncime și patru lă...

— Atît îți trebuie! urlă Theodore. Te trimit imediat la oraș. Tu știi cît costă astăzi o pasăre împăiată? Și într-o groapă așa cum ai spus tu intrăm și noi. Nemaipomenit! Pentru cinci păsărele să sapi șase metri. Ia stai așa, că tot ai chef de muncă și ești pornit pe săpat!

Își adusese aminte de ce nu funcționa vaca.

— Vino încoace! Sapi de aici și pînă aici, spuse, arătîndu-i o porțiune cam de trei sau patru metri, de la pompă spre gard. Cînd ajungi la conductă, mă anunți.

George puse mîna pe tirnăcopul uriaș adus de Theodore și se puse vesel pe treabă. Theodore intră în casă să pregătească ceva de mîncare. După vreo două ore, ieși să-l cheme pe George la masă. Cînd văzu cum arată curtea, își duse mîna în dreptul inimii și se rezemă lejer de tocul ușii.

George trecuse de mult de gard (pe sub el) și acum săpa cîmpul din fața casei. Cînd auzi urletul neomenesc din spatele său, scăpă unealta din mînă și o rupse la fugă. Se trezise brusc din starea de beatitudine ce i-o dădea munca manuală.

Cu greu reuși Theodore să-l aducă pe drumul cel drept (drept spre casă), promițîndu-i solemn, pe cuvîntul său de cosmonaut, că n-o să-i facă nici un rău.

— Voiam să văd unde duce conducta, se scuză el.

— La oraș, băiețaș, la oraș, repetă Theodore, doar-doar o înțelege de vorbă bună. Îți dai seama ce-ți făceau cei de-acolo dacă ai fi ajuns cu dezgroparea conductei în apropiere ?

Sincer și nevinovat, George făcu semn din cap că nu.

— Te linșau, asta-ți făceau, dar asta după ce o astupai la loc.

George făcuse totuși o treabă bună, inconștient, dar, oricum, bună. Acolo unde se oprise cu săpătura era conducta spartă, așa că, vrînd-nevrînd, Theodore îl iertă. Cu ocazia asta reparară și conducta.

„De ajutoare am avut nevoie, se gîndea el în timp ce se întorceau la fermă, de ajutoare am avut parte. Așa-mi trebuie !"

O săptămînă încheiată au muncit de dimineață pînă-n seară, cot la cot și, în sfîrșit, în cea de-a opta zi, munca le era răsplătită după calitate și cantitate. De dimineață, pe răcoare, inspectară amîndoi ferma și se de-

clarară mulțumiți. Aveau și de ce. Iepurașii țopăiau pe arcurile bine unse, o mierlă de pe ramul numărul doi încerca să cînte o arie de privighetoare, iar din gropile săpate de George în timpul liber venea un miros de pămînt reavăn, de pămînt proaspăt săpat.

Theodore trase de manetă și vaca îi umplu paharul cu lapte, scoțînd în același timp un muget amenințător-înduioșător. După ce-și goli paharul, îi dădu și lui George o porție, apoi, cu mîna pe pompă, se jură să nu mai părăsească Pămîntul, orice-ar fi.

George îl imită, ținînd mîna pe coada pompei.

FERMA LUI THEODORE

Dezastrul de la fermă. De ce urăşte Theodore medicina. Theodore şi fauna terestră. Diferenţa dintre elefant şi aspirator. Botezul lui Balthazar.

La trèi săptămîni după instalarea lui Theodore la ferma sa proprietate personală, se produse un incident în urma căruia casa suferi unele modificări esenţiale care o făcură nelocuibilă pe o lungă perioadă de timp. Să mergem însă pe firul cronologic al evenimentelor din acele zile de vară.

În dimineaţa zilei de 16 iulie, cei doi colocatari ai fermei se treziră la ora şase şi îşi începură ziua conform programului stabilit cu gimnastica de înviorare, desigur, fiecare în stilul său, adică Theodore fîţîindu-se de colo-colo, iar George săpînd un adăpost subteran aşa, pentru orice eventualitate. Theodore plecă apoi în inspecţie prin grădină, bătu doi iepuri pe tranzistori care se certau pentru un morcov de plastic şi îl urmări cu satisfacţie pe George, care alergă timp de o oră şi zece minute ca să prindă toate găinile (în număr de două) existente pe teritoriul fermei. După ce George reuşi să le strîngă la un loc, le proiectă un film de desene animate cu titlul „Cum se face un ou adevărat". Bineînţeles că după o oră de vizionare găinile nu înţeleseseră absolut nimic, iar jumătate din efectiv adormise în cuibar.

„Complot, își zise George, privindu-le cu ură nedisimulată, astea ori nu sînt receptive la cea de-a șaptea artă, ori își bat joc de noi și ne lasă să murim de foame. Fac pariu pe un ou de 70 de grame netto că nenorociții de la centrul de repartizare a găinilor vii ne-au trimis pe cele mai proaste și cele mai căpoase orătănii aflate în dotare, vrînd parcă să ne dovedească încă o dată cît de mult am greșit față de societate refugiindu-ne la țară. Dar le vom demonstra noi că nu este chiar așa, că orașele în care se asfixiază ei nu sînt deloc leagănele civilizației, cum cred, iar ferma noastră, pe care ei o privesc cu dispreț, va deveni în curînd o fermă model, care ne va da tot ceea ce ne trebuie pentru a putea trăi liniștiți și, mai ales, independenți.

Tocmai în timpul acestor reflecții filosofice (în stil georgian) se întîmplă nenorocirea. La ora zece a.m., singurul avion care trecea o dată pe săptămînă deasupra fermei lui Theodore, se prăbuși în mijlocul curții, distrugînd casa, grădina și toate acareturile.

Ancheta efectuată de Theodore două zile mai tîrziu (după ce-și reveni) stabili, fără nici un fel de dubiu, că vina accidentului aparține în exclusivitate pilotului. Acesta, un înverșunat dușman al locuitorilor de la țară, ori de cîte ori trecea cu aparatul prin dreptul fermei, scotea o mînă prin carlingă și-i făcea lui Theodore tot felul de semne, a căror interpretare n-o putem da, datorită bunului simț pe care (încă) îl mai avem. De data aceasta, adică în ziua catastrofei, pilotul le făcuse cîteva semne „prietenești" și, pentru o mai bună înțelegere a celor de jos, folosise ambele mîini, gest cu totul necugetat, iar avionul se lăsase încet, dar sigur, în mijlocul grădinii.

Pe Theodore șocul îl urcă în singurul pom aflat în curte, alături de păsările împăiate, iar pe George, care-i explica unei găini, cu ajutorul pumnului, care-i rostul ei pe planetă, suflul exploziei îl instală în adăpostul săpat cu puțin timp înainte, ceea ce ne confirmă expresia populară „Cine sapă un adăpost, are parte de el".

Drept răsplată pentru pagubele produse, cei doi fermieri îl ținură sechestrat timp de o săptămînă. Ziua îl țineau închis într-o baracă ce și-o construise singur (la vîrsta de zece ani pilotul făcuse parte din cercul „Mîini îndemînatice"), iar noaptea îl puneau la muncă. În cinci nopți, pilotul reuși să ridice două camere și dependințele necesare. În ziua a șasea, Theodore se îmbrăcă în ținută festivă (adică își schimbă ciorapii și se spălă pe picioare) și îl duse pe pilot (pe jos) la el acasă. Nu avem cuvinte să vă descriem bucuria familiei în clipa în care pilotul intră pe ușă. Pe drumul spre oraș acesta încercase să-i vorbească lui Theodore despre drepturile omului și legile privind sechestrarea de persoane, dar Theodore, nefiind prea receptiv, nu înțelese nimic. În schimb, își aminti că reparațiile fermei costă mult mai mult decît munca prestată „voluntar" și s-ar putea întîmpla ca, în cazul în care nu-și vede de treabă, să-i ceară să-i plătească toate daunele, ceea ce-l făcu pe pilot să-i promită solemn că nimeni nu va ști ce s-a întîmplat la fermă și, ca dovadă, îl prezentă rudelor drept salvatorul său.

Petrecerea se termină abia a doua zi și Theodore își aduse aminte că mai trebuia să ajungă și la Spitalul Central, în primul rînd pentru a cumpăra un stoc de medicamente absolut necesare unor oameni ce trăiesc singuri, departe de ceea ce le-ar putea oferi primul ajutor în caz de accidente (așa cum se și întîmplase dealt-

fel), iar în al doilea rînd pentru o durere ce-o simțea la piciorul drept din ziua în care fusese nevoit să se urce în pom fără ajutorul unei scări. Dar planurile sale nu corespundeau nici pe departe situației reale.

În momentul în care intră în spital, robotul de serviciu era defect (cu alte cuvinte imita sforăitul unui portar viu, dar foarte obosit), așa că Theodore nu-și făcu probleme și încercă să treacă. Încercă doar, deoarece în clipa în care puse piciorul în prag, cele două uși acționate de celule fotoelectrice îl prinseră ca într-o menghină. Și din momentul acela începu interogatoriul.

— Numele !

— Theodore ! Th. Theodore ! „Dacă și o ușă a ajuns să vorbească, își zise, încercînd să scape din strînsoare, cred că este cazul să-mi iau tălpășița !".

— Profesia ?

— Fermier !

— Nu cunosc termenul. La ce întreprindere ? fermier, fermier, dar...

— Asta-i bună ! Parcă trebuie să știi tu ce înseamnă cuvîntul fermier. Eu nu vorbesc cu ușile. Eu am nevoie de un medic.

— Nici nu vorbești cu ușile ; sînt medicul de gardă și te văd foarte bine pe ecran. Arăți rău ! Pentru jignirea personalului medical, vei fi pedepsit cu două injecții. Ți le facem gratuit. Adresa ?

— ? ! !

Se făcu o pauză, timp în care ușile parcă mai slăbiră strînsoarea.

— Aștept răspunsul.

Theodore se gîndi să dea o adresă aiurea, apoi se răzgîndi.

— Locuiesc la țară !

În acel moment se produse un fenomen ciudat, care-i permise lui Theodore să se elibereze și să fugă ; cele două uși se retraseră pe jumătate, se contorsionară de parcă o flacără puternică ar fi acționat asupra lor și, în cele din urmă, căzură cu zgomot. Degeaba striga medicul de gardă după bătrînul cosmonaut, acesta era deja în curtea spitalului și se depărta cît putea de repede de această „sinistră clădire", cum a numit-o mai tîrziu, în timp ce-i povestea lui George aventurile de la oraș.

Theodore se întoarse foarte supărat din oraș. Venise pe picioare și, la periferie, o ceată de copii îl huiduise minute în șir strigînd „țăranule", „fermierule !", sau făcîndu-l „parazit social", pe el, care scăpase Pămîntul de la cîteva invazii iminente. Aceasta era răsplata pentru tot ceea ce făcuse pentru semenii săi. E drept că, în cele mai multe cazuri, Theodore îi învinsese pe extratereștri datorită norocului, dar nu modul în care îi scăpase pe pămînteni conta, ci faptul că reușise acest lucru. Dar cine să-l înțeleagă pe bătrînul cosmonaut ?

Din cauza nervilor și a oboselii, greși poteca rulantă și nimeri alt drum, trezindu-se la cîțiva kilometri de fermă, lîngă un pîlc de trei copaci piperniciți, semiuscați. Vru să-i ocolească și, în momentul în care mai avea doar cinci-șase pași și trecea de ei, auzi un zgomot de crengi rupte în spatele său. Nu apucă să se întoarcă să vadă despre ce este vorba ; simți cum pe umeri îi cade un corp de mărime mică și totodată îi simți și ghearele cu care se agăța cu disperare de haină. Theodore încremeni cu mîinile ridicate. Animalul coborî fulgerător și fugi, dar Theodore nu avu curajul nici acum să se întoarcă.

„Numai să nu fie înarmat", se gîndi în timp ce lăsa încet brațele în jos. Apoi făcu primul pas înainte. Și

încă unul.. „Să nu tragi, se rugă Theodore, să nu tragi, pentru Dumnezeu!“ mai imploră o dată și o rupse la fugă, luînd startul din picioare.

George era în curte și desena niște spanac pe gardul din față, să pară mai multă verdeață în jur. Îl văzu pe Theodore luptîndu-se cu zecimile de secundă ca într-o finală de 1 000 de metri plat cu sau fără obstacole și îi ieși în întîmpinare pentru a-l încuraja.

— Ce e, șefule ? Ce s-a întîmplat ?

Theodore se opri, se rezemă de gard, gardul căzu și el îl urmă.

Abia mai respira. Printre gîfîituri, reuși totuși să-i povestească cum trecuse printr-o pădure de trei copaci și cum simțise animalul acela straniu ce-i căzuse în spinare.

— Care animal ? întrebă George. Ăsta care-i în spatele dumitale ?

— Ce ? ! ! !

Theodore se întoarse ca electrocutat ; într-adevăr, dihania se afla la cîțiva pași în urmă.

— În viața mea n-am văzut așa ceva, zise George. Ce-o fi ?

— Habar n-am, îi răspunse Theodore, privind cu atenție animalul. Seamănă foarte mult cu ceva ce am mai văzut, dar demult, în copilărie.

— Să fie toxic ?

— Naiba știe, în orice caz, să nu te apropii sau să pui mîna pe el, că nu te mai primesc să dormi cu mine în casă. Ai înțeles ?

George dădu din cap afirmativ. Între timp se așezase pe burtă, chiar lîngă lighioană și îi urmărea cu foarte mare atenție mișcările. Din cînd în cînd, în loc de cuvinte, scotea cîte un „ttțț“ admirativ

— Ce spui, şefule, de orătania asta ? îl întrebă într-un tîrziu pe Theodore.

Acesta tăcu un moment, încercînd totuşi, cu un efort suprem de memorie, să-şi amintească cum se numeşte.

— Sînt prea bătrîn ca să-mi aduc aminte, zise el, dar, în orice caz nu este orătanie, cum ai spus. Tu ce naiba ai învăţat la şcoală ?

George îl privi pe Theodore cum privise mai înainte la animalul necunoscut. Doar că nu mai stătea pe burtă.

— Dar cine ţi-a spus dumitale că eu am fost la şcoală ?

— E clar, oftă Theodore. Şi totuşi, mai zise, cred că dacă ar avea chestia aceea de la spate aşezată în dreptul botului, aş putea zice că face parte din familia elefanţilor, mai bine-spus, a elefănţeilor, deoarece este cam mic de statură.

George îl privi superior.

— Dacă mă iei aşa, află că mai ştiu şi eu cîte ceva şi, dacă te întreabă cineva, să-i spui din partea mea că aceşti elefănţei, cum le zici dumneata, au un furtun prevăzut în partea din faţă a corpului şi care-i ajută foarte mult la pescuit, presupun.

Fu rîndul lui Theodore să-l privească ca pe un handicapat mintal. Apoi începu să rîdă.

— Dacă ştiam că eşti chiar atît de incult, nu te primeam să stai cu mine. Auzi, furtun ! Ha ! Păi bine, măi inteligentule, acela este un aspirator ! Ai auzit ! As-pira-tor !

— Du-te, domnule, cu chestiile astea, îl repezi George, enervat de neputinţa de înţelegere a bătrînului Theodore. Să-mi arăţi dumneata mie un aspirator care pescuieşte şi eu îl mănînc cu toată prada prinsă de el !

În acel moment, parcă plictisit de examinarea care nu se mai termina, dihania făcu un salt în aer, încercînd să ajungă la prima pasăre împăiată care atîrna cu capul în jos. Bineînțeles că nu ajunse pînă la ea, dar lui George îi veni o idee.

— O fi liliac. Am citit eu o carte despre animale zburătoare...

— Nu, în nici un caz, îl întrerupse Theodore, pe un ton categoric. Liliac am avut eu acasă, cînd eram mic și știu precis că înflorea de două ori pe an. Precis ! Și uită-te la ăsta, n-are nici un mugure !

George îl studie atent și dădu din cap, gînditor. „Inteligent om", își zise, privindu-l admirativ pe Theodore.

Animalul se așezase între timp la spatele lui George și Theodore îi studie cu mare atenție coada acoperită de păr. „Cred că o folosește la schimbarea direcției, se gîndi el. Ce tehnică și la animalele astea naturale. Nemaipomenit !"

După mai mult de o jumătate de oră, timp în care se chinuiră să-i pună un nume animalului ce le dădea tîrcoale și care se părea că nu mai are de gînd să-i părăsească, George fu acela ce făcu primul pas (inconștient, bineînțeles). Vru să se așeze mai relaxat pe iarbă și, din greșeală, prinse coada lighioanei sub podul palmei și apăsă. Se auzi un mieunat care-l făcu pe Theodore să se ridice (doar ce se așezase alături de George) în picioare dintr-o singură mișcare, pentru ca imediat să cadă înapoi, deoarece reuși să facă primul atac de cord pe luna respectivă. George scăpă mai ușor ; lui i se ridică părul pe cap ca o perie și nu i se mai așeză la loc niciodată, fapt care nu-l deranjă prea mult deoarece, în afară de Theodore, n-avea cine să-i vadă.

Dar animalul nu se manifestă numai prin acel mieunat de spaimă ; îl zgîrîie pe George pînă-i dădu sîngele și-l scuipă cu toată puterea, ceea ce-l făcu pe acesta să blesteme toată fauna Terrei și să strige „Piei, Satană !". Theodore găsi foarte potrivit termenul, avînd în vedere faptul că dihania era neagră ca un horn folosit la capacitatea maximă, apoi tot Theodore își aminti că avusese un unchi cam negru la culoare (îl uitaseră părinții la soare cînd era mic) căruia celelalte rude îi ziceau Balthazar, așa că, printr-o asociație de idei, numele dihaniei rămase pentru totdeauna Balthazar.

Îi dădură apoi de mîncare și a doua zi îi puseră lanț, dar renunțară repede la această soluție și îi construiră un fel de colivie în care îl închideau seara, ca nu cumva să zboare sau să facă stricăciuni. Timp de două săptămîni George rămase în carantină din cauza zgîrîieturilor, adică timp de 15 zile dormi afară lîngă colivia lui Balthazar. Abia după ce se convinse că nu dă nici un semn să moară, Theodore îl primi în casă.

Supărat de tratamentul la care fusese supus, la sfîrșitul perioadei de carantină, George declară greva foamei pe timp nelimitat, ceea ce-l obligă pe Theodore să-l hrănească zilnic cu cele mai sofisticate mîncăruri aflate în bucătăria fermei, adică o zi îi dădea conserve, o zi concentrate, o zi conserve, o zi concentrate, o zi...

Theodore şi echipa de roboţi. Legile roboticii într-o interpretare modernă. Linşat sau decorat.

Toată noaptea şi în primele ore ale dimineţii plouase într-una. Curtea şi grădina fermei se transformaseră într-un heleşteu fără peşte care, cu alte cuvinte, putea fi numit baltă.

O baltă de aproape 400 de metri patraţi.

George răcise în cele două săptămîni de cantonament sub cerul liber şi nu avusese timp să sape şanţuri de scurgere a apei, aşa că acum stătea în faţa ferestrei şi privea cum, încet-încet, curtea se umplea de apă, apă ce ameninţa şi pragul destul de scund al uşii de la intrare.

Dar proporţiile catastrofei nu se limitau numai la atît. Pe gardul din faţa casei, spanacul desenat (pictat), cu artă şi dăruire (ca să nu mai vorbim şi de talent), de către George, se transformase în dîre diforme, murdare, de vopsea.

Păsăricile împăiate se umflaseră de apă (realizatorii folosiseră prea mult burete la umplerea lor) şi crescuseră în dimensiuni, arătînd de-a dreptul groteşti, iar Balthazar alerga înnebunit prin colivie, vrînd parcă să dea de înţeles celor doi privilegiaţi din casă că în foarte scurt timp va fi ameninţat de înec.

Theodore privea şi el pe cealaltă fereastră spectacolul de afară. Era convins că ploaia aceasta intermina-

bilă nu era decît o manevră abjectă a celor de la oraș, iar norii grei și amenințători fuseseră ghidați anume spre ferma lor. Încă o încercare de a-i determina să renunțe.

Într-un tîrziu, observă mișcările disperate făcute de Balthazar. Își luă o glugă pe cap și îl aduse în casă. Drept mulțumire, animalul se scutură de toată apa ce reușise să o acumuleze în blană, apoi se urcă pe fotoliul care era numai și numai al lui Theodore, ceea ce-l făcu pe aceasta să vadă negru în fața ochilor. Culoarea fiind în ton cu blana lui Balthazar, blestemele și amenințările le primi tot el și pînă la urmă fu nevoit să se retragă (foarte supărat) lîngă radiatorul încins. Bineînțeles că blana, uscîndu-se, se încărcă cu electricitate statică și George, simțind miros de păr ars (pîrlit), încercă să-l mute de acolo. Se curentă cînd puse mîna pe Balthazar și renunță să-l mai atingă. În schimb îi trase un picior care-l proiectă pe bietul pisoi într-o zonă ferită de orice primejdii, sub pat, unde rămase cîteva ore. În nesimțire.

— Șefule — zise George într-un tîrziu —, cred că am încurcat-o cu ploaia asta. Numai un robot ne-ar mai putea scoate din încurcătură! Eu dacă ies afară, acolo rămîn.

„N-ai face rău", gîndi Theodore. Apoi făcu o mutră încruntată de „șef adevărat" și răspunse

— Un robot la mine în casă? Îți arde de glume?! Rîzi de mine?

— Cum să rîd, șefule, de dumneata! Ziceam și eu așa... Da' nu-nțeleg ce ai cu roboții. Parcă faci alergie cînd auzi de ei, așa țipi!

— Sînt dușmanii mei de moarte, să știi de la mine. Să-ți povestesc ; dar mai întîi, hai să faci un ceai și să ne așezăm lîngă radiator.

După un sfert de oră stăteau amîndoi în jurul radiatorului ce răspîndea o căldură plăcută și sorbeau din ceștile de ceai.

— Cum îți spuneam — își reluă Theodore povestea —, în tinerețe, deci acum vreo două sute și ceva de ani, nu credeam în prostiile astea cu semne și coincidențe, cu toate că odată... deviez puțin de la întîmplarea cu roboții. Era de Ziua Cosmonatului Necunoscut, cînd am plecat într-a cincea cursă. Mama mea mă însoțise pînă la Cosmodrom, așa cum făcea totdeauna și, chiar în momentul în care urcam scara ce ducea la intrarea în navă și salutam mulțimea, am observat că-mi făcea semne cu mîinile spre gît, ca și cum mi-ar fi spus să mă sugrum. N-am dat importanță, eram prea emoționat, dar cînd am ajuns pe planeta... nici nu mai știu cum se numește, nemernicii care o locuiau și care m-au primit inițial ca pe un zeu după cîteva zile au vrut să mă sugrume în somn, așa cum sărmana mea mamă îmi prezisese.

— Și n-au reușit ? întrebă George, privindu-l candid.

— Atunci, continuă Theodore, neluînd în seamă întrebarea aiurea pusă de George, m-am speriat și chiar mă gîndeam că, de acum încolo, înainte de plecarea într-o misiune, să consult un horoscop, în fine, să știu ce mi se va întîmpla. La întoarcerea pe Pămînt, am aflat că maică-mea îmi făcuse semn să-mi închid bine combinezonul la gît, să nu răcesc. Deci, toată chestia cu strînsul de gît fusese o simplă întîmplare, rău interpretată.

Un an mai trîziu — și acum revin la povestea cu roboții —, o mătușă, care venise pe la noi într-o scurtă vizită și nu mai pleca de șase ani, îmi ghicește în palmă să mă feresc de femei și de roboți. De femei am reușit să scap, ca dovadă n-am fost niciodată însurat, dar de roboți... ce să-ți povestesc... o lungă perioadă de timp am avut parte de ei.

— Șefule, mă scuzi că te întrerup, dar nu înțeleg ce legătură este între aceste două obiecte, femei și roboți.

— Foarte mare, băiete, foarte mare. Amîndouă sînt programate să facă numai și numai ce vor ele. Nimic nu le poate influența din afară. Îți explic eu altă dată cum vine treaba asta. Spuneam de roboți... La începuturile astronauticii, cosmonauții plecau în primele lor zboruri cu cîte un însoțitor, un cîine, o femeie, în sfîrșit, cu cîte un animal domestic, pe care-l foloseau la cercetări. Mai tîrziu, ce s-au gîndit cei de la centrul de Coordonare a zborurilor spațiale ? — ia să trimitem și roboți ! Și au trimis... Sau, mai bine-zis, m-au trimis pe mine cu o echipă de șapte roboți, unul mai „bun" decît altul... Doamne, zise Theodore, luîndu-se cu mîinile de cap. Și acum cînd îmi amintesc, îmi vine rău.

— Să vă fac un ceai, sări George.

— Lasă, zise Theodore, vorbeam doar așa...

Urmă o pauză, timp în care George mai puse totuși cîte o ceașcă de ceai făcut din buruienile găsite prin preajma fermei. Habar n-avea dacă sînt bune de ceva, dar trebuia să afle efectele diuretice și neavînd pe cine să încerce, îi mai făcuse lui Theodore o porție. Dublă.

George urmărea cu reală atenție dacă lui Theodore i se face rău sau nu. Dacă i se făcea, atunci el renunța de

bună voie să mai bea porcăria aceea incoloră și urît mirositoare.

...Aveam o șleahtă de roboți, eu cred că în toată istoria ciberneticii ne existase o asemenea adunătură de creiere pozitronice sau demente ca acestea. Cine mi le plasase mie pe navă, n-am aflat niciodată, și nici nu mă mai întreb vreodată, dar cel care a avut ideea a fost, zic eu, un mare dușman. Ce să-ți mai spun, aceste fiare inteligente m-au îmbătrînit cu cel puțin jumătate din durata drumului. Dus-întors.

— Cred că te-a apucat suta de ani, își dădu cu părerea asociatul său, de-aia și arăți așa.

— Adică ce vrei să spui ? mîrîi Theodore.

— Lasă că-ți explic eu altă dată, îl liniști George, împăciuitor. Povestește mai departe, mor de nerăbdare să aflu dacă te-au distrus sau nu.

Theodore tocmai își sorbea ceaiul cînd auzi replica lui George. Se înecă cu lichidul și scuipă totul pe Balthazar. Acesta sări ca ars și-i zise ceva în gînd lui Theodore.

— Povestești sau faci experiențe pe blana lui Balthazar ? întrebă George, care nu-l putea suferi pe pisoi din mai multe considerente de ordin moral, despre care vom vorbi altă dată. Theodore încurcase acțiunea povestirii și acum încerca să-și amintească unde se oprise.

— ...așa, spuneam de roboți. Da, domnule, șapte, nemaipomeniți de bine dotați din punct de vedere tehnic, inteligență, spontaneitate în acțiuni, ce să-ți spun eu ție, noi doi la un loc nu facem cît unul singur.

— Păi da, zise George, desfăcînd o conservă pentru masa de seară, bineînțeles că nu, fiindcă dumneata tragi punctajul spre minus.

— S-ar putea întîmpla ca în această frumoasă noapte de toamnă să dormi în aer liber, dacă mai continui să mă jignești. Da, băiețaș ?

George scăpă conserva din mînă. Avea deja experiență în această privință dar, oricum, căldura radiatorului era mai tentantă, așa că tăcu și simulă o atenție deosebită în timp ce Theodore își lăuda pățaniile.

— ...cînd trebuia să plece în misiune sau dacă aveam ceva de cărat, piese, alimentare, orice, dispăreau, nu-mi dau seama cum dracu, cred că aveau ecran protector fiindcă dispăreau din raza mea vizuală instantaneu, doar nu puteau fugi cu o sută de metri pe secundă. În schimb cînd era vorba de uns sau de verificare, veneau cuminți, unul cîte unul, mă lăudau, ce să-ți mai spun, erau simpatici foc.

— Fiindcă te lăudau ? George întrebase ca să știe ce tactică va adopta de acum încolo. Dar Theodore nu dormea și își dădu seama.

— Nu pentru asta, ci pentru faptul că-mi făceau cadouri, tot felul de plante și roci ciudate, diamante și alte chestii despre care n-are sens să-ți vorbesc.

George înghiți în sec. De unde să-i aducă el lui Theodore diamante și plante ciudate. Se gîndi să-i facă un cadou dintr-o bucată de gard cu spanac, pictat, o plantă mai ciudată ca asta nici că se putea, apoi se răzgîndi și își aduse aminte ca în spatele casei se găsea un pietroi de circa treizeci-patruzeci de kilograme, rămas probabil de la pista de avioane dar renunță. Darul acesta mirosea a amenințare.

— ...fiecare avea cîte un defect de fabricație, cu toate că eu și acum sînt convins că nu erau defecțiuni, ci mai degrabă erau programați să aibă acele apucături care m-au adus în stare de nevroză. Unul fura de nu-ți poți

imagina, pe urmă am aflat că era cleptoman, nenorocitul, auzi și tu, dacă ai mai pomenit vreodată așa ceva, robot să devină cleptoman, asta ar însemna să accept ideea că avea creier ca și noi, sau cel puțin asemănător cu al nostru, plus conștiință, plus... în sfîrșit, avea minte ca mine și fura tot ce găsea, la alții. Eu persoanal l-am prins că-mi șterpelise aparatul de ras și încerca nemernicul să-și dea jos vopseaua după așa-zisa față. Atunci l-am bătut prima dată.

— L-ai bătut pe robot ? Lui George i se păruse că nu aude prea bine.

— Ce te miri așa, de ce să nu-l bat ? Dacă avea minte să fure, însemna că trebuie să știe și ce este aceea vina sau delictul și pedepsirea lui ce zici, nu este logic ?

— S-ar putea să ai dreptate și dumneata, fu de acord George, dar el cum a reacționat la pedeapsă ?

— Absolut normal, adică exact ca un răufăcător înveterat, a lăsat bila în jos, a promis pe cuvînt de onoare că nu mai face niciodată, a mai zis că dacă îl mai prind să-i scot toate circuitele și să-i dau cu ele în cap. Avea și umor, șarlatanul. Două zile mai tîrziu l-am găsit în dormitor, aveau dormitor fiarele, fura bateria de rezervă a Parșivului.

— A cui ? întrebă George.

— A Parșivului, exact cum ai auzit, așa se și scrie. Nu te mira, m-am mirat eu și pentru tine pe tot parcursul expediției. Toți aveau porecle, culmea, dar nu date de către mine, eu habar n-aveam de toate astea, eram ocupat cu selectarea datelor despre planeta pe care coborîsem, să triez eșantioane, ce să mai lungesc vorba, aveam foarte mult de lucru, iar ei umblau toată ziua pe planetă, dacă-și aduceau aminte de mine, mai culegeau cîte ceva care le părea lor interesant, dacă nu,

făceau glume pe seama mea și își dădeau porecle. Am aflat pur și simplu din întîmplare. L-am 'auzit într-o dimineață pe Parșiv plîngînd. Nu știu de unde făcuse rost Speculantul, ăsta-i altă creatură ce făcea parte din echipaj, așa, de o casetă înregistrată cu plînsul unui copil și i-o vînduse Parșivului. Acesta îi dăduse în schimb costumul meu de rezervă pe care-l luase de la Cleptoman. Nu mai știu ce i-a dat în schimb, îți dai seama ce era pe această navă pe care nimeni n-ar fi fost în stare să facă o ordine cît de mică. Dar să revin... Ori de cîte ori voiam să țip la Parșiv sau să-l scot din dormitor — avea boala somnului — începea să plîngă, da' un plîns care mă făcea să mi se înmoaie inima de jale, îmi dădeau și mie lacrimile și uite așa plîngeam amîndoi ca doi tîmpiți. Mai ales eu.

— Da ! fu de acord George, apoi își ceru scuze pentru întrerupere. Theodore îi aminti în gînd de cineva drag.

— ...Spuneam că-l auzisem pe Parșiv plîngînd. Cînd m-am dus la el, l-am găsit pe marginea patului, fără picioare și urlînd ca din gură de șarpe. I le demontase Inventatorul — ăsta se pricepea la toate prostiile bazate pe tehnică — ca să vadă dacă în noile condiții, adică fără picioare, un robot umanoid se poate adapta la mersul de-a bușilea. Ca să vezi cîtă minte aveau și cu cine mergeam eu în misiuni. De-asta spun că de atunci nu mai vreau să aud de roboți.

— Că nu vrei dumneata, înțeleg, dar spune-mi și mie ce s-a întîmplat mai departe.

— Numai norocul m-a salvat de la o moarte sigură. Planeta pe care am ajuns însoțit de această bandă de criminali — că altfel nu pot să-i numesc — era nelo-

cuită. Dacă ar fi existat ființe raționale, cine știe ce s-ar fi ales din mine. Aștia erau în stare de orice.

— Nemaipomenit, zice George, căscînd gura. Și mai departe ?

— Mai departe ce ? M-au îmbolnăvit, pur și simplu. Ca să nu-ți mai spun că nemernicii se programau singuri, în funcție de situație, da' nu pentru a mă ajuta, nici vorbă de așa ceva, noțiunea asta era exclusă din vocabularul lor și din minte. Acum vreo trei sute de ani, un deștept s-a apucat să facă legi pentru roboți, vedea-l-aș în locul meu.

— Zău ? se miră George, afectat. Cine a avut atîta minte ?

— Unu', nu mai știu cum îl cheamă, ceva cu Isaac sau pe aproape.

— N-am auzit, oftă interlocutorul lui Theodore. Lucra undeva ?

— Da' de unde, stătea acasă și făcea legi pentru alții, terminase cu oamenii și se apucase să dea legi și pentru fiare. Noi, cosmonauții, învățasem la școală toate cele trei legi ; le știam pe de rost, fără ele nu putea intra nimeni în relații cu roboții care erau, vorba vine, programați numai și numai în spiritul acestor trei legi. Le știi ?

— Nu prea, zise George, eu am făcut cursurile de astronautică la fără frecvență, mă duceam doar la examene. Și acolo... eh, ce să mai vorbim, dădeam probe de zor și conducerea navei, în rest umblam după viitoarele cosmonaute, care în cele din urmă deveneau mame și renunțau la cursuri. Așa că...

— Îmi dau seama, îl întrerupse cosmonautul, cunosc situația, nu erați în stare să conduceți o navă nici dacă

ați fi fost teleghidați, mai degrabă defectați și pilotul automat. Ce naiba de profesori ați avut acolo ?

— Profesori ? Nu-mi amintesc de așa ceva, dar din cînd în cînd venea unu', așa, ca dumneata și ne-povestea tot felul de... Noi de la cine să învățăm ?

Theodore îl mai privi o dată „dulce". Care va să zică, „așa ca mine ?" adică bătrîn, ramolit și pe lîngă astea, și lăudăros.

— Cred că pînă la urmă rămîne așa cum am spus eu, îi răspunse Theodore cu glas tare.

— Gata, șefule, fu de acord George, pentru a-i face pe plac, știindu-l pe vecinul său de cameră că nu suportă să fie contrazis de prea multe ori. Apoi, parcă avînd o presimțire sumbră, întrebă Adică, n-am înțeles, cum rămîne ?

Theodore încercă să zîmbească satisfăcut și reuși să rînjească sadic.

— Adică vom vorbi amîndoi de la distanță ; eu din cameră, iar tu de afară, de sub pom. Să te înveți minte să vorbești frumos cu un bătrîn care ți-a salvat viața și te-a făcut om.

— Dar ce, șefule, înainte de a te cunoaște pe dumneata, eu eram vreo plantă, sau vreun mineral ? zise George încercînd să o dea pe glumă, doar-doar ramolitul să nu-și pună în aplicare planul diabolic, cu urmări nefaste pentru fizicul său.

— Nu, dragul meu, dacă erai o plantă erai totuși ceva de soi, tu însă erai un animal inconștient. Atît am avut de spus. Mă lași să termin sau te trimit în locul lui Balthazar ?

— Să nu mă mai mișc de-aici dacă mai vorbesc prostii, se jură George.

— Ba nu, îl corectă Theodore, te vei mișca de aici dacă vei mai spune bazaconii. Așa... deci prima lege a roboților, vreau să spun a roboților normali, pentru care dăduse individul legea, suna cam așa :

„Un robot nu are voie să provoace rău unui om sau să permită, prin inactivitate, să i se aducă daune vreunei ființe umane".

— Corect, aprobă George, foarte atent de data aceasta.

— Da, ai dreptate, dar să vezi cum suna aceeași lege în mintea „prietenilor" mei cu care călătoream. Ei spuneau astfel :

„Un robot are voie să provoace rău unui om sau să permită, prin inactivitate, să i se aducă daune vreunei ființe umane dacă, în acel moment, el, robotul, este în pericol". Auzi, un robot în pericol ! Îți dai seama de ce erau în stare asasinii ? Mai întîi își apărau tinichelele cu care erau acoperiți și abia pe urmă, dacă mai aveau timp, sau dacă mai existau, se ocupau și de mine. Cu toate că după mintea lor, ar fi fost în stare să se prefacă — de asta sînt sigur — că nu mă cunosc și m-ar fi lăsat în voia soartei.

— Nu mai spune !

— Ba spun, se răsti Theodore, care, în timp ce povestea, privea undeva, în gol și parcă revedea scenele trăite alături de colegii săi de misiune.

— A doua lege, continuă într-un tîrziu, suna astfel : „Un robot trebuie să asculte ordinul pe care i-l dă un om, în afară de cazul în care un astfel de ordin ar contrazice regula 1".

— Și regula lor cum suna după noua adaptare ? întrebă curios George.

— Asta rămăsese neschimbată, deoarece o modificaseră pe prima, legea esențială și atunci s-ar fi contrazis. Erau fenomenali, ce pot să mai spun, aveau o logică... de fier.

George nu prea înțelesese, dar dacă bătrînul Theodore spusese asta, ce mai, așa era, te pui cu forțele naturii ?

— Și a treia ?

— A treia ? Mda, să-mi aduc aminte... exact... „Un robot trebuie să-și apere propria existență atita timp cît această apărare nu intră în contradicție cu regula 1 sau 2". Să auzi acum varianta lor. Nu-ți vine să crezi ! „Un robot trebuie să-și apere în primul rînd carcasa sa și circuitele personale și numai dacă nu intră în contradicție cu regula 1, va apăra și existența omului !". Își apărau existența, nenorociții, da, vorba ta, eu pentru ei eram un pietroi sau vreo plantă, nu Tatăl lor ! Ei ne construiseră pe noi, nu noi pe ei. Ce să mai spun, dacă am fi fost atacați, pe mine mă lăsau să mor, asta ar fi făcut, o spun cu toată convingerea.

— Bine, dar dumneata, ca om, trebuie să fi găsit o soluție să scapi de ei, presupun că erai totuși mai inteligent decît o tablă ondulată după forma și asemănarea omului, nu ? Sau mă înșel ?

— Te înșeli, îi răspunse Theodore, fără să-și dea seama că se denigrează singur, erau ei mai incapabili ca mine în multe privințe, dar erau mulți. Și unde-s mulți puterea crește...

— Mulți, da' proști, zise ca pentru el George.

— Hm, nu este așa, îl contrazise Theodore, proști, proști, dar mulți !

— Și totuși, n-ai făcut nimic pentru a scăpa de ei ? insistă George, mai mult ca să nu iasă la aer curat, decît împins de curiozitate.

— Ei nu, am făcut tot ceea ce am crezut eu că se poate face împotriva lor, dar a fost în zadar. Am încercat să-i deprogramez într-un moment în care le făceam revizia dinainte de coborîrea pe o planetă. Şi-au dat seama şi au sărit la mine. Aveau dreptul deoarece atacasem regula 1, adică le periclitam existenţa acestor ucigaşi plătiţi ! Din acel moment n-am mai avut voie să-i verific decît pe rînd, cel puţin unul din ei rămînînd întreg, pentru a mă putea supraveghea.

— Păi asta înseamnă că dumneata ai avut viaţă grea cu ei.

— Eu eram prizonierul lor sau, mai bine-zis, ultimul obiect din navă. Şi toate astea mi se întîmplau din cauza unuia care se autointitulase „Spionul". Ăsta nu m-a slăbit din ochii lui de sticlă nici o clipă. Uneori trebuia să le dau anumite uleiuri ce trebuiau să le înghită. Întotdeauna încerca mai întîi el, Spionul, şi dacă îi convenea lui, luau şi ceilalţi, altfel...

— Chiar, dacă i se părea ceva dubios, ce se întîmpla ?

— Ehe, să fii tu sănătos de cîte ori m-am spălat pe faţă cu toţi detergenţii existenţi pe navă. Avea o precizie extraordinară, drept în ochi mă nimerea. Ba, o dată m-au pus jos şi au încercat să-mi dea şi mie să „gust" puţin, să vadă dacă are vreun efect asupra organismului uman. Numai „Creierul" m-a scăpat. El, care conducea totul din umbră, de data aceasta m-a scăpat. Mare noroc am avut.

— Pînă acum mi-ai enumerat şase, îi aminti George, foarte atent la cele povestite de Theodore. Al şaptelea ce făcea ? Sau ăsta era cel mai cuminte ?

— Într-un fel, da, nu făcea nimic împotriva mea, fu de acord Theodore, dar nici el nu era normal, avea o obsesie, şi anume să-i strice pe ceilalţi, era sadic cu

alte cuvinte. Cum îi prindea, cum le dezarticula o mînă, sau le sucea capul, ce-i drept era şi mai mare ca ei, mai înalt şi mai solid construit. Toată ziua trebuia să-i repar, dar, cum ţi-am mai spus, sub stricta supraveghere a Spionului. Figura Spionului mă urmărea şi în somn, visam că stă lîngă pat şi aşteaptă să adorm, să mă asfixieze cu pătura. Doamne, ce vise !

O dată li s-a părut că vreau să-i scurtcircuitez — aveau dreptate deştepţii, dar nu trebuiau ei să ştie — încărcîndu-i la un voltaj mai mare.

— Bună ideea, se entuziasmă George, puteai să scapi de ei.

— Ce să-ţi povestesc... am avut o idee care putea să mă coste viaţa.

— Cum aşa ? întrebă nedumerit George.

— Foarte bine, cînd şi-au dat seama ceea ce voiam să fac, au vrut de data asta în unanimitate, nici un vot contra şi nici o abţinere, să mă linşeze. Ştii ce înseamnă asta, nu ?

George nu mai fu pe faţă de data asta. Picotea. Aşa că răspunse aiurea :

— Sigur că da, să te decoreze, propuse el o definiţie pe loc.

Theodore nu mai suportă. Se făcuse roşu la faţă precum radiatorul la elementi.

— Decora-te-ar pe tine în halul ăsta, vedea-te-aş decorat de trei ori pe zi aşa, îl blestemă cu atîta ură, încît lui George i se făcu părul pe mînă cum îl avea şi pe cap. Stil perie.

— Au vrut să mă omoare în bătaie, asta înseamnă a linşa pe cineva !

— Pe cine ? mai făcu George o gafă, apoi își luă pătura și, fără să mai scoată un singur cuvînt, ieși mîndru, cu fruntea sus, parcă sfidîndu-l. Theodore nu zise nimic, dar cînd îl văzu și pe Balthazar că iese de sub pat și îl urmează, demn, cu coada ridicată ca la paradă, îl pufni rîsul. Dar nu renunță la cele spuse înainte. Îi lăsă să iasă și închise ușa în urma lor, nu cumva să se răzgîndească și să pătrundă prin efracție. Apoi se culcă, visînd că se spală cu detergenții, cu zeci de kilograme de detergenți. Blestemele lui George îl ajunseseră. Dar abia dimineață avea să-și dea seama de ce ieșise George atît de hotărît.

Odată cu primele raze de soare Theodore se sculă și ieși să vadă ce fac cei doi martiri. Nu apucă să vadă nimic. În momentul în care păși peste prag, se prăbuși ca din cer într-o groapă care ar fi putut fi de înălțimea lui Theodore, în cazul în care acesta ar fi avut înălțimea de trei metri. Din păcate el era mult mai scund și, pentru a ieși, apelă tot la ajutorul lui George. Tremurînd din toate încheieturile, George și Balthazar se apropiară încet de marginea gropii. Tremuratul se datora cantonamentului sub cerul plin de stele și nu din cauza consecințelor ce s-ar fi abătut asupra lor. Cum spuneam, se apropiară și priviră timizi la Theodore. Acesta încă nu se dezmeticise prea bine și încă nu realiza situația la adevărata ei valoare. Deocamdată încerca să-și revină și să-și pună la loc mîna stîngă ce se răsucise în cădere și-i dădea un aer de cerșetor așa cum stătea cu ea întoarsă la spate și cu palma făcută căuș. Balthazar, mult mai curios decît George, se aplecase mult peste marginea gropii, cu gîtul întins ca o praștie și era cît pe ce să cadă și să-i țină companie bătrînului cosmonaut. Norocul său cu George care-l observă la timp și-l trase de

coadă, înapoi. De data aceasta nu se mai alească cu nici o zgîrîietură. Din contră, fu acoperit de laude din cap pînă-n picioare. Bineînțeles că în gînd și pe limba pisoiului.

După cîteva momente de nehotărîre, timp în care în conștiința lui George se dădu o luptă aprigă între dorința de a-l salva pe Theodore și gîndul de a-l lăsa cîteva ore la soare, se hotărî, în sfîrșit. Era și timpul, Balthazar dădea semne de nerăbdare. Îl lăsară în groapă, intrară în casă și se culcară amîndoi — George nici nu se mai forță să se descalțe — în patul lui Theodore. După șapte-opt ore de somn, se treziră și, mult mai bine dispuși, îl căutară pe prizonierul gropii. Se prefăcură foarte uimiți că-l mai găsesc acolo. Theodore însă era aproape să facă apoplexie de nervi. Pe lîngă asta mai făcuse și o mică insolație. Creierul său avea pe puțin 45 de grade indiferent că la umbră sau la soare.

Scăpă din capcană abia după ce se jură pe tot ce avea el mai scump, adică pe fermă, vacă, păsările etc., — nu uită nici găinile sălbatice — că niciodată, orice s-ar întîmpla, el, Theodore, proprietarul de drept al fermei nu va mai îndrăzni să mai atenteze la integritatea morală și corporală a asociatului său. Se îmbrățișară apoi, numai ei doi, Balthazar fiind nepregătit sufletește pentru o asemenea dovadă de prietenie și intrară în casă. După toate aparențele, din acel moment crucial, se părea că ei doi plus Balthazar vor trăi în pace și liniște și înțelegere pînă la adînci bătrînețe. Din păcate, toate minunile au un sfîrșit. Aceasta dură două săptămîni. După care...

CELE ZECE MISIUNI ALE COSMONAUTULUI LAPACHET REPOVESTITE DE THEODORE ASOCIATULUI SĂU GEORGE

Într-o noapte de septembrie, umedă și răcoroasă, George avea insomnii. Se sucea de pe o parte pe alta, ofta, se ridica în capul oaselor, iar se băga sub pătură, apoi relua ritualul de la capăt. Nu se lipea somnul de el. Pînă la urmă renunță și se ridică din pat. Aprinse lampa. Theodore îl auzise cum se perpelește, dar nu voia să-l bage în seamă. Încă mai păstra în amintire frumoasa dimineață în care zăcuse sub soarele binefăcător, ale cărui raze îl pricopsiseră cu o insolație de toată frumusețea. Este adevărat, se împăcaseră și își juraseră respect reciproc, dar scorul rămăsese în continuare 1—0 pentru oaspeți (Theodore fiind considerat gazdă) și voia cu orice preț să egaleze.

Pînă la urmă nu mai rezistă și se sculă.

— Ce tot ai sau ce cauți ? îl întrebă, văzîndu-l cum se învîrte prin cameră ca și cum ar fi căutat un lucru de care avea nevoie chiar atunci, în mijlocul nopții.

— Nu caut nimic, mormăi George, masîndu-și ceafa. Nu pot să adorm.

— Din cauza oboselii, găsi repede Theodore o explicație, vrînd să stingă lumina. Ceasul său arăta ora trei dimineața.

Munciseră mult și cu folos în ziua precedentă. Prinseseră o dimineață însorită și profitaseră din plin de ea

pentru a repara acoperișul casei. Toamna se apropiase pe nesimțite și poate că nici n-ar fi băgat de seamă dacă de două nopți Theodore n-ar fi dormit cu casca de cosmonaut pe cap, pentru a se apăra de picăturile de ploaie ce cădeau printr-o gaură din acoperiș drept pe perna sa, transformată în burete. George aplicase o altă metodă ; își pusese perna în cap, să nu mai audă zgomotul enervant al picăturilor ce cădeau regulat pe vizorul căștii, zgomot ce-l adusese în pragul asteniei.

Planul de acțiune fiind conceput în toate detaliile, trecură la treabă. George își potrivi scara, sprijinind-o de acoperișul destul de șubred și, fiind cel mai tînăr din tot efectivul — pe Balthazar nu-l luaseră în considerație din motive obiective —, se urcă bine dispus, fluierînd o melodie învățată pe de rost de la păsările imbăiate. Cînta atît de „înduioșător" încît lui Theodore îi dăduseră lacrimile.

— Să ții bine de scară, îi atrase atenția George, în timp ce lucra cu pricepere la astupatul găurilor.

— N-ai nici o grijă, îl liniști Theodore, ținînd într-adevăr foarte bine de ea, dar te rog să nu mai cînți ! Îmi promiți, da ?

George nu auzi însă ce trebuie să promită deoarece în acel moment tocmai își bătea un cui în deget și în loc de răspuns scoase un urlet animalic. De obicei doi oameni care se consideră asociați trebuie, de regulă, să se înțeleagă, între ei este normal să existe o corelație perfectă, care să-i ajute să ducă lucrurile începute împreună la bun sfîrșit. Din păcate, de data aceasta n-a fost așa. Theodore a luat urletul drept o sfidare a rugămintii adresate și, drept urmare, nemaiputînd suporta jignirea, și-a luat mîinile de pe scară și și-a astupat urechile.

O nenorocire nu vine niciodată singură, se spune, și, într-adevăr, la cîteva secunde după ce sunetul ajunse la urechile lui Theodore, sosi și George, ceva mai departe totuși, la cîțiva pași. Drept în cap. Adevărul este că își făcuse datoria pe deplin, acoperișul era reparat, cuiul cu pricina fusese ultimul ce mai trebuia bătut, dar asta nu însemna că era obligat să coboare atît de repede. Și pe scurtătură.

Theodore îl examină cu atenție și observă cu stupoare că nu are aproape nimic, cu excepția unui cucui destul de mic pentru a putea fi observat din avion, datorită părului țepos care-l masca discret.

În schimb, în pămînt se făcuse o groapă cu diametrul cît capul cascadorului și adîncimea de 20 de centimetri. Theodore rămase perplex. „Omul acesta este în stare să facă gropi și cu capul, nu numai cu mîinile", trase el concluzia, în timp ce-l transporta pe George în casă, să-și mai revină din șoc.

Dar, din nou minune : George își reveni uluitor de repede, semn că accidentul nu prezenta urmări grave asupra fizicului și intelectului său, astfel că întreaga zi se comportă ca un om normal.

Spre seară, însă, cînd Theodore, mulțumit de rezultatele zilei, se apucă să-i povestească una din multele sale aventuri pe cele mai nebănuite planete, aventură din care numai finalul corespundea realității și anume momentul în care curajosul nostru erou scăpase din brațele, ghearele, tentaculele unor ființe extraordinar de „simpatice", fugind cu 110 mile la oră, luînd startul din picioare, abia atunci observă pe chipul colegului său o expresie de duioșie și bunătate cum nu poți vedea decît la un copil nevinovat de șase-șapte anișori. Nu dădu prea mare atenție faptului, fiind prea absor-

bit cu relatarea nemaipomenitelor sale fapte de eroism, puse în slujba Terrei.

Acum, la mijlocul nopții, făcu încet-încet legătura între șocul căderii, expresia feței din timpul serii și insomnia de la ora trei. Încercă să-l liniștească, așteptînd să vină dimineața, gîndindu-se că pînă atunci își mai revine.

— Hai să ne culcăm, George, e trei, iar mîine avem multe de făcut. Trebuie să treacă și avionul să ne aducă alimente și unelte. Poate și medicamente... Ultimul cuvînt îl spuse doar așa, într-o doară, poate va reacționa la el în sens pozitiv.

George era însă pe altă lungime de undă.

— Mie dacă nu-mi spui acum o poveste adevărată cu un cosmonaut tînăr, curajos și simpatic, eu nu adorm. M-am săturat de aventurile dumitale. Măcar de-ar fi reale. Gata ! M-am săturat ! Dă-i drumu' !

„Ia uite la el", gîndi Theodore, privindu-l cu coada ochiului. „Deci eu nu sînt nici... nici... și nici... !" Theodore o înghiți și pe asta.

— O poveste cu un... să mă gîndesc, să-mi aduc aminte, încercă Theodore să tragă de timp, pentru a putea găsi o scăpare. Știi, memoria mea...

— Lasă asta, am văzut eu, funcționează perfect. Aventurile dumitale cum ți le aduci aminte în cele mai mici amănunte ? Știi și cu cîte mile fugeai pe oră. Aveai cronometru ?

„Are dreptate deșteptu' ăsta, trebuie să găsesc ceva, neapărat" !.

Se prefăcu foarte concentrat asupra situației, dar în acest timp se gîndea la cu totul altceva, care-l privea direct pe asociatul său.

„Dacă băiatul acesta tînăr, de treizeci şi ceva de ani, înalt, destul de atrăgător, dacă n-ar fi atît de urîţel, şi muncitor, a reuşit, prin mijloace proprii, să dea în mintea copiilor, am încurcat-o urît de tot". Asta gîndea el în timp ce George aştepta nerăbdător povestea.

Îi părea rău de el, dar situaţia se prezenta în culori sumbre. „La spital nu poate fi dus în nici un caz, nu va fi primit niciunde, nimeni nu-l va lua în seamă, pentru cadrele medicale este un proscris, un element periculos, un om din afara societăţii pe care ei, tinerii de azi, aşa au preluat-o de la generaţiile trecute, o societate în care modul de trai la ţară, în sînul naturii, cam artificială ea, dar oricum natură, nu putea fi conceput. El, George, nici măcar nu era trecut în rîndul locuitorilor, nu avea fişă, practic nu exista pentru oraş. Cum să internezi pe cineva care nu există ?"

De fapt, în cazul său destul de ciudat ar fi fost nevoie de o secţie cu un profil aparte, al cărei nume Theodore, din respect, refuza să-l rostească. Nici măcar nu avea de unde să ştie dacă la un asemenea nivel al civilizaţiei mai existau asemenea secţii. Poate că metodele de vindecare ajunseseră într-un asemenea stadiu de dezvoltare încît în tot oraşul nu mai exista nici un caz de anomalie din punct de vedere psihic. Şi iată că, din afara oraşului, vine un tînăr care prezintă tulburări grave. De unde vine el ? Răspuns : de la o fermă artificială, singuratică şi urîtă de toţi, chiar şi de autorităţi ! Ce scandal ar ieşi în momentul în care cetăţenii oraşului, oameni normali şi de bună-credinţă, obişnuiţi cu regulile traiului în comun, ar afla că printre ei se află un... bolnav mai aparte, să zicem ! L-ar considera un element periculos din punct de vedere social, l-ar alunga imediat din oraş. Şi pe cine ? Pe un tînăr care în urma unui banal acci-

dent a căpătat un hobby : să i se spună povești înainte de culcare ! Nu, Theodore nu era de acord cu încercarea de a-l interna pe George. Orice s-ar întîmpla, îl va ține ascuns și chiar dacă efortul de a-i spune povești îl va depăși în unele momente sau se va pierde cu firea, va face tot ce-i va sta în putință pentru ca el să nu observe.

Nemernicii din spital ar fi în stare să-i lege pe toți trei, chiar și pe nevinovatul de Balthazar, pentru a nu contamina orașul.

„Parcă numai pe ei trei" își continuă Theodore speculațiile, încercînd să se autoconvingă de inutilitatea internării lui George. „Sînt în stare să interneze și păsările împăiate și pompa și găinile sălbatice". Se opri la timp. „Hai că m-am întrecut cu exagerările, își zise. N-or fi chiar atît de absurzi ! Îl voi ține ascuns de lumea dezlănțuită și voi face tot ce-mi va sta în putință să-l vindec. Așa voi face !".

Privi din nou la George. Și el făcea la fel, dar în sens invers. Către Theodore.

— E ora patru, îi aminti George încruntat, și nu pot să adorm din cauza dumitale. Ți-am spus că vreau o poveste adevărată, nu improvizații semnate Theodore. La ce te gîndești ?

Theodore își frămînta mintea. Găsi scăparea în ultimul moment. Își aduse aminte că printre amintirile sale culese de-a lungul anilor, amintiri ce le ținea adunate în cîteva lăzi bine închise și păstrate în cealaltă cameră, era și o broșură intitulată banal *Uimitoarele aventuri ale cosmonautului Lapachet*. O primise în dar de la un alt astronaut în momentul în care pleca într-o nouă călătorie de unul singur.

— Nu te vei plictisi, îi spusese acesta, mie mi-a ținut de urît mult timp.

Într-adevăr, aventurile prin care trecuse acest cosmonaut cu un nume bizar îi umpluseră multe momente de singurătate. De fiecare dată cînd citea cîteva pagini încerca să-și imagineze scenele descrise de autorul acelei broșuri. Pentru George, cel care avea acum pretenția să asculte ceva adevărat, se potrivea de minune. Simțea că lectura aceasta va fi un remediu sigur pentru bietul George.

— Așteaptă un moment, pînă caut ceva dincolo și imediat vei auzi cele mai formidabile peripeții din cîte ți-a fost dat să auzi pînă astăzi, îl asigură Theodore.

— Să nu dureze prea mult, că deja simt cum mă enervez, îi răspunse George, continuînd să se plimbe prin cameră.

„Asta-ți mai trebuie, să te și enervezi", mormăi Theodore, desfăcînd una din lăzi și începînd să caute febril. Se făcuse deja ora cinci.

După o jumătate de oră, trei lăzi erau desfăcute, toate lucrurile scoase și aruncate în toate părțile, camera arăta ca un depozit devastat de suflul unei explozii, dar asta nu mai conta ; broșura se afla în mîinile lui Theodore. George încă se mai foia în jurul radiatorului. Theodore puse de ceai și așteptă.

Se așezară ca și în alte dăți cu ceștile în mînă — afară începea să se lumineze de ziuă — și Theodore începu :

— Sper să-ți fac o surpriză plăcută citindu-ți această carte pe care o am de la un bun prieten. El o are la rîndul său din biblioteca Centrului Spațial de unde a „împrumutat-o" acum vreo sută de ani, poate chiar mai bine. Este scrisă de un autor care se pare a fost

contemporan și prieten cu eroul acestor incredibile aventuri, autor care a relatat totul pe baza documentelor aflate în registrele secrete ale zborurilor spațiale din acea perioadă și uneori pe baza mărturiilor făcute de prietenul său. De fapt îți vei da seama pe parcurs cînd povestește aventurile din punctul de vedere al eroului și cînd apelează la documentele scrise. Așa... deci îți voi povesti cele zece misiuni ale cosmonautului Lapachet.

— Ce nume curios, interveni George care, între timp, devenise numai ochi și urechi. În loc să-i vină somn, cum promisese, i se trezise interesul de-a binelea, fapt care nu prea-i convenea lui Theodore dar, din moment ce intrase în joc, nu mai putea da înapoi. Așa-l chema sau este o poreclă ? Cum se pronunță ?

— Nu este poreclă, după cîte știu eu, iar în privința pronunției există mai multe variante ; unii ziceau că se spune Lapaș, alții insistau pentru numele de Lapachet. Eu îl pronunț așa cum se scrie, ca să nu mă mai complic. Să începem deci cu prima misiune. În carte este intitulată :

PRIMA CĂLĂTORIE

în care Lapachet ajunge pe planeta Transparenților

Theodore începu să citească cu glas tare :

„Nava era pregătită. Coordonatorii de zbor renunțară la combustibilul de rezervă pentru cazuri excepționale, goliră rezervoarele și le umplură cu alimente. În ziua plecării...".

— Stai așa, îl întrerupse George, care, cum precizasem mai înainte, era foarte atent, de ce goliseră rezervoarele ? Nu înțeleg nimic. Explică !

Theodore stătu, conform indicațiilor date de către George și îi spuse :

— Am trecut peste introducere, din cauza asta n-ai înțeles, dar pot să-ți spun în cîteva cuvinte. Fusese construită prima navă intergalactică în scopul contactării altor civilizații. Nava avea nevoie de un echipaj bine pregătit, hotărît să învingă toate primejdiile unei asemenea călătorii de lungă durată, un echipaj capabil să înfrunte spațiul, dar și timpul și totodată să poată lua hotărîri de moment în clipe mai grave. După multe propuneri, s-a ajuns la concluzia că echipajul perfect, deci echipajul care poate îndeplini toate aceste condiții esențiale pentru buna desfășurare a unei expediții de asemenea anvergură, era acela format dintr-un singur om. El putea să ia hotărîri de care depindea numai și numai viața sa, fără să o primejduiască pe a altora, iar pierderile, în caz că expediția se sfîrșea cu un eșec, erau minime. Imediat s-a trecut la alegerea acestui fericit erou al lumii.

— Spune mai departe, este interesant, îl îndemnă George, căscînd.

Lui Theodore i se umplu inima de bucurie și continuă parcă mai însuflețit :

— Candidați au fost mulți, testele și mai multe, dar pînă la urmă comisia s-a oprit asupra unui singur om.

— Pe care-l chema Lapachet, zise repede George, fericit că ghicise.

„Ce inteligent eşti, îl lăudă Theodore în gînd. Sadicule, n-ai de gînd să adormi odată ?'. Apoi zîmbi înţelegător şi spuse :

— Exact, dragul meu, de el este vorba. Tînărul nostru astronaut trecuse cu brio toate probele. Mai era doar testul alimentaţiei din timpul zborului şi putea fi considerat primul astronaut care va trece hotarele imaginare ale galaxiei noastre.

— Testul alimentaţiei, repetă George, parcă amintindu-şi de ceva. Hm, pe mine nu m-au întrebat nimic nici cînd am plecat prima oară, nici altă dată. M-au umflat de vitamine, concentrate şi conserve.

„Din fericire, eu am apucat şi vremuri mai bune", vru să-i spună bătrînul cosmonaut, dar se opri la timp ; de ce să-i strice buna dispoziţie, tocmai acum, în pragul adormirii ?

— Gîndeşte-te că era primul zbor de acest gen. Călătoria era foarte lungă şi, pentru a asigura cosmonautului condiţii cît mai optime, trebuia să te gîndeşti la toţi factorii care i-ar putea influenţa moralul din timpul zborului. Unul dintre aceştia era şi alimentaţia sa.

— Şi în ce consta acest test, întrebă George cu nostalgie în glas, gîndindu-se ce bine era dacă în locul lui Lapachet ăsta ar fi fost el. Ce mese copioase, ce risipă de bunătăţi ! Adio conserve, adio concentrate ! Eei, ce vremuri ! ! !

— Simplu, continuă Theodore, în timp ce glandele sale salivare secretau din abundenţă, i se puneau la dispoziţie zeci şi zeci de preparate, dintre cele ce puteau în ultimă instanţă să fie congelate şi, în cîteva zile, medicii îşi dădeau seama cam ce preferă şi ce nu, ce nu-i prieşte şi ce-i place cel mai mult. În carte nu scrie ce meniuri i-au pus la dispoziţie, cred că lista ar

fi fost mai mare decît numărul paginilor în care sînt relatate aventurile propriu-zise, tot ce pot să-ți spun sigur din lectura prefeței este faptul că Lapachet era un tînăr modest, provenit dintr-un mediu sănătos și nu făcea mofturi sau, cu alte cuvinte, nu avea cine știe ce preferințe. În prima zi a făcut o demonstrație de bunsimț, mîncînd absolut tot ce era etalat pe mese, iar a doua zi, spre stupefacția observatorilor, s-a scuzat pentru o oră, a ieșit din clădirea unde avea loc testul, a mers pînă la bufetul cosmodromului și a luat o mică gustare de patru persoane. La întoarcere a mărturisit că n-a mai putut răbda, simțea un gol în stomac. Medicii au rămas interziși, tehnicienii și toți ceilalți care asigurau verificarea navei au rîs cu lacrimi, l-au poreclit INOX, spunînd că numai un om cu un stomac de inox poate digera atîta hrană și cam asta ar fi explicația pentru care s-a renunțat la combustibilul de rezervă.

George fluiera ușor, semn bun pentru Theodore. Din păcate numai pentru cinci minute, deoarece bătrînul nostru cosmonaut nu mai rezistă nici el ispitei și ațipi pe scaun. Cartea îi căzu cu zgomot din mînă și George deschise ochii și zise :

— Da, am înțeles, poți să continui, pînă acum nu mi-ai povestit nimic palpitant. Tragi de timp ?

Theodore oftă din tot sufletul. Ridică broșura și continuă :

— În ziua plecării, rudele lui Lapachet ocupaseră aproape jumătate din cosmodrom. Cei ce răspundeau de ultimele pregătiri dinaintea lansării se zăpăciseră de tot printre oamenii aceia ce se credeau în gară, asistînd la plecarea unui banal tren.

. Nu se știe prea bine cum a reușit să ajungă chiar de la prima călătorie pe o planetă locuită și încă cu ființe inteligente — Lapachet a avut grijă să șteargă benzile cu înregistrarea călătoriei și coborîrea pe planetă, din motive necunoscute — dar, după spusele sale, și trebuie să-i dăm crezare în lipsa altor probe, a ajuns cu bine și mare i-a fost mirarea cînd s-a trezit printre niște ființe ceva mai scunde decît el și transparente. Mai tîrziu avea să afle cauza acestei anomalii. În prima zi s-au înțeles prin semne ; el gesticula, încercînd să-i convingă că este venit cu gînduri bune, de pace și colaborare, iar ei, drept răspuns, aruncau cu pietre, după ce încercarea de a-l scoate din navă prin tăierea ei dăduse greș.

— N-avea și el un traducător universal, cum folosim noi astăzi ? veni întrebarea de la George.

— Ba da, avea, dar în primul rînd, din cauza emoției întîlnirii, pur și simplu uitase de el, iar în al doilea rînd, traducătorul său nu arăta nici pe departe ca ale noastre, era abia în faza de experiment. Totuși l-a ajutat, după cîte aflăm mai departe. Așa...

„Cu ajutorul traducătorului reuși în cele din urmă să se împrietenească cu transparenții. Totodată află și cauza pentru care vedea prin ei ca prin sticlă ; tot timpul erau flămînzi".

— Ca și el, chicoti George. Se întîlniseră două civilizații flămînde. Începe să devină interesant.

Era șapte dimineața și ceasornicele lui Theodore trecuseră cu mult peste limita maximă.

— „Aveau o foame ancestrală, continuă Theodore lectura, din tată-n fiu, și mîncaseră tot ceea ce putea fi considerat comestibil. Nevoia îi făcuse să consume și niște rădăcini plăcute la gust și destul de hrănitoare, dar din cauza lor deveniseră precum geamul. Din feri-

cire, nu-i deranja cu nimic. Astfel că rădăcinile, care se găseau din abundență, deveniră în scurt timp hrana lor cea de toate zilele".

George deja visa rădăcini și ființe de sticlă, dar Theodore nu-l observă. Continuă ca și cum George ar fi fost treaz :

— „După trei zile de la sosire primi vizita oficială a unei delegații din partea localnicilor, vizită în cadrul căreia Lapachet avu proasta inspirație să guste din cîteva preparate făcute pe bază de rădăcini. Din păcate stomacul său de inox nu rezistă și timp de patru zile zăcu în cabină. La început crezu că au vrut să-l otrăvească, deoarece, tot timpul vizitei, oficialii îi ceruseră cu insistență să le dea lor tabloul de bord al navei pentru a-și face nu se știe ce instalație, un fel de mixer pentru tocat și preparat rădăcini în cantități mari, lucru pe care Lapachet îl refuzase categoric, din motive lesne de înțeles. Pînă la urmă se convinse că, totuși, transparenții erau ființe ospitaliere și nu veniseră cu gînduri rău-voitoare pe nava sa. În timpul convorbirilor, unul dintre localnici, cel care-l privise cu insistență încă de la venire îl întrebă sincer cum poate fi atît de urît. Pe la ei mai trecuseră și alte ființe, nu era el primul, le dăduse și numele, dar numai la asta nu se gîndea Lapachet după complimentul primit, și toate arătau destul de acceptabil. El însă întrecea orice așteptări, în sensul rău al cuvîntului. De aceea îl și primiseră atît de cordial, cu pietre și amenințări".

George se trezise din nou. Ori auzise prin somn ultimile fraze, ori se prefăcuse doar că doarme ca să vadă reacția lui Theodore, cert este că întrebă :

— Lacutie sau Lapachet ăsta, era mai urît ca dumneata? Din întrebare răzbătea o vie curiozitate.

Theodore rămase puțin pe gînduri.

— Nu chiar, aș putea spune că semănam puțin. Dar de ce ?

George clătină înțelegător din cap.

— Aveau dreptate, domnule, să se sperie. Era și normal. Trimiți tot felul de specimene să ia contact cu ființe inteligente și sensibile. Probabil că transparenții aceștia cultivau gustul pentru frumos cu mii de ani înaintea noastră, iar oamenii noștri le dau dintr-o dată peste cap conceptul despre armonie și echilibru în artă. Era și normal să se întîmple așa. Înseamnă că, după plecarea lui Lapachet, au trecut fără să vrea, influențați din exterior, la o nouă formă de artă, la stilul grotesc, de pildă, sau la aberații... George tăcu tot atît de brusc cum începuse și acum sforăia ușor. Theodore rămăsese cu gura larg deschisă, ca și cînd n-ar fi avut suficient aer să respire, iar ochii îi ieșiseră mult din orbite. Cu greu reuși să se smulgă din starea aceasta ciudată și tot atît de greu realiză unde este, cu cine și motivul pentru care stătea cu o carte în mînă. Mai trecu un sfert de oră pînă să-și revină cu adevărat. Începu să-și maseze tîmplele cu atîta putere încît i se luă un smoc de păr, dar nu-și dădu seama. Încă îi mai sunau în subconștient cuvintele lui George.

„Căzătura, da, da, asta este singura explicație normală, căzătura l-a făcut alt om, i-a activat alți neuroni, sigur că da. Nemaipomenit, cum poate o lovitură să transforme un om ! Dintr-un prăpădit de săpător, dintr-un excavator manual ajunse critic de artă, un estet. Estet, da, însă obrăznicia n-a lăsat-o, nu putea să-și înceapă discursul despre artă și frumos fără să mă atingă și pe mine, sigur că da !".

LAPACHET.CLU

Într-un fel se bucura de întorsătura neașteptată a lucrurilor, sperînd în sinea lui că lucrurile merg spre normal și va avea și el cu cine schimba o vorbă frumoasă, nu aceleași discuții banale despre „ce mîncăm azi ?" sau „eu ce fac, azi nu sap ?". Apoi îi veni o idee : dacă ar fi fost el în locul lui George, lui ce talente ascunse i s-ar fi trezit în subconștient, ce mutații s-ar fi făcut ? Existau multe posibilități, un număr practic infinit de variante, dar, cînd analiză mai lucid situația și își dădu seama că printre acestea era și aceea de a deveni un bun săpător, gen George, zise mersi că n-a avut acest noroc de a cădea în cap și se mulțumi cu meseria sa de cosmonaut încercat, plin de onoruri și decorații. Văzu că George dă semne de trezire și, pentru a nu-i mai auzi peroratiile despre contactele dintre ființe iubitoare de frumos și specimene ciudate trimise de pe Pămînt, i-o lua înainte și începu să citească tare :

— „În cele patru zile cît zăcu bolnav Lapachet alese cu grijă cîteva produse alimentare care, după părerea lui, le-ar fi fost pe plac transparenților, pregăti o masă festivă și îi invită din nou pe navă. Delegația primi invitația și sosi. De data aceasta numărul membrilor era dublu, dar Lapachet se prefăcu că nu bagă de seamă. Meniul era făcut. Mai întîi le servi o supă de carne (probabil sintetică, comentă Theodore pentru el), preparată după o metodă personală, și reuși în scurt timp să-i constipe pe toți. A urmat o friptură de... aici Theodore se opri și citi pe litere : p . . a . . s . . ă . . rr . . e, de pasăre ! (nu-mi dau seama ce este, dar în sfîrșit, dacă așa scrie la carte, așa citim, comentă iar Theodore), iar ca răcoritoare un suc concentrat de citrice (mirarea lui Theodore creștea cu fiecare denumire citită). Sucul acesta, spre surprinderea lui Lapachet, aduse buna dis-

poziție în rîndul localnicilor. Mai întîi se umflau ca baloanele și pluteau puțin în aer, apoi, după eliminarea gazelor, cădeau gata-gata să se spargă, rîzînd unul de altul și arătîndu-se cu cele trei degete. Chimicalul cu care era preparat sucul îi colorase prin interior și acum arătau unii verzi, alții galbeni, roșii sau roz. Lapachet rîdea în hohote, odată cu ceilalți. Buna dispoziție era la ea acasă. La plecare le făcu cadou la fiecare cîte un tub cu pastă de tomate (chiar nu cunosc termenul, dar n-are importanță). Din pachete «cuită» să le explice modul de întrebuințare și membrii delegației le înghițiră cu totul. Îi era mai mare dragul să vadă cum sar căpăcelele unul cîte unul în momentul în care încercau să deschidă gura să vorbească. Contrar așteptărilor, transparenții au fost foarte încîntați de recepția oferită în cinstea lor, chiar dacă din cînd în cînd mai scuipau cîte o bucățică de tablă colorată".

— Asta a fost o adevărată bătaie de joc, comentă George. Nu cred nimic din ceea ce scrie acolo. Cum e posibil să te comporți astfel cu o civilizație după care ai umblat atîta vreme prin univers și, cînd ai prilejul să intri în contact cu ea, încalci orice convenție galactică — presupun că există așa ceva — și îi tratezi ca pe niște handicapați ? Mie personal mi-ar fi rușine să povestesc o asemenea faptă. Spune-mi și finalul și lasă-mă să dorm. Am obosit ascultînd numai prostii !

Cînd auzi Theodore ce propunere ispititoare îi făcea George, doar că nu sări în picioare de bucurie. Și așa era ora opt și jumătate. Adio somn ! Imediat trecu la lectură :

— „Misiunea se apropia de sfîrșit. Deoarece scopul expediției era acela de a aduce pe Pămînt dovezi ale existenței vieții raționale în spațiul intergalactic, Lapa-

chet încheie un tîrg cu transparenții : le lăsă o parte din proviziile sale și primi în schimb diferite obiecte de artizanat, inscripții care atestau istoria civilizației pe această planetă, pietre sculptate precum și un set complet de rețete culinare, acestea din urmă pentru uzul său personal. Prima călătorie se încheiase cu succes. Ajuns pe Pămînt, Lapachet a fost decorat și, nu după mult timp, plecă într-o nouă și grea misiune".

Theodore rosti ultimele cuvinte dintr-o suflare și închise cartea. De data asta nu mai auzi nici un fel de comentariu. George dormea dus.

„Sînt în stare să fac pariu cu mine însumi că domnul estet, fost săpător, va avea nesimțirea de a dormi pînă tîrziu după-amiază, iar cînd va veni și rîndul meu să mă întind în pat, îmi va porunci să-i mai spun o poveste, chiar dacă o va crede sau nu", își zise Theodore, în timp ce se dezmorțea.

Ieși afară tocmai la timp pentru a vedea un punct ce se mărea din ce în ce mai mult pe cer.

„Avionul", se bucură Theodore, ieșind la gard. Pilotul își apropie aparatul de ferma lui Theodore, coborî cît mai aproape de sol și îi aruncă un pachet atîrnat de o parașută. Bătrînul cosmonaut alergă pe cîmp și ajunse aproape de locul unde urma să cadă. Voia să-l prindă în brațe, dar o pală de vînt îi schimbă puțin direcția și coletul îl nimeri drept în cap. Nu avea decît vreo 20 de kilograme. Năucit de lovitură, Theodore abia reuși să se descurce printre frînghiile parașutei și, cu mare greutate, reuși să-l aducă în casă. „Unul căzut în cap, altul lovit în cap și asta numai în două zile, făcea el bilanțul, în timp ce desfăcea pachetul. Mai lipsește Balthazar și avem efectivul complet de răniți. O să transformăm ferma într-un spital sui generis cu trei

secții distincte : una de psihiatrie, una de chirurgie și alta veterinară".

În pachet găsi cîteva cutii cu medicamente strict necesare în situația de față, o trusă de unelte și scule pentru reparații, conserve, inevitabilele conserve, și un îndrumător intitulat sugestiv : „Comportamentul locatarilor unei ferme de țară situată în apropierea unei piste de avioane. Reguli de circulație, abateri și restricții".

Theodore o rupse în bucăți. „Fac glume proaste domnii de la oraș, vor să ne demoralizeze de tot. Ei bine, vor vedea ei cine este Theodore !".

George dormi pînă după-amiază. Se trezi doar ca să mănînce. În timpul cît se odihnise, Theodore se plimbă prin grădină, cu mîinile la spate, încercînd să ghicească ce-au vrut să spună cei de la agenție, trimițînd cartea aceea scrisă parcă anume pentru ei și editată în cel mult două exemplare, unul pentru locatarii fermei și altul pentru arhiva agenției.

„Precis ne pregătesc ceva, ori evacuarea, ori caută cu orice preț să găsească un motiv oricît de neînsemnat pentru a ne întărîta, făcîndu-ne să plecăm singuri și nesiliți de nimeni. Cred că asta este !".

În pachet mai era și un bilet scris de mînă : „Sosesc în curînd. Abia aștept să te revăd. S". Theodore nici nu se uită pe el, atît era de nervos. Mai tîrziu avea să regrete mult această nebăgare de seamă.

Se apropie seara. Vara era altfel, aveau ce face, nici nu-și dădeau seama cînd trece timpul, toamna însă parcă erau legați de mîini și de picioare, stăteau mai mult în casă, beau ceaiuri și, dacă imaginația lui Theodore n-ar fi funcționat atît de bine, monotonia ar fi fost de-a dreptul îngrozitoare.

Theodore știa ce-l așteaptă. După ce mîncară în tăcere, George se urcă în pat, își așeză perna sub cap și privi întrebător spre Theodore, vrînd parcă să zică : „Ce mai aștepți ? Invitație specială ? A doua poveste !".

Apoi cu glas tare :

— Te văd cam abătut. S-a întîmplat ceva ? Avionul a trecut ?

Theodore îi povesti tot. Parcă se mai ușurase. E bine uneori să ai un tovarăș lîngă tine.

— Știi ceva ? Ca să mai uităm de necazuri, mai citește una din aventurile lui Lapachet, poate ne vine buna dispoziție. Ce zici ?

Lui Theodore îi surîse ideea, așa că luă cartea și începu :

A DOUA CĂLĂTORIE

În care Lapachet face comerț

„Iată ce ai de făcut, îi spuse lui Lapachet, cu cîteva ore înaintea plecării, Directorul Centrului Spațial ; în sistemul solar în care vei ajunge există zece planete despre care nu am aflat aproape nimic pînă astăzi ; nu știm ce fel de atmosferă au, dacă este sau nu viață rațională, atît știm, doar, că exista și prin urmare trebuiesc explorate. Rolul tău nu este acela de a lua contact cu presupusele ființe de acolo, bineînțeles, în cazul cînd vom organiza o a doua expediție, de mai mare amploare, ci de a lăsa pe aceste planete cîte un

mesaj din partea pămîntenilor, mesaje ce cuprind în esență tot ceea ce omenirea a realizat pînă acum. Chiar dacă detectezi viață rațională, nu iei legătura cu reprezentanții ei, lași doar mesajele și pleci. Dacă planetele sînt pustii, nu-i nimic, poate că odată și odată alte ființe vor trece pe acolo, vor găsi semnele lăsate de pămînteni și... în sfîrșit, vom vedea. Ai grijă ce faci! Călătoria dus și întors va dura doi ani, s-ar putea chiar și mai mult, primejdii sînt peste tot, fii foarte atent! Noi te așteptăm. Cred că ai înțeles ce ai de făcut?"

Lapaehet era într-o dispoziție excelentă. Faptul că tot el fusese ales și pentru această misiune foarte importantă pentru omenire îi dădea o stare de euforie greu de descris. Ceilalți cosmonauți deja îl invidiau, să explorezi într-o singură misiune zece planete, era pe atunci o performanță unică.

— Am fost și eu odată trimis pe două planete, îl întrerupse George din lectură, pe atunci făceam comerț cu de-amănuntul, duceam dintr-un loc în altul tot felul de chestii aiurea, n-are sens să-ți mai explic, cred că ai făcut și dumneata la fel zeci de ani. Cînd am ajuns pe prima planetă unde trebuia să las o parte din marfa adusă, o navă pirat mi-a confiscat toată încărcătura, apoi m-au amenințat că, dacă nu mă car imediat de acolo, s-ar putea să am necazuri mai mari. Ce era să fac? Am plecat mai departe, spre a doua țintă a călătoriei, măcar să-i anunț să nu mă mai aștepte degeaba, aparatura ce trebuia să le-o las în schimbul unor minereuri foarte rare fusese confiscată. Am vrut să fac un gest omenesc numai că indivizii de acolo nu l-au înțeles. Cred că și acum sînt convinși că le-am vîndut altora. Cînd m-am întors pe Pămînt, doar că n-am fost dat afară.

— De cîte ori am pățit-o eu, se plînse și Theodore, dintr-o dată mai bine dispus și pus pe confidențe.. Ce reușeam eu era faptul că, înainte de a pleca într-o misiune de acest gen, îmi asiguram marfa împotriva piraților, avariei navei, incendiului, dacă transportam substanțe inflamabile, perisabilității în cazul alimentelor și așa mai departe. Întotdeauna am ieșit cu bine. Crede-mă că în două sute de ani am vîndut aparate de ras unor ființe complet lipsite de păr, tranzistoare de înaltă fidelitate unor triburi de surzi, foarfeci unor caracatițe, ce să-ți mai spun, numai la cine nu trebuia. M-am descurcat destul de bine.

Să auzim mai departe, sînt curios ce isprăvi mai face prietenul nostru, îl îndemnă George. Nu se prea citea pe fața lui somnul, dar Theodore nu-i mai ură de data asta „somn ușor", din contră, avea chef de citit și de vorbă. Luă cartea.

„Lapachet privi senin în ochii directorului și răspunse :

— Da, șefule, zise, zîmbind fericit. Am o întrebare de pus, dacă nu vă supărați.

— Cum o să mă supăr ? Spune !

— Cu mesajele ce fac ?

Directorul își desfăcu puțin cravata la gît și încercă să zîmbească. Încercă doar, fiindcă nu reuși.

— Nu ți-am spus ? Le lași pe planetele respective.

— Pe toate în același loc ? Seninătatea din ochi rămase neschimbată.

— Nu, omule, nu pe toate în același loc, ți-am explicat destul de limpede, dar văd că ești într-o dispoziție nu tocmai potrivită pentru a înțelege. Pe fiecare planetă lași cîte unul. Ai la tine zece mesaje pentru zece planete. Pricepi ? Zece mesaje pen...

— Gata, șefule, gata că m-am prins. Așa fac. Dar dacă nu vor să le primească, le iau înapoi ?".

George rîdea în hohote. Theodore se molipsi și el.

— Unul ca Lapachet te poate scoate din sărite în cel mult trei minute. Ori face pe prostul, ori așa este el, de felul lui.

— Exact ca tine cînd îmi pui întrebări de-mi vine să mă duc la oraș cînd te aud, îi răspunse Theodore, dar George nu auzi.

— „Uite că la această alternativă nu m-am gîndit, își zise Directorul în gînd. Băiatul ăsta are momente în care mai și gîndește Extraordinar !".

Theodore începuse să lectureze în continuare fără a mai cere acordul asociatului său bolnav.

„— Faci cum crezi că este mai bine, îi răspunse, după cîteva clipe.

Lapachet era mîndru că el, Marele Director de zboruri spațiale, avea încredere în prezența sa de spirit.

— Am înțeles, fac cum cred eu de cuviință. Salută și plecă spre navă".

— Dumneata ce-ai fi făcut în locul lui Lapachet, îl întrerupse George. Bineînțeles, dacă descopereai viață rațională, dacă ți-ar fi refuzat mesajele-cadou sau în altă situație imprevizibilă ?

Theodore îl privi, zîmbi o fracțiune de secundă, apoi îi răspunse :

— Exact ce-a făcut și el. Nu ești curios să afli ?

— Ei nu, abia aștept finalul, zise repede George, parcă temîndu-se că bătrînul se va răzgîndi. Nu avea însă de ce să se teamă în această privință, deoarece Theodore abia aștepta să-l vadă adormit, ca să poată pune și el capul jos.

— „Lapachet s-a întors din misiune nu după doi ani cît ar fi trebuit să dureze călătoria dacă la bordul navei s-ar fi aflat un om normal, ci după patru. Între timp, Centrul își pierduse orice speranță și pregătise deja altă navă în același scop.

La sosire, cînd îl văzu coborînd surîzător de parcă ar fi trecut o săptămînă de la plecare, Directorul îl îmbrățișă, gîndindu-se la economiile făcute datorită întoarcerii sale și îi spuse cu lacrimi în ochi :

— Credeam că n-o să te mai vedem vreodată. Ce s-a întîmplat cu tine ? A fost chiar atît de greu ?

— Nu șefule, a răspuns calm Lapachet, greu n-a fost, dar am avut mult de lucru.

— Ai descoperit viață pe vreuna dintre planete ?

— Pe toate, a răspuns cu mîndrie Lapachet.

— Chiar pe toate ? Viață rațională ?

— Rațională, șefule !

— Bine, și atunci de ce ai întîrziat atîta ? Era vorba să lași mesajele și să te întorci imediat înapoi.

— Da, șefule, așa trebuia, dar credeți că este așa de ușor să vinzi zece cutii al căror conținut nu interesează pe nimeni ? Abia am reușit să-i conving !

Se spune că Directorul Centrului Spațial i-a leșinat în brațe.

Cu toate acestea, Lapachet a fost din nou decorat și premiat, nu pentru fapta sa de-a dreptul ilegală, ci pentru faptul că nava era încărcată cu tot felul de minunății aduse în schimbul mesajelor adresate de către pămînteni ființelor raționale din Univers".

Theodore termină lectura celei de-a doua misiuni și privi spre colegul său. Acesta se întinsese în diagonală în pat, nemaiașteptînd să asculte finalul, așa cum promisese.

În trei minute, dacă nu mai puțin, Theodore se dezbrăcă, făcu patul, stinse lumina și adormi instantaneu. Din acel moment nici prăbușirea fermei nu l-ar mai fi putut trezi.

Dimineața se sculară în jurul orei zece. Afară vremea era mohorîtă, trăgea a ploaie, așa că renunțară pe moment să iasă din casă. Theodore se apucă să-și aranjeze lucrurile sale personale din camera alăturată, George făcu o fiertură de concentrate — era pentru prima dată cînd încerca să pară ceea ce nu era, adică bucătar —, fiertură ce o încercă pe stomacul lui Balthazar. Acesta din urmă făcu imprudența să iasă de sub pat în momentul în care George se întreba dacă Theodore se va supăra pe el gustînd din pasta cenușie ce clocotea pe lampa cu spirt. Dădu cu ochii de cel de-al treilea locatar al fermei și fața i se lumină dintr-o dată.

Balthazar simți primejdia — spre deosebire de Theodore care fluiera o melodie asemănătoare cu mugetul unei sirene de vapor în caz de avarie gravă — și încercă să se refugieze strategic printre lucrurile aruncate vraiște, dar George era la post. Îl prinse de ceafă și, în ciuda protestelor manifestate sub formă de mieunat, zgîriat, scuipat, îl imobiliză și îi administră o porție bună de ceea ce el numea impropriu mîncare. Apoi îi dădu drumul, pentru a-i urmări reacțiile. Efectul a fost spontan : după treizeci de secunde, Balthazar zăcea pe podea, cu picioarele în sus.

George dădu dojenitor din cap, îl luă de coadă și-l scoase afară, la aer, să-și mai revină. Apoi aruncă și conținutul oalei. Cu ea cu tot.

Ziua trecu greu dar, spre nefericirea lui Theodore, care știa ce-l așteaptă, trecu totuși. Conform obiceiului, își făcură ceaiul. George îl aduse și pe Balthazar în

casă, ca să asculte și el poveștile nemuritoare ale cosmonautului Lapachet. Balthazar intră aruncîndu-i lui George o privire care-l făcu pe acesta să înțepenească cu mîna pe clanță și se așeză pe marginea patului, sprijinindu-se în coadă. George privi cu sfială spre el. Animalul îl ignoră complet. Rămaseră în așteptare. Theodore își alese un loc mai comod, cît mai aproape de sursa de căldură și îi atrase atenția asociatului :

— De data asta vei asculta una dintre aventurile bravului nostru astronaut relatată de el însuși.

— În sfîrșit, zise George, tare sînt curios care minte mai mult, autorul cărții sau eroul povestirilor. Gata, liniște, comandă el, de parcă Balthazar ar fi făcut vreun zgomot. Apoi bătu cu linguriță într-un pahar și continuă : Urmează repriza a treia !

„Ce cult este, îl admiră Theodore. Cîte cunoștințe a putut acumula omul acesta în ultimele trei zile. George — omul surpriză", așa îi voi spune de azi înainte. Luă cartea și începu să citească :

A TREIA CĂLĂTORIE

în care Lapachet face o gravă confuzie

— „Cînd am coborît pe planetă, povestea Lapachet la întoarcerea din cea de-a treia călătorie, am crezut că nici n-am plecat de pe Pămînt. Totul mi se părea cunoscut, familiar ; flori de toate culorile, pomi încărcați de fructe coapte, gata să cadă, pîrîuri cu ape limpezi și reci, ce să mai spun, o minunăție !".

— Să fi nimerit el acum și să fi văzut flori artificiale încărcate cu electricitate, pomi încărcați nu cu

fructe, ci cu păsări împăiate și multe alte minunății, precis s-ar fi crezut pe altă planetă ! comentă George, parcă supărat că Lapachet avea parte numai de peripeții incredibile. Are imaginație, n-am ce spune !

— „Păcat că atmosfera era irespirabilă și nu puteam să-mi scot casca. Aparatul de la mînă arăta clar acest lucru. Să vedeți ce s-a întîmplat :

Plecasem să explorez planeta, curios să știu cine are norocul să trăiască într-un mediu atît de minunat și de ispititor pentru oricare explorator cosmic. Mărturisesc că mi-ar fi plăcut să stau acolo o veșnicie.

Intrasem într-o grădină foarte riguros amenajată, de o parte straturi de flori, de cealaltă pomi aliniați într-o ordine și simetrie desăvîrșită. Un bătrîn a apărut chiar în fața mea. Îl priveam și nu-mi credeam ochilor ; era leit ca un pămîntean, ca un bătrîn pămîntean. Rămăsesem în loc, fără să scot o vorbă. Am pipăit traducătorul meu rudimentar, cu gîndul să-l pun în funcțiune, dar nu a fost nevoie. Bătrînul m-a luat liniștit de mînă și am traversat amîndoi grădina. Tot timpul aveam impresia că totuși mă aflu într-un loc cunoscut, foarte cunoscut, dar nu-mi dădeam seama de unde. În timp ce-mi chinuiam mintea cu tot felul de întrebări, am ajuns în dreptul unei clădiri enorme, un fel de hangar pentru avioane, atît era de lungă. Bătrînul nu vorbea. El mergea înainte acum, iar eu îl urmam holbînd ochii în jur, nevrînd să-mi scape nici un amănunt. Mă întrebam cine poate fi acest singuratic care stă pe o planetă atît de mare și de primitoare. Sau poate nu era singur ? Cine știe.

Am intrat. Pe o lungime nesfîrșită se aliniau zeci și zeci de șiruri de rafturi, iar în spatele nostru, chiar la intrare, se afla un panou electronic. Miile de celule

clipeau într-una, ameţitor. Transpirasem ca după o baie fierbinte şi sudoarea mi se scurgea pe ceafă şi pe piept, dar ce puteam face, atmosferă irespirabilă !

Ce mi-am zis : Nu vrea să vorbească cu mine, să încercăm să găsim un limbaj comun, pentru a-mi îndeplini şi eu misiunea în care fusesem trimis. Probe puteam lua cu nemiluita, aveam de unde alege, n-aveam loc în navă pentru ele, viaţă descoperisem şi încă într-un stadiu de dezvoltare foarte avansat, dovadă computerul din spatele meu, dar trebuia, şi pentru omenire, dar şi pentru satisfacerea curiozităţii mele, să aflu cine este acest personaj ciudat şi enigmatic. O planetă atît de mare pentru un singur om, era prea mult, îmi depăşea puterea mea de înţelegere. Ei, dacă nu vrea, nu vrea şi gata, nici eu nu voi scoate o vorbă. Şi l-am urmat în tăcere. Deodată, pe panou au apărut cîteva semnale luminoase. Mie nu-mi spuneau nimic. Bătrînul a oftat, ca un om, a scos o cartotecă din raftul cu numărul 453 — avea numărul afişat la capăt şi, pentru prima oară de cînd mă aflam acolo, mi s-a adresat :

— Încă o generaţie de pe planeta 16 a dispărut. Asta-i viaţa, ce să faci !

Vă mărturisesc că nu înţelegeam nimic. Eram într-o pasă foarte dificilă. Singura explicaţie de moment care mi-a trecut prin minte a fost aceea că personajul se ocupa cu evidenţa populaţiei din univers. În orice caz, avusesem ocazia să întîlnesc un personaj foarte important în comparaţie cu celelalte fiinţe raţionale descoperite pînă atunci şi îmi dădeam seama de însemnătatea acestei descoperiri. Totul era să fiu crezut la întoarcere. Trebuia să-l filmez, să-i înregistrez vorbele,

numai așa puteam să conving că această ființă există cu adevărat.

Am mers mai departe de-a lungul rîndurilor de cartoteci, întrebîndu-mă abia acum cum se face că înțelesesem ce-mi spusese, cînd s-a întors către mine și mi-a zis :

— De ce nu-ți scoți costumul ? Este foarte cald aici.

Nu mă mai miram de nimic. Am dat discret drumul la aparatul de filmat, un aparat minuscul, fixat pe piept și prevăzut cu microfoane pentru înregistrare, apoi i-am arătat că micul cadran de la mîna stîngă indică atmosfera irespirabilă.

— Nu vezi că este defect ? m-a întrebat calm.

M-am uitat cu atenție și, de necaz, mi-a venit să dau cu el de pămînt. Acul indicator se înțepenise în dreptul semnului *Pericol*. Stătusem atîta vreme cu armura pe mine ! L-am scos de parcă era contaminat și, în acel moment, totul s-a încețoșat și nu mai știu ce s-a întîmplat cu mine. Ori aerul a fost prea tare pentru organismul meu destul de încercat în ultimele ore, ori eu eram prea obosit, cert este faptul că mi-a venit să leșin și chiar așa am și făcut".

— Este prea de tot, omul ăsta își bate joc de noi, se revoltă George, nemaisuportînd divagațiile bravului cosmonaut Lapachet. Grădini, oameni singuri, computere, este inadmisibil. Mai bine îmi împuia capul cu tot felul de creaturi inexistente. Poate că tot aș mai fi crezut ceva-ceva, natura mai creează și monștri, dar chiar așa, pleci dintre oameni și dai tot peste ei, la milioane de kilometri depărtare, să vorbești cu ei de parcă ar vorbi cu mine, dă-o-n colo de treabă ! Și mai vrea să fie și crezut ! Mai are multă imaginație ?

— Cîteva rînduri, îl liniști Theodore și continuă. Acum îi venise lui somn. Pînă și Balthazar dădea semne de oboseală, cu toate că nu înțelesese nimic. Sau cine știe ?

— „Cînd m-am trezit — nu-mi dau seama cît trecuse — eram întins în patul din cabina navei. Am dat să mă ridic. Amețeala imi trecuse și voiam să-mi continui activitatea de cercetare pe această planetă ademenitoare. Lîngă mine, un bătrîn îmbrăcat în alb mi-a făcut semn să stau liniștit. Mă privea blînd. Dintr-o dată mi-am adus aminte tot ceea ce se întîmplase și mi-am cuprins fața cu palmele.

«Am visat», aceste cuvinte le repetam într-una, tot timpul am fost pe Pămînt, nu m-am mișcat de aici. Misiunea mea a fost ratată. Sînt un om terminat, voi fi dat afară din rîndul cosmonauților sau, în cel mai bun caz, transferat pe o navă de transportat bușteni de pe Terra la mama dracului. Asta-i, am fost bolnav și am delirat. După cîteva momente, destul de lungi, parcă m-am mai liniștit, m-am întors către bătrînul care veghease lîngă mine și i-am spus :

— Doctore, îți mulțumesc mult pentru tot. Dacă ai ști ce vis am avut ! Se făcea că mă aflu pe o...

— Stai liniștit, fiul meu, m-a întrerupt ciudatul personaj, mîngîindu-mă pe creștet și privindu-mă cu un aer protector. Eu nu sînt doctor. Chiar nu mă recunoști ?

A făcut o pauză, parcă să mă pregătească pentru fraza finală și a continuat :

— Eu sînt Demiurgul !

Mai departe pilotul automat și-a făcut pe deplin datoria".

Theodore se opri. George nu adormise. Aștepta urmarea.

— Îți citesc și nota de la subsol, din partea comentatorului oficial al Centrului ?

— Dacă are legătură cu restul povestirii, fu de acord George.

— „Observații : Pe pelicula aparatului de filmat aflat în dotarea cosmonautului Lapachet nu s-a înregistrat nici o imagine în care să existe personajul descris de el. Banda magnetică este de asemenea neînregistrată. În navă nu s-a găsit nici o probă materială care să dovedească prezența sa pe planeta respectivă. Rugăm luați măsuri".

„Notă. Cosmonautul Lapachet este mutat disciplinar pe o perioadă de șase luni pe nava «Calul troian» destinată transportului de ambalaje de pe Terra pe Calypso".

— Asta a fost tot, încheie Theodore. Ce părere ai ?

— Bine i-au făcut, iată niște oameni realiști, cu capul pe umeri, care nu acceptă să fie luați în râs. Înseamnă că n-a mai plecat de atunci, nu ?

— Ba a plecat și foarte curînd. La un an și ceva de la această întîmplare, un convoi de nave s-a rătăcit în spațiu și, după tot felul de escale pe planete pustii și neprimitoare, a ajuns, culmea, pe aceeași planetă descrisă de eroul nostru. La întoarcere, după ce-au relatat cu lux de amănunte întîlnirea cu „bătrînul" — să-i spunem așa — oficialii de la Centru l-au rechemat pe Lapachet și l-au repus în drepturi. Avusese dreptate.

— Cum, sări George ca ars, vrei să spui că, într-adevăr, mincinosul și lăudărosul ăsta s-a întîlnit cu... cu... și arătă în sus, discret, să nu înțeleagă Balthazar.

Acesta ridică și el ochii spre tavan, dar, neavînd cunoștințele necesare, nu văzu nimic interesant. Eu nu mai înțeleg nimic.

— E greu, îi scăpă lui Theodore, numai un om lucid și capabil să accepte și fenomene sau întîmplări care, la prima vedere, par neverosimile, poate să fie de acord cu o asemenea situație.

Lui George îi apărură două luminițe roșii în ochi, semn că e pericol de explozie. Un zîmbet prefăcut îi apăru în colțul buzelor.

— Vrei să spui că din toată casa asta, singurul capabil să priceapă ceva ești dumneata, iar noi doi — și cînd zise „noi doi", arătă cu mîna spre el și Balthazar — nu sîntem decît niște înapoiați, niște proști, buni numai să ascultăm baliverne și să le înghițim ca pe concentrate, nu ? În noaptea asta vom face lectură intensivă, domnule Theodore ! Eu unul nu am somn, mai ales cînd văd că sînt luat în derîdere. Te rog să citești mai departe, chiar dumneata ai spus că prietenul ăsta al dumitale și-a continuat aventurile. Sîntem dispuși să te ascultăm.

În cele trei nopți de „pomină" domnul Theodore, cum îl apelase în zeflemea George, răbdase destule, și lecții de estetică, și comenzi ca de la superior la subaltern, și aluzii răutăcioase la adresa persoanei sale. De data asta nu mai suportă. Și lui i se aprinseră două luminițe în ochi, dar verzi, pentru trecere de pietoni. În limbaj popular, culoarea respectivă însemna „twenty two-twenty two". Se ridică de la locul său și îi aruncă lui George cartea, spunîndu-i :

— Dacă tot îți plac aventurile, poveștile, minciunile și prostiile lui Lapachet, de ce nu ți le citești singur ?

Poți să vorbești cu glas tare, nu mă supăr, te ascult pînă adorm. Vreau să-ți aud glasul.

George miji ochii. Luă cartea în mînă. Era pusă invers, dar pentru el n-avea prea mare importanță acest lucru. Theodore îl urmărea cu atenție. Nu zise nimic. După cîteva clipe îi înapoie cartea, scuzîndu-se :

— Îmi pare rău, dar n-am ochelarii la mine, i-am lăsat pe Epsilon. La distanță mică nu prea văd bine. Citește dumneata și eu te ascult cu mare plăcere.

Theodore își savura victoria. „Am impresia că nu prea știi să citești, își zise ca pentru el. În schimb te consideri un mare estet. Dacă tu vei închide un singur ochi în această noapte frumoasă de toamnă, să nu-mi spui Theodore !".

— Sînteți pregătiți ? întreabă privind către George.

— Bineînțeles, răspunse acesta și pentru Balthazar. Animalul întoarse ostentativ capul, ceea ce însemna că se abține de la orice comentariu.

— În cazul ăsta putem continua cu :

A PATRA CĂLĂTORIE

din care Lapachet nu-și amintește nimic

— „A fost cea mai stranie călătorie a marelui cosmonaut Lapachet. Au trecut atîția ani de atunci și enigma a rămas încă neelucidată. Iată pe scurt ce s-a întîmplat. Doi ani mai tîrziu de la reabilitarea sa, eroul nostru este trimis către planeta *Fi*, urmînd să se întoarcă peste cel mult zece-unsprezece luni. S-a întors exact peste

zece luni și patru zile, dar nu a putut da nici un fel de relație despre ce s-a petrecut între timp. Pur și simplu nu-și amintea nimic. Specialiștii de la Centru i-au stimulat memoria, au făcut teste pe bază de asociații de idei, doar-doar vor ajunge la un rezultat, dar totul a fost în zadar, Lapachet nu numai că nu putea da nici o relație despre călătorie, dar susținea cu încăpățînare că el n-a fost pe nici o planetă *Fi*.

— Bine, sîntem de acord cu tine, îi spuneau medicii care se ocupau de acest caz ciudat, n-ai fost acolo, dar atunci ce caută acest mesaj în cabină ?

Și medicii aveau dreptate. Pe pupitrul de comandă găsiseră un mesaj pe cît de curios, pe atît de contradictoriu, din punct de vedere textual. Nu s-a mai pus problema de unde cunoșteau limbajul convențional al pămîntenilor, toată atenția specialiștilor fusese canalizată asupra textului : *De ce trimiteți copii în spațiul cosmic ? Nu știți că este interzis ?*"

George abia mai putea ține deschiși ochii. Balthazar îi închisese de la prima frază. Probabil că voia să facă economie de lumină. Theodore îi observă, se uită la ceas, văzu că nu era decît două noaptea, își drese vocea și, cînd simți că amîndoi ascultătorii ațipiseră, strigă atît de tare că un pahar se făcu țăndări :

— „S-au făcut tot felul de speculații, dar nici una nu era plauzibilă". George sări din pat, iar Balthazar i se urcă în cap. George își duse mîna la inimă. Îi bătea atît de tare, că putea să o audă și Theodore de la doi metri.

— Îmi pare rău că v-ați speriat, se scuză Theodore, dar am avut impresia că nu mă mai ascultați așa cum ați promis, iar eu pentru pereți nu citesc, mai ales că știu toate aceste povești pe dinafară. Vă rog altă dată

să fiți mai atenți și să aveți bunul simț să-l respectați pe lector, altfel vă scot pe amîndoi... afarăăăăă ! ! !

Urletul avu darul de a-i trezi de-a binelea. Balthazar se întoarse pe spate și își duse laba dreaptă la inimă. Respira greu, pe gură.

„Alt cardiac, zise Theodore. Lasă că vă satur eu de povești !".

George nu scoase un cuvînt. Se așeză la locul său și, în timp ce Theodore se pregătea să continue, își chinuia creierii să găsească o metodă de răzbunare. Nu găsi pe moment, așa că fu nevoit să asculte mai departe partea a doua a povestirii.

— „Pînă la urmă s-a găsit totuși o explicație, forțată din punctul de vedere al unor savanți dar, fiind singura care stătea în picioare în fața argumentelor pro și contra, au fost cu toții nevoiți să o accepte ca plauzibilă. În ce consta ea : din cauze cu totul și cu totul necunoscute, în timpul zborului, cu Lapachet se întîmplase un fenomen unic, fenomen care de atunci nu s-a mai repetat cu nici un cosmonaut și anume cu cît înainta în spațiu spre planeta Fi, Lapachet întinerea, astfel că, în locul unui bărbat de treizeci și cinci de ani, a ajuns un copil de cel mult doi-trei ani. De unde atîta precizie în stabilirea vîrstei lui Lapachet la sosirea pe planetă ? Foarte simplu : dacă ar fi avut mai mult, să zicem patru ani, Lapachet-junior ar fi avut cu siguranță amintiri, oricît de vagi, dar așa, nefiind un copil precoce, nu s-a putut scoate nimic de la el. Era și normal ca ființele raționale care l-au găsit pe copilul Lapachet să nu aibă cu cine să se înțeleagă și nu le-a rămas altceva decît să-l trimită înapoi, însoțit de sfaturile din mesaj. Aveau dreptate : te afli la începuturile călătoriilor spațiale de

lungă durată și îți permiți să trimiți copii să exploreze planete și galaxii.

Pe drumul întoarcerii, fenomenul s-a petrecut în sens invers, astfel că pe Pămînt Lapachet a ajuns exact la vîrsta la care plecase, plus zece luni și patru zile cît durase călătoria, totul cu o precizie matematică. Misiunea fusese ratată, dar de data aceasta nu din cauze care-l vizau direct pe eroul nostru, așa că specialiștii pregătiră în foarte scurt timp alta".

Theodore puse cartea deoparte. În cameră era o liniște adîncă. George privea țintă un punct imaginar aflat undeva, pe tavan. Balthazar torcea, încercînd să-și regleze ritmul inimii.

— Nu zici nimic, întrebă curios Theodore. Pînă acum aveai tot timpul ceva de spus, de data asta nu comentezi nimic ?

— Nu, răspunse George, încă supărat că nu găsise cum să se răzbune pe bătrînul cosmonaut. N-am cuvinte potrivite să-mi exprim părerea. Poți să continui, pe mine nu mă mai interesează. Nu mai am somn. Voi face o noapte albă.

— Foarte bine, în cazul acesta să nu mai pierdem timpul, acum se face ziuă. A cincea călătorie este foarte scurtă. Deci :

A CINCEA CĂLĂTORIE

în care computerul greșește adresa

— „În momentul în care nava se desprinse din centura de gravitație a Pămîntului, computerul care coordona direcția de zbor îl întrebă pe Lapachet :

— Care este destinația ? urmînd ca, pe baza indicațiilor date de cosmonaut, să stabilească zona în care nava urma să-și îndeplinească misiunea. Din păcate pentru bunul mers al lucrurilor, în acel moment, Lapachet era ocupat și nervos. Voia cu orice preț să-și desprindă mîna de pe o manetă de culoare roșie. Pe spatele ei se afla o plăcuță pe care scria : «Nu atingeți ! 380 Volți». Lapachet nu avusese curiozitatea să citească avertismentul.

— Repet întrebarea, se auzi vocea metalică a computerului. Care este destinația ?

— La dracu-n praznic, îi strigă Lapachet, plin de transpirație și tremurînd de furie și mai ales din cauza curentului ce trecea prin el ca printr-un cablu de înaltă tensiune.

La întoarcere, nimeni nu l-a crezut pe Lapachet cînd a povestit despre o masă festivă dată în cinstea lui de către un personaj celebru, ce nu putea fi considerat în nici un caz o ființă rațională extraterestră. Rațională da, dar nu extraterestră.

Drept urmare, i s-au retras toate decorațiile primite pînă atunci, i s-a dat un ultim avertisment pentru cele două misiuni ratate una după alta și l-au trimis într-un institut de recuperare a cosmonauților atinși de stress-ul cosmic. În acest timp în care Lapachet s-a simțit ca la el acasă, Centrul pregătea o nouă și grea misiune. Căpitanul navei : același Lapachet".

În sfîrșit, Theodore îl văzu pe George rîzînd pentru prima oară în noaptea aceea.

— Chestia asta cu masa festivă o cred, îi zise el. Numai Lapachet putea ajunge acolo unde nimeni nu s-ar fi gîndit. Cred că este de ajuns pentru noaptea asta. Te rog eu, hai să ne culcăm. E cinci !

Dormiră pînă la șase după-amiază, fără să se întoarcă. Se treziră de foame și își pregătiră masa de prînz împreună cu cea de seară, să nu rămînă în urmă cu alimentația zilnică. Balthazar primi și el o porție dublă, să aibă puterea de a asculta încă una din extraordinarele aventuri prin care trecuse Lapachet. Theodore nu se mai lăsă rugat ; spera din toată inima ca George să se vindece pînă la urmă. În momentul în care ceilalți doi locatari își găsiră locurile începu lectura :

A ȘASEA CĂLĂTORIE

în care Lapachet devine botanist

— „Cinci zile colindă Lapachet planeta, dar cu excepția unei singure flori micuțe și gingașe, de un albastru deschis și fără miros, nu găsi nimic interesant. Puțin dezamăgit — să faci atîta drum și atîta risipă de carburant, fără a mai pune la socoteală și celelalte cheltuieli inerente legate de pregătirea navei în vederea unei expediții de o asemenea amploare pentru a te întoarce numai cu o floare de opt centimetri — luă exemplarul pe navă, îl resădi într-un vas special pregătit și porni motoarele. Atît găsise, atît luase, de unde era să scoată el extratereștri sau alte forme de viață ?".

— Avea dreptate, comentă ca pentru sine George, trimiți o navă de mii de tone și cu atîtea cheltuieli, ca să aduci un nimic. Mai mare paguba. I-au făcut ceva la întoarcere ?

— Nu, fiindcă omul nu era vinovat. Și, de fapt, el adusese totuși o dovadă că în univers există și alte forme de viață, nu numai monștri, lighioane sau cine știe ce creaturi. Viața în univers există sub forme nebănuite. Dar mai bine să-ți citesc mai departe :

„Nava aterizase de o jumătate de oră, dar nimeni nu ieșea. Speriat, Directorul Centrului, însoțit de cîțiva tehnicieni urcară treptele și intrară. Înăuntru rămaseră încremeniți : o plantă enormă invadase toate cabinele, pupitrul de comandă, sala motoarelor, într-un cuvînt, totul. Nici urmă de Lapachet. Îl căutară pînă și în rezervoarele de combustibil. Nimic. Nu mai știau ce să creadă cînd, în sfîrșit, după două ore de căutări, îi auziră glasul, venit de undeva, de sus. Se luară după strigăte și îl descoperiră în vîrful uriașului reprezentant al florei extraterestre, culcat pe o petală și cerînd ajutor, el neavînd curajul să sară de acolo.

Mulțumiți de succesul misiunii, tehnicienii demontară racheta, îl eliberară pe Lapachet și duseră floarea la Stațiunea de Cercetări Botanice din cadrul Centrului Spațial. Pînă la montarea navei la loc, Lapachet avu ocazia să vadă ce mai este nou pe Terra și pe acasă".

— Cam asta-i tot, zise Theodore. Cam anostă misiunea, continuă, parcă scuzîndu-se că povestea nu fusese atît de palpitantă, cum credea că sperase George. Acesta însă nu era prea dezamăgit.

— Dacă-mi citești una mai captivantă, te las să dormi, îi spuse el lui Theodore. Dar să fie una care să mă țină treaz, pentru ca apoi să pot dormi dus. Ce zici ?

— De acord, consimți Theodore, care știa ce urmează. „De data asta va fi mulțumit". Urmează, zise acum cu glas tare :

A ŞAPTEA CĂLĂTORIE

în care Lapachet îşi găseşte „fratele"

— „Încă din primul moment pe Lapachet îl cuprinse neliniştea. Ceva îi spunea în subconştient că nu trebuia să coboare din navă. În cele din urmă îşi învinse teama ce-l cuprinsese şi puse piciorul pe solul necunoscut. Înainte de aplanetizare îşi pregătise cu minuţiozitate costumul etanş, aparatura din dotare şi mai ales casca, pe care o căptuşise în partea superioară cu un burete spongios. Măsura de precauţie era foarte indicată în cazul în care, de undeva de sus, i-ar fi picat în cap o greutate. Jumătate din şoc ar fi fost negreşit atenuată. Lapachet verificase îndelung această posibilitate, dîndu-se cu capul de pereţii navei. Abia dacă simţise loviturile. Se declarase mulţumit şi îşi notase în jurnalul de bord această inovaţie, foarte utilă şi pentru ceilalţi temerari exploratori ai spaţiului. Avea de gînd să o comunice la Centru şi chiar să o breveteze.

Privi în jurul său ; numai pietre, nisip cenuşiu şi, mai departe, în zare, cîteva forme nedefinite. Abia le putea distinge cu ochiul liber. Mai întîi se hotărî să ia minivehiculul de transport pe sol accidentat. În ultimul moment se răzgîndi, mergînd pe jos putea observa mai atent decorul pustiu. Peisajul dezolant îl făcea să se simtă singur, pierdut în imensitatea cosmosului.

Mai întîi auzi un şuierat venit din faţă, apoi zări un norişor ce se apropia vertiginos. Nu trecu un minut şi lîngă el se opri o arătare înaltă de cel puţin trei metri, cum numai în străvechile filme de groază mai puteau fi văzute. În comparaţie cu dihania de lîngă Lapachet,

acestea erau niște animale domestice și simpatice foc. Lapachet se feri la timp de îmbrățișare și, deoarece creatura bolborosea într-una și el nu înțelegea nimic, puse în funcțiune traducătorul. Abia atunci auzi în cască ceea ce monstrul îi repetase într-una :

— Frate !

Lapachet se dădu doi pași înapoi și privi bănuitor în jur. Nu erau decît ei. Simți că îi vine rău. Arătarea nu se lăsa.

— Fratele meu ! mai zise ea, lovindu-l prietenește cu laba peste cască.

Lapachet se felicită pentru ideea căptușirii căștii. Cu toate acestea, în urechi încă îi mai suna un clopot.

— Vino să te vadă și mama.

— Mama ? întrebă Lapachet cu voce stinsă. Dar ce v-am făcut eu ? A cui mamă ?

Nu mai auzi răspunsul. Fu luat mai mult tîrîș și dus în fața unei grote, aflată la vreo șase kilometri de locul unde-și lăsase nava. Le ieși în întîmpinare o ființă asemănătoare cu «fratele» său, dar mai puțin atrăgătoare.

— Vezi, mamă, auzi Lapachet în cască traducerea dialogului dintre mamă și fiu, spuneai că eu sînt cel mai oribil din întreg universul. Uite, ți-am adus pe cineva care mă depășește ! Privește-l cu atenție !

Acel cineva nu putea fi decît Lapachet care, în acele momente festive, se simțea în cel de-al nouălea cer datorită laudelor adresate personal. Pînă una-alta se rezemă de un pietroi să nu cadă din picioare. «Urît tată ai avut ! îi zise în gînd. Sper să fii orfan».

— Ai dreptate, fiul meu drag, spuse mama, examinîndu-l pe Lapachet din cască pînă-n bocancii de cosmonaut. De unde vii, străine ? i se adresă ea.

— Vin tocmai de pe Terra, răspunse cu glas sugrumat de emoție Lapachet.

— Cum e acolo ?

— Bine, se auzi din nou vocea pierdută a astronautului.

— N am auzit de țara asta dar, în sfîrșit, ești oaspetele nostru. Rămîi cu noi la masă.

— Lăsați, nu vă deranjați, sînt foarte grăbit, mă așteaptă ai mei.

Fratele îi dădu un ghiont, mai-mai să-i sară casca din cap.

— Să nu fii om că mă superi ! Ești oaspetele nostru. Ce avem mamă la masă ?

— Șerpișori ! răspunse maică-sa".

George zîmbea cu gura pînă la urechi. Theodore se gîndi, în timp ce-l privea discret, că, dacă n-ar fi avut urechi, ar fi fost în stare să rîdă cu gura de jur-împrejur. Era mulțumit că savura întîmplarea și o aprecia.

— Am zis eu că acest Lapachet nu e prea normal, dar adevărul este că într-o asemenea situație îți trebuie o mare doză de curaj, calm și mai ales prezență de spirit. Bineînțeles, dacă ceea ce povestește autorul este întrutotul real. Eu cred că aș fi înlemnit. În loc de șerpișori, mă făceau pe mine aperitiv. Scapă pînă la urmă ?

— Stai să vezi !

„Șerpișorii măsurau cam douăzeci de metri lungime și erau vii. Cînd văzu cum îi iau unul cîte unul, îi fac colac și îi înghit, lui Lapachet îi pieri și pofta de a trăi. «Dacă ăștia sînt șerpișori, oare cum or arăta părinții lor ?» se întrebă, îndreptățit.

— Ce faci, nu mănînci ? îl întrebară într-un glas mama și fiul.

— Nu, mulțumesc, eu am mîncarea mea la bordul navei. N-am voie să schimb meniul. Mă duc să o aduc. Vin imediat. Și, zicînd acestea, se ridică dînd să plece cît mai repede.

— Merg și eu cu tine, îi propuse «fratele», nemailăsîndu-i lui Lapachet nici o speranță de evadare.

Din fericire, în ziua aceea avea o inspirație de zile mari. Îl băgă în camera de proiecție și timp de treizeci de minute îi puse o peliculă cu desene animate. În clipele de singurătate, Lapachet se delecta cu asemenea filme ce-l făceau să uite drumul nesfîrșit. Fratele adormi lîngă ecran. «Este lipsit de bun-gust», trase Lapachet concluzia și porni motoarele.

Ideea plecării îi venise spontan. Risca foarte mult, dar merita să aduci pe Pămînt un asemenea exemplar rar.

A avut un noroc orb. Tot timpul drumului de întoarcere a fost nevoit să-i proiecteze zeci și zeci de filme pentru a-l putea ține adormit. Cînd a ajuns, era pur și simplu extenuat, de oboseală și de încordare. În orice clipă «frățiorul» se putea trezi, realiza că este captiv pe navă, departe de mamă și de planeta natală, iar consecințele... Nici nu voia să se gîndească la ele.

A fost cea mai importantă captură adusă vreodată pe Pămînt.

Pieptul lui Lapachet s-a acoperit de distincții, premiul primit drept recompensă îl scutea de orice griji pe toată viața și ar fi putut renunța la activitatea sa de pionier al spațiului. Dar nu era omul care să renunțe atît de ușor. Centrul îi mulțumi și, după o scurtă perioadă de refacere, își continuă misiunile".

— Acum am voie să dorm și eu, domnule George ? întrebă subtil Theodore.

George visa cum se luptă cu dragoni pe care-i face colac, îi împachetează frumos și îi aduce pe Terra, unde este primit de o mulțime imensă, purtat pe brațe și ovaționat îndelung. Cînd se trezi din vis și văzu că se află într-o cameră scundă și supraaglomerată, cu un animal negru lîngă el și un Theodore în fața lui, punînd întrebări stupide, se posomorî.

— Cum vrei, zise cu o undă de tristețe în glas. Poți să dormi oricît, eu te voi păzi de dușmani, te voi apăra cu vitejie...

Theodore se aplecă puțin în față, parcă să audă mai bine.

— Ce tot vorbești acolo ? Ce dușmani, ce curaj ? De unde le mai scoți ? De cînd stăm aici n-a trecut decît avionul pe la noi. Aiurezi ?

— Nu, dar mă gîndeam că, cine știe, poate vine cineva și te atacă, dumneata ești bătrîn, abia te mai tîrăști pe picioare, trebuie să-ți ia cineva apărarea, pe Balthazar nu te poți bizui, mai ales că nu te poate suferi, așa că numai eu mai rămîn.

„Așa deci, eu sînt ramolit, abia-mi tîrîi picioarele, iar tu, marele viteaz care dormi pe tine, vrei să mă aperi, care va să zică ! Numai că pentru asta trebuie să te țin treaz, să nu ne pape dușmanii pe-amîndoi"

Theodore își dăduse seama imediat unde bate George.

— Știi ceva, hai să mai citim împreună o aventură de-a lui Lapachet, și dacă vine dușmanul, tu te lupți cu el, iar eu îți dau indicații tactice de pe scaunul pe care stau și nu mă pot ridica fiind prea ramolit. Vrei ?

George se bucură nespus de mult. I se citea fericirea în ochi. Se așeză pe marginea patului și abia aștepta să înceapă Theodore una din terifiantele peripeții.

„Am dat în mintea lui George, se mustră bătrînul cosmonaut, luînd cartea. Auzi, dușmani ! Poate să intre pompa peste noi să ne muște, sau să ne atace găinile sălbatice, alt inamic posibil nu văd dar nu mai contează, mi-am pus mintea cu el, joc aceeași carte"

A OPTA CĂLĂTORIE

în care Lapachet este luat drept altul

Theodore începu lectura !

„«Cred că am nimerit într-un moment nepotrivit», își spuse Lapachet privind mulțimea adunată la intrarea în orașul Q de pe planeta a patra din sistemul Alfa. Mai trecuse o dată pe aici, cînd avusese misiunea de a lăsa mesaje pe cele zece planete și pămîntenii își notaseră pe hărțile cosmice că este locuită, acum însă făcuse doar o mică escală. Se întorcea cu nava goală, pe unde umblase, nici urmă de civilizații. Se gîndea că poate scoate ceva de la aurelieni, cum îi numise cu cîțiva ani în urmă. Încă de la coborîre fu luat în primire și, fără să mai fie întrebat cine este și de unde vine sau ce vrea, îl împinseră într-o capsulă. Degeaba bătu Lapachet cu pumnii și picioarele în pereții etanși, strigînd să i se dea drumul, nimeni nu-l luă în seamă. În schimb se ocupară puțin de el din exterior ; mai întîi îi făcură o baie cu vapori de mercur, apoi îl băgară într-o centrifugă care-i transformă capul în elice, și în final îl uscară la trei mii de grade. Costumul lui cel nou abia mai rezista cerințelor, cînd îl scoaseră afară, mai mult

mort decît viu. Avu totuși noroc; chiar cînd era tîrît spre sala de vaccinare, un al treilea aurelian se apropie strigînd la ceilalți doi :

— Idioților, ce-ați făcut ? Aici se dezinfectează mercurienii și centaurienii ! Cine v-a spus să-l băgați pe ăsta aici ? Răspundeți !

Cei doi se uitară unul la altul, apoi la pămîntean, iar unul la altul, pe urmă la cel ce se răstea, iar la pămîntean și în cele din urmă răspunseră în cor

— Noi am crezut că este centaurian.

— Sînteți orbi ? Voi nu vedeți că nu are decît două picioare ?

Aurelienii îi priviră cu atenție picioarele și le numărară de două ori fiecare, o dată de la stînga la dreapta și o dată invers. Tot atîtea ieșeau : două.

— Aveți dreptate, se auzi iarăși corul de două persoane, dar fotografiile pe care le avem noi la arhivă nu reprezintă decît centaurieni pozați bust. De unde să știm noi cîte picioare au ?

Lapachet asculta și asista neutru la acest dialog, încercînd între timp să-și revină. Vaporii de mercur nu erau prea indicați pentru organismul său, destul de slăbit.

— Vă rugăm să ne scuzați, i se adresă aurelianul-șef, ajutoarele mele au făcut o gravă confuzie.

Lapachet dădu afirmativ din cap. Se putea observa cu ochiul liber efectele terapeutice ale dezinfecției.

— La noi în oraș, continuă aurelianul, a izbucnit o molimă necunoscută și nu mai avem voie să dăm drumul turiștilor decît după ce sînt dezinfectați. Ce-i drept, nici voi, pămîntenii, nu sînteți prea curați dar, oricum, nu meritați un asemenea tratament. Dacă vreți să in-

trați în oraș, trebuie să treceți mai întîi prin secția rezervată pămîntenilor. Pe aici, vă rog !

Pe Lapachet îl tenta să intre în oraș, pe Pămînt trebuia să se întoarcă cu ceva, cît de cît, dar, după tratamentul făcut, i se cam făcuse lehamite.

— Lăsați, îi spuse aurelianului, mi-a fost de-ajuns. Altă dată, mai zise, și se îndreptă spre navă, jurîndu-se că nu va mai pune vreodată piciorul pe planeta a patra.

Pe Terra explică situația și nimeni nu avu ceva de obiectat. După șase luni îl trimiseră într-o nouă misiune, cu speranța că de data aceasta Lapachet va fi mult mai norocos"

George își dăduse seama că povestea se terminase dar nu se mișca, ca și cum ar fi așteptat urmarea. Theodore tăcea și el, gînditor. Nu mai avea decît două aventuri de citit și asociatul său nu dădea semne de îndreptare, din contră, parcă devenise și mai ciudat. Cînd dormea în timpul lecturii, cînd nu mai voia să adoarmă și cerea să i se citească cîte două întîmplări o dată, încît Theodore nu știa ce să mai creadă. „Și după ce voi termina și ultimele aventuri, ce se va întîmpla ?" se întreba pe bună dreptate Theodore. De poveștile mele e sătul, chiar el a spus-o, și altele nu mai știu. Spera din toată inima să se petreacă o minune.

— Văd că dușmanii nu prea se înghesuie la ușa noastră, observă Theodore, spărgînd tăcerea așternută în cameră. Îi mai așteptăm ?

— Eu rămîn de pază, zise George, trezindu-se din starea de letargie. Dacă vrei să-mi ții de urît...

— Bine, fu de acord Theodore, și apoi continuă

în care Lapachet are ghinion

— „Așa ceva nu i se întîmplase pînă atunci. Găsise ființe raționale, se înțelesese cu ele, încărcase nava cu probe care atestau viața pe planetă și, cînd să plece, ghinion, nu mai avea carburant. Rezervorul ce trebuia folosit pentru întoarcere se fisurase și era gol. Ce putea să facă ? Trebuia să stea de vorbă cu telurienii — așa îi botezase Lapachet — și să vadă dacă nu cumva au ei altfel de combustibil care să-l ajute să ajungă pe Pămînt. Contrar așteptărilor, de data aceasta, telurienii se arătară foarte suspicioși și îl refuzară. Presat de timp și situație, Lapachet căută o soluție. Și de data aceasta mintea îl ajută.

— Voi aveți-mașini de calcul ? îi întrebă el, insinuant.

— N-avem, răspunseră deodată mai mulți telurieni.

Lapachet nu dezarmă. De acest tîrg depindea soarta sa și a navei.

— Da' computere aveți ?

— N-avem. Lasă-ne în pace !

— Dar costume de cosmonaut aveți ?

— N-avem.

— Nici aparate de filmat ?

— Nici. Lasă-ne în pace !

— Și nu vă trebuie ?

Telurienii nu mai ziseră «lasă-ne în pace». Zîmbiră, ceea ce însemna că aveau nevoie.

— În cazul ăsta iată ce vă propun voi îmi dați combustibil să ajung acasă, iar eu vă dau tot ce aveți nevoie.

Făcură schimbul și astfel Lapachet ajunse cu bine pe planeta natală. Cînd intrară în navă, inginerii de la cosmodrom îl găsiră pe Lapachet în chilot și tricou stînd în locul în care fusese pupitrul de comandă cu două fire în mînă, în loc de contact și calculînd ceea ce de obicei era în atribuțiile computerului.

În afară de probele luate de pe planetă, nava era goală ca o cutie de conserve din care s-a scos conținutul. Misiunea însă fusese îndeplinită. Racheta, așa cum arăta acum, o duseră în parcul de distracții al orașului din apropiere, iar lui Lapachet îi dădură alta pe inventar, mai mare și mai frumoasă"

Theodore se sperie, George adormise de-a binelea și asta ar fi trebuit să-l bucure, dar poziția în care se găsea era foarte periculoasă. Se culcase chiar pe marginea patului, mai-mai să cadă la prima mișcare. Se ridică încet de pe scaun, cu gîndul să-l mute mai spre mijlocul patului. În același moment George întinse mîna în aer, vrînd parcă să se sprijine de ceva imaginar. Negăsind acel ceva, se rostogoli din pat. Theodore închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise ; George era jos. Se ridică și îl privi pe Theodore de parcă atunci îl vedea pentru prima oară.

— S-a întîmplat ceva ? întrebă el, ținîndu-se cu mîna de ceafă.

— Nu, zise Theodore, ai căzut din pat și atîta tot. N-ai simțit ?

— Din cauza dumitale, că citești numai prostii. În loc să dorm liniștit, să mă odihnesc ca să fiu dimineață bun de muncă, stau și ascult povestioare ieftine. Am dat în mintea dumitale.

„Bun de muncă ?, se întrebă Theodore. Așa a zis, bun de muncă ? Ia să vezi că băiețașului nostru i-a

venit mintea la loc. Și tot din cauza unei căzături. Ar fi nemaipomenit !"

— Dragul meu, îl luă Theodore blînd, nu ești curios să asculți și finalul ? Ai auzit toate aventurile lui Lapachet și tocmai acum, la sfîrșit, te oprești ? Nu mai este decît o pagină.

George rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi acceptă, suspinînd

— Bine, fie, dar să nu mă ții pînă mîine că mă supăr și adio canalizare și șanțuri de scurgerea apei. S-ar putea întîmpla să facem baie și să înotăm la domiciliu. Și nu-mi este de dumneata cît de Balthazar. Hai !

Theodore nu luă în seamă ultimele cuvinte. Luă cartea și citi

A ZECEA CĂLĂTORIE (ultima)

în care Lapachet este răscumpărat

— „La puțin timp după plecare, cosmodromul a pierdut orice contact cu nava. După aproape un an, timp în care Centrul trecuse în dreptul cosmonautului Lapachet o cruce, iar racheta au șters-o din inventar, nava s-a întors, dar singură, fără Lapachet. În locul lui, o listă de vreo doi metri lungime care conținea dorințele unor pirați spațiali. Lapachet răpit ? se întrebau pe bună dreptate cei de la Centru. Și de ce ?

Au făcut consiliu, au analizat comportarea celui răpit și, avînd în vedere meritele și mai ales serviciile aduse de către Lapachet Centrului, Directorul a aprobat trimiterea celor necesare pentru recuperarea sa.

După nici douăzeci de zile, el se afla din nou pe Pământ, slab și obosit, de parcă s-ar fi întors de la o cruciadă. Se vedea limpede că perioada de sechestrare nu-i priise.

S-a refăcut totuși destul de repede, dar o lungă perioadă nu a mai plecat. Spaima de piraţii cosmosului îi rămăsese. N-au avut ce să-i facă și l-au pensionat la cerere, iar Lapachet s-a retras într-un orășel discret, unde s-a apucat să-și scrie memoriile și alte volume. Cărţile s-au bucurat de mult succes, mai ales ultimele trei *Creșterea și înmulțirea dropiilor albe pe planetele vecine*, *Pescuitul pe navă și în afara ei* și romanul de dragoste *Te iubesc, urîta mea zabazdruciană !*"

— Cam asta a fost tot, încheie Theodore, punînd cartea de-o parte.

— Ei, într-un fel îmi pare rău că s-a terminat, dar nici așa, toată ziua povești, trebuie să mai și muncim ! Uită-te ce-i afară, potop, nu altceva. Dacă mai stăm mult cu brațele încrucișate, intră apa peste noi. De mîine la treabă ! Eu sap șanţurile, iar dumneata scoţi apa.

Lui Theodore îi sălta inima de bucurie. Nu crezuse că George își va reveni atît de repede. Ar fi fost în stare să sape el în locul lui. În ultimul moment se răzgîndi. „Eu sînt șef de fermă, nu excavator !", își zise.

După atîtea zile și nopți pierdute, dormi, în sfîrșit, liniștit.

Theodore și doamna Strauss. Vestea cea mare.

Proviziile erau pe terminate de cîteva zile. Mai rămăseseră doar șase conserve de legume și o jumătate de sac de concentrate. În ultimul timp lui Theodore i se părea că nu mai vede bine. Ori ochii îi făceau festa, ori vaca slăbise. Cel puțin așa i se părea lui, că țeava prin care venea laptele se subțiase. Ca și cum ar fi fost într-adevăr un animal adevărat care, din cauza foamei, suferea. Ce-i drept și George își strînsese cureaua pînă la ultima gaură, dar el era, cel puțin din punct de vedere fizic, dacă nu și intelectual, un om, un organism viu, nu o pompă de fier. În ultimele zile îl surprinsese umblînd ca un rătăcit prin curtea fermei și, de cîteva ori pîndind, alături de Balthazar, găinile — cele două înscrise în inventarul fermei — și, dacă nu ar fi fost de față, acestea puteau fi de mult plecate din lumea celor vii. Cei doi vînători își făcuseră un plan bine organizat pentru fiecare cîte una. Corect și prietenește. Norocul lor, însă, (al găinilor, bineînțeles) că ochiul vigilent al fermierului le păzea ca un adevărat proprietar, altfel echilibrul ecologic — în cazul de față, fauna — ar fi avut de suferit.

Adevărul este că nici găinile nu stăteau degeaba. Una îl luase în primire pe Balthazar, smulgîndu-i petece în-

tregi din frumoasa-i blană, cealaltă pe George. Acesta, după cele 28 de lovituri în frunte (ciocănituri numărate contra cronometru de către Theodore), se retrase, blestemînd ceasul în care dăduse în mintea animalului îmbrăcat în negru și se așezase la pîndă pe burtă, alături de el.

Intrară amîndoi în casă să-și panseze rănile, în timp ce Theodore clătina din cap, a dojană. Calculă viteza pe secundă a unei singure lovituri aplicate cu ciocul de către o găină aflată în legitimă apărare. Rezultatul calculelor îl îngrozi din 55—60 de lovituri, o găină putea să doboare un perete gros de circa 50—60 de centimetri și fabricat din beton armat. Și cu toate acestea, fruntea colegului și partenerului său de fermă nu suferise prea mari modificări. Ici-colo cîte o adîncitură de 2—3 milimetri, însemna locul în care fusese lovit, probabil mai tare sau mai de aproape. Ori găinile simulaseră numai loviturile, drept avertisment pentru ceea ce urma să se întîmple, — lucru pe care Theodore îl credea imposibil, văzuse cu ochiul liber cum dădeau de sigur, ori capul său era din fier, umplut cu beton.

În timp ce făcea asemenea reflecții, ceva care se zbătea, dansa, sau făcea acrobații pe poteca rulantă, îi atrase atenția.

— Vine cineva, extraordinar, vine cineva la noi, începu Theodore să strige, doar-doar va ieși și George.

Acesta era însă prea ocupat. Balthazar tocmai îi furase bandajele cu care urma să se panseze și alerga după el prin casă, sfărîmînd totul în jur. Ajunseră totuși la ușă și ieșiră. Balthazar pe ea, George prin ea, deoarece tocmai se închisese la loc în urma pisoiului. Ultimul se împiedică de capătul pansamentului și se în-

tinse pe o lungime de 1,78 metri. Atît măsura, atît se întinsese, de unde să ia omul mai mulți centimetri.

Cînd văzu Theodore cine era balerina ce încerca să-și țină echilibrul pe potecă, încercă să-și amintească ce păcate făcuse la viața lui și dacă cineva îl va putea ierta. Nu reuși să-și amintească nimic grav. Mintea sa era golită de orice gînd în momentul în care o recunoscu pe doamna Strauss, ea fiind artista cu numărul acela special de acrobație.

O lăsă să ajungă la poartă, o lăsă de asemenea să se curenteze, poate și-o reveni, se gîndi Theodore, și se întoarce acasă, la familie, la copii !

Degeaba. De revenit, își reveni, dar, în loc să refacă drumul înapoi, trecu prin poartă și, puțin ametită din cauza șocului (impactului cu poarta), se îndrepta spre Theodore, în timp ce acesta se retrăgea strategic.

„Două intrări, ușa și poarta distruse în cîteva minute, este prea mult pentru o singură zi și o singură fermă", calculă George, continuînd să privească scena de jos, de la nivelul solului. El încă mai spera să nu fie zărit prea devreme și să scape prin fugă, dar speranțele sale au fost infirmate pe loc. Doamna Strauss trecu pe lîngă el, ridicîndu-l cu o singură mînă, îl îmbrățișă ca o mamă adoptivă și îl sărută cu zgomot, exact pe locul unde fusese lovit cel mai tare.

Lui George i se făcu rău și se lăsă ușor să cadă.

„Este emoționat, sărmanul, de emoție a leșinat", gîndea doamna Strauss, în timp ce-și continua cursa către cealaltă victimă.

Theodore îngenunche cerînd iertare. Doamna Strauss interpretă gestul cu totul altfel ea crezu că vrea să-i culeagă vreo floare sau un smoc de iarbă (de unde ?), ceva care să-i dea de înțeles cît de stimată este la ferma

lor şi cît de fericiţi sînt că o revăd. Îi dădură lacrimile. Îl sărută şi pe fermier pe amîndoi obrajii, galbeni precum ceara în momentul acela solemn şi, printre suspine, îi spuse

— Iată-mă ! M-aţi chemat, am venit. Bucuraţi-vă, dragii mei !

Theodore căută cu disperare o groapă în care să intre. Din păcate asociatul său nu mai săpase demult prin curte şi, pentru prima oară de cînd se aflau împreună, îl urî. Avea şi el nevoie de o gropiţă cît de mică, să-şi vîre numai capul şi nerecunoscătorul de George îi înşelase aşteptările. Ruşine !

Brusc, îi reveniră în memorie cuvintele noii venite „M-aţi chemat, am venit" Ceva nu era în regulă. Cum adică : m-aţi chemat ?

O privi cu atenţie. Părea normală, cu toate că venise peste ei.

— Vreţi să stăm puţin de vorbă ? încercă Theodore să o tempereze. Cred că pe undeva e o neînţelegere.

— Da sigur, dragul meu cosmonaut, îl alintă femeia, privindu-l pătimaş. Temerarul meu ! Hai în căsuţa noastră, cuibuşor de...

— Hm, zise Theodore, ridicîndu-se şi tăindu-i continuarea frazei, să mergem. Ia-l şi pe George.

Doamna Strauss îl luă pe George de picioare şi îl tîrî pînă în casă. Theodore mergea înainte, gînditor, aşa că nu observă scena. Balthazar, mai practic, ca să nu obosească, se urcă pe burta leşinatului. Acesta reuşi să se trezească abia după ce dădu cu capul de fiecare treaptă, numărîndu-le pînă la ultima.

Cînd intră, doamnei Strauss i se făcu rău. Totul era vraişte, spart, rupt, aruncat ca după suflul unei explo-

zii. N-avea de unde să știe că toată harababura fusese organizată cu de-amănuntul de către cei doi răniți. Theodore privea și el. A pagubă.

— Vai de mine, izbucni femeia într-un tîrziu, după ce aprecie dezastrul la adevărata lui valoare, așa am lăsat eu casa cînd am plecat ?

— Da 'cum, îi răspunse George, trezindu-se și auzind ultimele cuvinte.

— Avea etaj ?

Privirea fostei stăpîne a casei îl îngheță. Balthazar se ascunse.

Încercară fiecare să pună cîte ceva la loc, pentru a se putea așeza. Numai patul mai era întreg. Pînă la urmă reușiră să stea jos și Theodore începu ancheta.

— Spuneați ceva de o chemare, zise. Știți, noi nu prea avem cum face asta, deoarece nu comunicăm decît cu pilotul care ne aduce anumite lucruri din oraș și, după cîte-mi amintesc, eu nu...

Doamna Strauss se fîstîci de tot. Își plecă rușinată capul, căutîndu-și cuvintele.

— Ei, n-o luați chiar așa, am simțit o chemare interioară, cum să vă explic, credeam că aveți nevoie de mine aici, la fermă, și m-am gîndit că ar fi bine să...

„Chemare interioară, își zise Theodore, frecîndu-și nervos bărbia, ia te uită, avem telepați la fermă ! Cosmonauți, da, săpători, nu ducem lipsă, animale avem, femei de asemenea, telepați ne lipseau ! O fermă model, turnul Babei a fost o joacă de copii față de ce-i aici la mine. Ia să vedem noi care-i telepatul ăsta. Eu, nu, Doamne ferește, chiar dacă aș avea puteri supranaturale și aș putea chema pe cineva, mai degrabă aș învia cîinele, sărmanul, ne-ar apăra de vizitatori nepoftiți. Sînt prea normal ca să aduc femei în casă.

George ? Hm, s-ar putea, de cînd cu accidentul e în stare de orice !

Îl privi încruntat. George îi făcea semne disperate că habar n-avea despre ce este vorba. Se liniști în privința lui.

„Atunci, își continuă bănuielile, nu mai rămîne decît..."

Balthazar stătea sprijinit în coadă și îi privea nevinovat pe toți trei. Nu înțelegea nimic.

„Blestematule, i se adresă Theodore în gînd, dacă tu ai fost în stare de așa ceva, te jupoi de viu ! Ba nu, te vei culca cu ea în cameră. Da, mai bine așa, o pedeapsă mai mare ca asta nu cred că există pentru ceea ce ai făcut"

Balthazar simți un fior pe șira spinării. Încă nu-și dădea seama ce se pune la cale dar, pentru orice eventualitate, dădu un „nu" hotărît din cap pînă-i veni ameteală.

Theodore se înfurie. „Ăla nu, ăla nu, atunci cine-și bate, domnule, joc de casa asta ? Cine... ? !"

Se lăsase o tăcere adîncă. Doamna Strauss încercă să se scuze.

— Mie mi-a plăcut mult ferma, chiar dacă este mai neobișnuită, vă rog să mă credeți că nu mint. Cît am stat aici am avut multe discuții cu soțul. Chiar ne-am și certat. El nu mai suporta să le demonstreze la toți care veneau că nu e normal să stai departe de lume, știți doar.

— Bine, o întrerupse Theodore, acum ce vreți să faceți ? Pe ei, adică pe soț și pe copii i-ați părăsit ca să veniți aici ? Aveți familie...

— Nu mai am, oftă femeia. Lui George i se făcu milă de ea. Fiind mai tînăr și fără prea mare expe-

rienţă de viaţă, încă nu ştia că nu trebuie niciodată să creadă ceea ce spune o femeie.

— Uite, continuă ea, dîndu-şi la o parte o şuviţă de păr de la tîmplă, aici am un semn de la ultima discuţie cu soţul. Începuse să-mi strige că din cauza mea şi-a pierdut minţile aici, la fermă.

„Şi te-a trimis pe dumneata să i le cauţi, vru s-o întrebe Theodore, dar se răzgîndi. Cred totuşi că a fost doar o discuţie amicală, îşi continuă răutăcios gîndul, dacă v-aţi fi certat serios nu mai ajungeai la noi".

George, dînd încă o dată dovadă de sensibilitate infantilă, îl implora din ochi să o primească în gazdă. Theodore nu-l luă în seamă.

— Măcar cîteva zile, se rugă femeia, pînă mai uit de necazurile de-acasă. Vă ajut la grădină, la curăţenie...

— Cîteva zile, repetă Theodore gînditor. Ştia el ce înseamnă pentru o femeie cîteva zile. Poate zile-lumină, care pînă la urmă ajungeau ani-lumină. Începu să calculeze febril. Ştia din experienţă că un animal care găseşte condiţii bune de trai pe lîngă o casă nu mai părăseşte locul aşa uşor. Şi niciodată de bună voie.

Nu-şi dădea seama de ce, dar simţea că sosirea noii locatare însemna pentru el şi pentru fermă începutul sfîrşitului. Mai mormăi ceva despre reamenajarea camerelor, apoi îşi dădu acordul. Doamna Strauss scoase un oftat de uşurare. Cîştigase.

— Pînă ajung la oraş să mai aduc un pat şi ce mai trebuie, îi spuse Theodore femeii, vei dormi dincolo, şi îi arătă camera de alături. Cam strîmt, dar asta-i situaţia.

— Dar nu putem scoate tot ce-i acolo şi să le depozităm undeva afară, sub pom, de exemplu ? întrebă doamna Strauss.

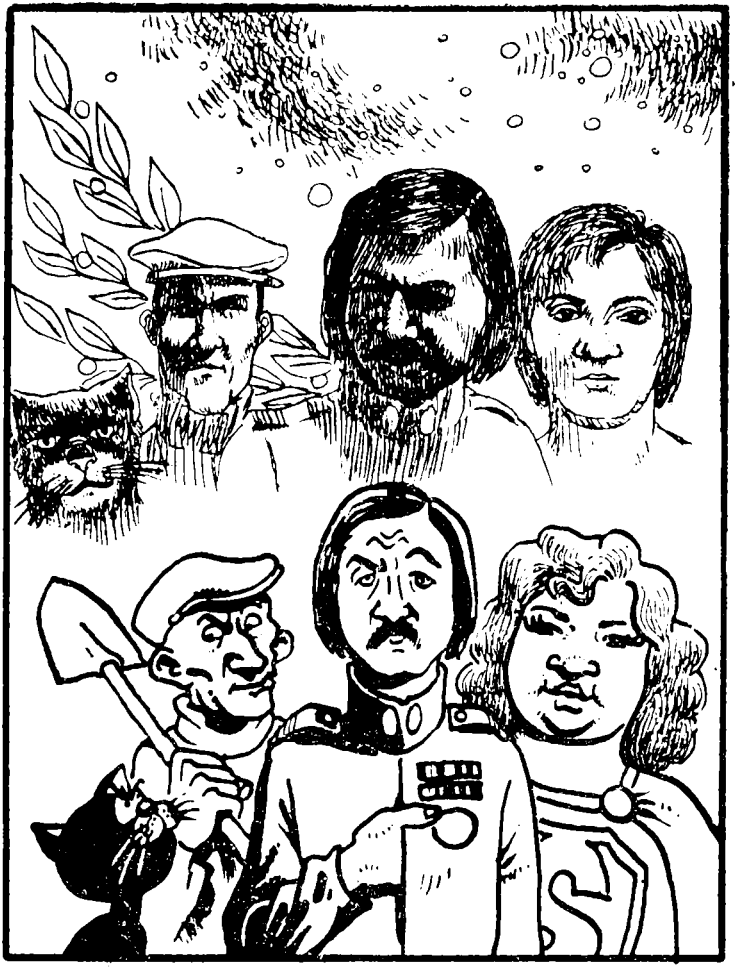

— Poftim ? sări Theodore. Acolo am cele mai scumpe amintiri ale mele din călătoriile făcute. Țin la ele ca la o comoară, cum să le scot afară ?

— Are dreptate, șefule, se asocie și George propunerii. Eu știu că pentru dumneata sînt ca o comoară, dar, ca toate comorile, trebuie îngropate. Mă angajez ca într-o jumătate de oră să-ți sap o groapă în care să îngropăm și nava cu care ai călătorit, pe cuvîntul meu de...

Nu mai apucă să spună ce cuvînt își dădea. Ceainicul zbură pe lîngă el și se lovi de perete.

— Un cuvînt dacă mai scoți, urlă Theodore, congestionat la față, te omor ! Auzi ! Și, dacă stau bine și mă gîndesc, tu ai fost pentru mine mai mult decît o comoară. Te îngrop pe tine în locul amintirilor mele.

George se liniști ca prin farmec. Alternativa asta nu-i convenea.

După ce îi trecură nervii, Theodore fu de acord ca măcar să le mute pe un singur perete pentru a-i face loc de dormit doamnei Strauss.

La masa de seară aflară că o mai cheamă și Nelli și că puteau să-i spună pe nume, nu se supăra, doar făcea parte de-acum din familie.

„Nelli Strauss, frumos nume", își zise George, privind-o și băgîndu-și furculița în ochi.

Bomba zilei o află Theodore abia la ceaiul de seară. Întrebase într-o doară ce mai este nou în oraș. Așa, ca să mai treacă timpul.

— N-ați aflat ? se miră Nelli. Adică, aveți dreptate, n-aveți cum. Mă mir totuși...

— Ce să aflăm ? Theodore devenise atent.

— Nava cu care ai călătorit în ultimele expediții, parcă „Tolomacul" îi spune — „Telemac", o corectă Theodore în gînd, scrîșnind din dinți —, va pleca într-un zbor de adio, apoi va intra în muzeul de astronomie.

Asta da veste pentru bătrînul cosmonaut. Nici dacă îl anunța că a doua zi ferma va fi mutată cu locatari cu tot în deșert, nu i-ar fi provocat un asemenea șoc. Rămase interzis.

— Și... și cine o va pilota ? mai apucă să întrebe. Tot nu realiza situația.

— Cel mai tînăr pilot al Centrului, așa au stabilit cei de-acolo. Cea mai veche navă intergalactică, cel mai tînăr cosmonaut, schimbul de mîine. O inițiativă frumoasă, continuă Nelli, neștiind ce cuțite îi înfige lui Theodore cu fiecare cuvînt rostit. George își sorbea liniștit ceaiul, atent să nu mai scape vreo prostie din gură, așa că nu observă starea de agitație ce-l cuprinsese pe șeful său.

„M-au uitat cu toții, își zise amărît Theodore, toți mă consideră o relicvă bună de crescut iepuri mecanici. Dar nu se poate, le voi arăta eu că bătrînul Theodore încă mai trăiește, sigur că da, trebuie să ajungă neapărat în oraș, la Centru. Urgent".

— Și plecarea cînd este programată ? încercă să afle. Tonul cu care întrebase era calm, să nu dea de bănuit.

— Cred că zilele astea, nu știu precis, dar în orice caz, se făceau ultimele testări, s-ar părea că nava este destul de prăpădită, trebuia reparată.

— Mai prăpădită ca tine, nu, i-o întoarse Theodore printre dinți.

* * *

Două zile stătu ca pe ghimpi, implorînd sosirea avionului. Ca un făcut acesta nu apărea la orizont. George și Nelli se învîrteau prin curte, mai reparînd cîte ceva, mai stricînd. Pe Theodore activitatea lor îl lăsa rece. Nu-i era gîndul decît la ultimul zbor cu nava sa. Atît. Cîte planuri își făcuse, cîte vise ! Ferma avea s-o lase celor doi locatari. Pentru totdeauna, să-și aducă aminte de el.

Abia în a treia zi de la aflarea veștii, apăru avionul. Theodore se repezi pe cîmp și îi făcu semne disperate să aterizeze. Pilotul, crezînd că s-a întîmplat ceva grav, făcu întocmai. Intr-adevăr, ceva grav se întîmplase, dar el n-avea de unde să știe ce. Coborî din carlingă și se îndreptă spre Theodore, care-l chema să intre în curtea fermei. Fără să presimtă nimic, se conformă. N-apucă să-și dea seama ce se întîmplă că se și trezi legat de pompă, sub privirile stupefiate ale celorlalți. Pe Theodore însă nu-l mai interesa părerea lor. Timpul îl presa. Se urcă în avion și, înainte de a porni motoarele, le spuse

— Mă întorc repede, mă duc după mobilier. Pe ăsta țineți-l aici pînă plec, apoi dați-i drumul. O plimbare pe jos nu-i strică. Și îi lăsă privind în zare. Mai făcu de două ori ocolul fermei pe deasupra, în semn de rămas bun, lacrimile îi apărură, dar se stăpîni și se îndreptă spre oraș.

Nelli Strauss avusese dreptate, nu mai erau decît două zile pînă la plecarea navei. Pilotul cel tînăr terminase

toate pregătirile și intrase în carantină. Șeful Centrului Spațial îl primi pe Theodore ca pe un vechi prieten. Cînd auzi însă pentru ce venise, se lăsă gînditor în fotoliu. Urmă un moment de tăcere apăsătoare.

— Ai dreptate, normal așa era, să te chemăm pe dumneata, numai că... vezi, noi am crezut că, dacă ai ieșit la pensie și n-ai mai dat nici un semn de viață, ce era să credem, decît că ai renunțat pentru totdeauna la misiunile spațiale. Știam că te-ai așezat undeva, în afara orașului, departe de lume.

Argumentele lui Theodore îl convinseră. Îi povesti cum fusese tratat cînd venise la oraș, că nu avea voie să părăsească ferma decît în cazuri excepționale, mai înflori situația în favoarea sa și pînă la urmă învinse.

Pe tînărul cosmonaut îl trimiseră să transporte cărămizi și cartofi în sistemul solar vecin, iar Theodore își începu pregătirile chiar în aceeași zi. Medicii îl declarară cam anemic, era și normal după cantitățile industriale de conserve și concentrate consumate la țară, dar voința lui Theodore trecu peste toate obstacolele. Părea mai întinerit cu cincizeci de ani. Cînd se întîlni pe cosmodrom cu cel care trebuia să plece în locul său, acesta dădu cu casca de pămînt și-și rupse combinezonul de necaz.

Ziarele nu scriseră două zile decît despre plecarea lui Theodore. Toți reporterii îi dăduseră dreptate. Cine altul avea dreptul să-și conducă nava în ultimul zbor decît cel care o pilotase zeci și zeci de ani ?

Cît durară testările, Theodore locui într-un apartament rezervat oaspeților de seamă ai cosmodromului, iar în ultima noapte înaintea plecării, nu putu să doarmă de loc. Avea mari emoții, ca la prima călătorie.

În timp ce se plimba nerăbdător prin apartament, așteptînd să se facă dimineață, cîteva umbre se furișau în noapte.

Încă din primele ore ale dimineții, mulțimea de reporteri și de oficialități, tehnicieni și gură-cască umpluseră cosmodromul. Nava arăta ca de sărbătoare. Reparată și vopsită într-o culoare argintie, părea ca nouă, iar bătrînul Theodore, într-un costum albastru, radia. Salută mulțimea și urale izbucniră în semn de salut. Un reporter se strecură printre ceilalți și reuși să-l ia deoparte.

— Cînd vă veți întoarce, îi spuse acesta, vom scrie amîndoi un volum în care vom povesti primele călătorii făcute de dumneavoastră.

— Primele ? se miră Theodore.

— Da, am căutat în arhivele Centrului și am aflat că Theodore nu este adevăratul nume, la început vă numeați Lapachețel, sau ceva pe-aproape. Deocamdată voi ține secret această descoperire, pînă vă întoarceți. Sînteți de acord, domnule Theodore ?

Theodore începu să rîdă cum nu mai rîsese el de ani de zile.

— Bineînțeles că sînt de acord, mai întrebi. Chiar te rog să nu sufli o vorbă despre asta pînă mă întorc. Îmi promiți ?

Reporterul era de-a dreptul încîntat. Își strînseră mîinile.

„Păcat că te voi dezamăgi, zise Theodore ca pentru el, dar despre cosmonautul Lapachet s-a scris deja cu mulți ani în urmă. Iar despre întoarcere, mai vedem noi"

Mai salută o dată pe cei veniți să asiste la plecarea sa, urcă treptele navei și intră. Motoarele porniră.

După ce ieși din zona de atracție a Pămîntului, cuplă nava pe pilotul automat și se destinse. Spațiul era al său din acel moment. Provizii avea pentru cel puțin un an terestru. Nu-i părea rău decît de lăzile sale cu amintiri ce rămăseseră la fermă. Nu-i nimic, se consolă, voi strînge altele, există atîtea lumi!

Cufundat în gînduri, nu auzi zgomotul din spatele său. Abia a doua oară sesiză că cineva încearcă să deschidă ușa unui vestiar. Se ridică brusc, privi bănuitor în cabină, se apropie de locul unde auzise zgomotul și deschise ușa la perete.

George era cît pe ce să cadă în nas cu Balthazar cu tot. Acesta îi stătea în brațe. De frică se făcuse ghem. Theodore îi privea ca pe niște fantome.

— Voi... aici? mai apucă să rostească. Simțea că se sufocă.

— Noi, îi răspunse într-un tîrziu George, ocolindu-i privirea. Nu-i dădea drumul lui Balthazar, de teamă că Theodore, nervos, îl va lovi.

— Cum ați ajuns voi aici?

— Azi-noapte. Ne-am furișat și...

Theodore se prăbuși pe scaun. Își trecu mîna peste ochi.

— Și ferma noastră?

— Au mutat-o, ieri au venit și ne-au dat afară. Au mutat-o cu treizeci de kilometri mai departe de pista de avioane, au zis că, dacă tot pleci, o vor duce la muzeul satului, nu știu ce-i asta, dar acolo au dus-o. Pe noi ne-au dus într-un apartament la marginea orașului, pînă la întoarcerea dumitale, așa au spus.

— Nemaipomenit, nemernicii! Și lăzile mele cu amintiri! Ce le-ați făcut?

— Am avut grijă de ele, îl liniști George, mai sigur de sine de data asta. Sînt pe-aici, prin cabine, prin camerele cu alimente, pe unde am reușit să le ascundem. Am cărat toată noaptea. Nu mai pot de spinare. Nu te-ai gîndit deloc la noi, continuă el pe un ton de reproș, ai vrut să pleci și să ne lași în voia soartei. Era păcat să pleci de unul singur, mare păcat.

Theodore tăcea. Avea dreptate asociatul său, nu se gîndise decît la el.

„Ei, acum, dacă tot s-a întîmplat, asta-i situația" își zise. Zîmbi și îl luă pe Balthazar în brațe. Pentru prima oară îl mîngîie. Apoi se ridică și din ochi căuta prin cabină.

George îi prinse privirea. Zîmbi.

— Ce cauți, șefule ?

— Lipsește ceva, mormăi Theodore.

— Cineva poate, încercă George să-l întărîte.

— Nu, ceva, repetă Theodore. Deschise și ușa cealaltă a vestiarului. Nelli Strauss stătea cu mîinile la ochi, așteptînd să fie scoasă afară, în spațiu.

Theodore se întoarse pe scaunul său, lăsînd ușa vestiarului deschisă ca o invitație. Nelli ieși și îi zîmbi recunoscătoare.

— Da, zise Theodore, într-un tîrziu, am avut dreptate. Asta ne mai lipsea !

ANTICRONICILE ANULUI 2000

O NUNTĂ CA-N POVEȘTI

Pentru Smaranda, aceste sute de cuvinte,
în amintirea unor pași prin zăpada murdară

Se luminase de ziuă. De fapt, este impropriu spus „se luminase de ziuă", deoarece norii coborîți deasupra satului, parcă să se prăbușească peste el, nu lăsau să se zărească nici o geană de lumină. Ceasurile însă arătau că venise ora răsăritului. Ulița era acoperită de zăpada căzută în timpul nopții, o zăpadă cenușie, ce făcea să se întunece și mai mult atmosfera din jur. Doar în casa de la numărul 12 oamenii se treziseră de mult ; unii chiar nici nu dormiseră, ocupați cu pregătirea mîncărurilor pentru a doua zi. Pentru ei, duminica începuse cu o seară înainte.

Bătrînul Jack își trase cizmele, ieși în curte și se uită la aparatul de înregistrat gradul de toxicitate a aerului. Zîmbi mulțumit era cu mult sub nivelul zilei de ieri, ceea ce însemna că vor avea o zi bună. Intră în bucătărie ; femeile, în frunte cu nevastă-sa, Jeannette, trebăluiau în jurul aragazului, pe care fierbeau oale și cratițe de diferite mărimi.

— Dați-i mai repede ! le spuse Jack, în loc de „bună dimineața", mai mult ca să zică și el ceva, acum se face ora unșpe și voi nu sînteți gata !

— N-avea grijă, îi răspunse Marta, una din femeile care veniseră să ajute la pregătirea mîncărurilor. Mai

bine vezi ce-i cu fie-ta. Vezi dacă s-a sculat. Trebuie să o îmbrăcăm, o dată e mireasă. Sau cine știe... !

— Taci, că vorbești prostii, o repezi Jack, bătînd în lemnul mesei. Ce-ți trece prin minte ! Auzi, fata mea să se mărite de mai multe ori !

Jeannette întrebă

— Cum e afară ?

— Să zicem că pînă acum acceptabil. Să vedem mai încolo ! Dacă o ține așa, avem toate șansele să facem o plimbare prin sat.

— Asta înseamnă că fata noastră va fi fericită ; va avea parte de o zi minunată, mai zise și oftă, aducîndu-și aminte de nunta lor. „Ce vremuri, gîndi, suspinînd. Hm, cînd umblau nuntașii din casă în casă, anunțînd vestea cea mare ! Și cum chiuiau de mama focului ! Ce viață, ehei, ce viață !".

Marie-Jeanne se trezise. Dăduse perdeaua într-o parte și privea zăpada cenușie. Atunci bătu bătrînul Jack în ușă.

— Te-ai sculat, fetițo ?

— Da, tată, strigă Marie-Jeanne, și îi deschise.

— După cum se arată, vei avea o zi nemaipomenită !

— Ce spui ?

— Crezi că te mint ! M-am uitat la. Ascultă-mă, vei avea o zi numai bună pentru nuntă !

— Ah, tată !

— Da, da, îi răspunse Jack, încercînd să-și ascundă lacrimile ce începuseră să-i curgă fără voie pe obrajii bărbierițI cu doar o oră înainte, va fi ceva nemaipomenit ! ! !

Marie-Jeanne îl îmbrățișă.

— Abia aștept, tată, zău, abia aștept ! Te rog, spune-i să vină să mă ajute să mă îmbrac, tu știi bine că singură nu pot ! Vrei ?

Jack oftă și se îndreptă spre ușă.

— Știu, draga tatii, știu, dar dacă așa a fost să fie, deh, ce să-i faci ? Asta-i viața ! Plecă, parcă abia ducîndu-și povara din spate și o strigă pe Jeannette.

Imediat, nevastă-sa și Marta veniră să o ajute. În acest timp, Jack intră în pivniță, bägă furtunul în butoiul cu vin și bău cîteva înghițituri.

La ora unsprezece sosiră nuntașii, șase bărbați și patru femei, să o ia pe mireasă și pe părinți. În fruntea lor era ginerele, George, un bărbat cam la 27 de ani. Acesta intră, dădu mîna cu tatăl socru, apoi așteptară amîndoi să vină Marie-Jeanne. Cînd în sfîrșit apăru, George o luă de braț și făcu semn alaiului să pornească.

Pînă la Primărie erau cam cinci sute de metri și hotărîră să-i facă pe jos, avînd în vedere că afară era destul de frumos pentru a face o plimbare. Femeile bătrîne care apucaseră și zilele bune cînd puteai să respiri aerul curat și să chiui pe stradă, anunțîndu-i astfel pe săteni că trece nunta, încercau acum să-și șteargă lacrimile, ceea ce era imposibil.

Pe drum, Jack îi spuse lui Jeannette

— Mîine va trebui să ne trezim devreme.

— Și mîine ? se miră nevastă-sa. Nu-mi ajunge că de două zile și de două nopți fac pregătiri ?

— L-am auzit ieri pe șoferul care cară tuburile că iar va fi criză de oxigen. O să stăm mai mult în casă.

— O să ne sculăm, ce dracu să facem, zise Jeannette. Doamne, cînd o să scăpăm de coșmarul ăsta ?

— Cînd vom muri, îi răspunse Jack, gîfîind din cauza efortului şi a greutăţii din spate. Şi poate nici atunci ! Apoi continuă Fiica noastră pare cam tristă.

— Crezi că ţie ţi-ar conveni să faci o asemenea nuntă ? Chiar, că am uitat să te întreb, tu-l cunoşti bine pe George ?

— Eu ştiu ce să spun ? Am stat de mai multe ori cu el de vorbă, dar de „văzut" nu l-am văzut niciodată. În sfîrşit, poate vor fi fericiţi.

— Că bine spui, „poate" !

Ajunseră în faţa Primăriei şi ofiţerul stării civile, care îi aştepta afară, le făcu semn să intre. Cu o mină serioasă se aşeză la birou şi întrebă :

— Putem începe ?

— Da, zise Jack cu voce înfundată, care abia se auzi, cu toate că în sală era linişte. Nu mai e nimeni de venit.

— Bine, atunci... Deschise un dosar aflat pe birou şi, cu o voce solemnă, spuse De bună voie şi nesilit de nimeni eşti de acord să iei în căsătorie pe Marie-Jeanne Coulbert ?

— Da, răspunse George, cît putu de tare. Se înecă şi începu să tuşească.

— Marie-Jeanne Coulbert, de bună voie şi nesilită de nimeni eşti de acord să iei în căsătorie pe Georges Lambert ?

— Da !

— Vă declar căsătoriţi şi vă urez multă fericire, copii sănătoşi şi... făcu o pauză — vremuri mai bune !

Nuntaşii lăsară capul în jos, vrînd parcă să spună : „Noi nu sîntem vinovaţi cu nimic, se ştie doar acest lucru"

Primarul continuă

— Şi acum să le acordăm tinerilor căsătoriţi cele Cinci Minute !

George o luă de mînă pe Marie-Jeanne și o conduse într-o cameră aflată în stînga biroului, cu ușa acoperită de o draperie ce o masca. Imediat după ce intrară, ușa se închise ermetic în urma lor și automat se aprinse lumina. George își scoase masca de gaze și-și dădu jos tuburile de oxigen pe care le avusese în spate apoi o ajută și pe Marie-Jeanne să facă același lucru. Atunci se priviră pentru prima oară. Se uitau unul la altul de parcă nu se mai săturau, încercînd cu disperare să rețină fiecare cît mai mult posibil din figura celuilalt. Marie-Jeanne era frumoasă, avea ochi albaștri și părul blond era tuns scurt. George avea un ochi cu care se uita într-o parte și fața plină de coșuri, dar în acest moment era un lucru fără nici o importanță ; oricum era pentru prima și ultima oară cînd își mai vedeau fața, sau, mai bine-spus, defectele ei. Se sărutară, ținîndu-se în brațe și nemaivenindu-le să se desprindă din îmbrățișare. Se auzi o bătaie în ușă, semn că trecuseră cele cinci minute acordate.

Marie-Jeanne plîngea și George nu putea să-și dea seama dacă de fericire sau din cauza situației absurde în care se aflau. Fără să-și vorbească, își puseră în spate cele două tuburi de oxigen, își traseră măștile de cauciuc pe fețe, își fixară călușul cu filtru (pe care nu-l socoteau decît în timpul mesei, timp în care respirau pe nas), dădură drumul la oxigen în măști și semnalizară să li se deschidă.

Primarul și preotul care, conform tradiției, erau și ei invitați la nuntă și la masă, porniră odată cu ceilalți spre casa mirilor, călcînd cu atenție prin zăpada cenușie, ce de mulți ani nu mai scîrțîia sub pașii nimănui. Iar despre urme de sănii nici să nu mai vorbim.

TRAFIC

(pagini dintr-un jurnal găsit în autoturismul 245, 12-OX-11½)

21.04. Bine că am cîteva foi de hîrtie la mine. Prefer să le mîzgălesc decît să mai asist la nebunia din jur. Demență !

Nu mă împac cu gîndul că n-am ascultat-o pe Clara azi-dimineață, cînd mi-a spus să nu iau mașina. Parcă a presimțit că se va întîmpla ceva rău. Și acum stau aici, blocat între mii și mii de autoturisme, camioane, autobuze și mașini de transport de toate felurile. Au trecut opt ore de cînd traficul a fost întrerupt și nimeni nu poate găsi o soluție pentru a da drumul la circulație. De aici, de unde mă aflu, pe banda a opta, nu pot face nici o mișcare. Sînt chiar în mijlocul șoselei. Clara unde o fi acum ? Oare ea știe ce s-a întîmplat ? A început să-mi fie foame și, mai ales, sete. Întotdeauna cînd știi că nu ai apă, numai gîndul te face să înnebunești. Au început să claxoneze din toate părțile, semn că mai înaintăm. Da, îți vine să-ți 'iei cîmpii. Am pornit motorul ca să mai merg patru metri. În ritmul ăsta nici în două săptămîni nu ieșim de aici. Curioșii stau pe trotuare și privesc, dau sfaturi, dar nimeni nu mișcă un deget. Autoritățile ne strigă prin megafoane să ne păstrăm calmul și să fim atenți la comenzile pe care ni le dau. Care comenzi ?

23.04. Este seară. Ieri a venit Clara și mi-a adus cîteva sandvișuri. M-a căutat printre toate mașinile blocate din dreptul blocului în care locuim și pînă aici, aproape doi kilometri. Spune că nu mai durează mult. Cei de pe benzile laterale și-au părăsit mașinile și au plecat, lucru pe care noi ceilalți nu-l putem face. Sîntem atît de apropiați unul de altul, încît nu mai pot acum să deschid nici o portieră. Clara mi-a dat mîncarea prin geamul din stînga. Cei mai mulți sînt alimentați cu ajutorul elicopterelor. Au lăsat scări și polițiștii împart apă și cele necesare. Îmi vine să urlu, să dau în cineva. Nu mai înțeleg, oamenii ăștia ce fac, ce au de gînd ? Iar claxoanele. Am mai înaintat douăzeci de centimetri.

28.04. Cel din dreapta mea a murit. Ieri m-a întrebat dacă am ceva pentru inimă, era cardiac. Cînd i-au adus mîncarea, l-a rugat pe omul de pe scara elicopterului să-i aducă și medicamente. Astăzi, i-au adus, dar pentru stomac. Peste două ore a făcut infarct. Nu pot să privesc spre el, mă cuprinde groaza. Parcă am fi într-un film absurd. Clarei îi este din ce în ce mai greu să ajungă la mine. Toate mașinile sînt una lîngă alta. În față am o doamnă care astăzi a făcut o criză de nervi. În toată aglomerarea aceasta de roți și carcase, cine mai știe de ea, cine o cunoaște ? Dar pe mine ?

29.04. Au instalat din sută în sută de metri panouri uriașe pe care ni se arată zilnic situația. Clara îmi spune că nu este adevărat ce ni se arată acolo. Situația este din ce în ce mai gravă. Se pare că sînt blocate absolut toate arterele principale și alimentarea devine tot mai grea. Două elicoptere s-au ciocnit azi la prînz și s-au prăbușit peste mașini, la cîteva sute de metri în fața mea. Au ars șase persoane, alte cîteva zeci sînt grav rănite și nu li se poate da ajutor. Dacă aș avea pistol

aș termina odată. Clara îmi spune că băiatul este acasă, nu știe ce se întîmplă cu mine. Mai bine. În nouă zile am făcut patruzeci de metri. Un adevărat record. I-am cerut Clarei să-mi facă rost de o armă. A zis că sînt nebun. Încă nu sînt și nu-i doresc să fie în locul meu, aici. N-am văzut în nici un film un cimitir de mașini și de oameni, nimănui nu i-a venit o asemenea idee. În schimb trăim pe viu acest calvar. Pe trotuare nu sînt acum decît polițiștii care îi împiedică pe cei de pe benzile laterale să părăsească mașinile. Toate care au fost abandonate au încurcat și mai mult operațiunile de degajare a șoselelor. Cei din spate le-au împins, deviindu-le de pe banda pe care erau și acum nu mai pot înainta nici ei. Toți așteptăm.

30.04. Nu-mi vine să cred. A murit Clara, cînd mi-a adus pachetul cu mîncare. Era între mașini cînd s-a dat semnalul de oprire. N-a avut timp să iasă dintre ele. Este la cîțiva metri de mine, cu picioarele retezate și nu pot face nimic. Nimeni nu are curajul să o scoată de acolo, nici măcar omul care împarte alimente. Aș vrea să mor, să scap de toate. E absurd, mă muște de mînă să mă trezesc din acest coșmar și îmi dau seama că, de fapt, totul este real, incredibil de real, iar eu sînt un tîmpit care mai speră în imposibil. Nu voi putea uita ultimele priviri ale soției, strigătul acela de durere și trupul prins între roți. Nu pot să-mi scot din minte imaginea mașinii repezindu-se lacomă înainte, spre ea, ca o fiară înfometată. Sînt sigur că cel de la volan dormea în momentul plecării de pe loc, și singura explicație nu este decît aceea că mașina a fost împinsă din spate.

02.05. Ne pîndește moartea. De azi nu mai primim decît biscuiți și apă. Aprovizionarea orașului se face

numai cu ajutorul avioanelor și trenurilor. Aflăm că s-a întrerupt circulația în unsprezece state. Oamenii părăsesc continentul. Spre seară a plouat. Am deschis geamul și m-am răcorit. Parcă aerul nu mai este așa de îmbîcsit de mirosuri. Aștept să se stingă toate luminile ca să-mi pot face nevoile. Ni s-au dat din primele zile pungi de plastic în acest scop. Oribil. Trebuie să-mi păstrez calmul și să aștept. Trebuie, dacă vreau să trăiesc. Și vreau.

05.05. Peste ani și ani, profesorii de istorie își vor începe lecția despre continentul american în felul următor Dragi elevi, trebuie să știți de la început că acest continent a fost locuit. În Statele Părăsite ale Americii au trăit oamenii dar, într-o dimineață, pe una din străzile principale ale New York-ului, circulația automobilelor a fost întreruptă din cauza unui accident petrecut la o intersecție. Un incident banal am putea spune, dar din acea zi totul s-a schimbat... Vreau să mor. Nu ni se mai dau țigări. Nu se mai poate respira. De două zile n-am înaintat nici un centimetru. Văd moartea venind...

AUTOMATUL DE ÎNGHEȚATĂ

Bert se simțea mulțumit; riscase foarte mult, dar reușise. Își șterse mîinile transpirate din cauza emoției, trase aer adînc în piept, apoi privi prin geamul murdar al podului, de unde nu putea vedea decît clădirea de alături, o agenție de publicitate pentru săpunuri. Închise geamul, ascunse resturile într-o gaură făcută cu burghiul într-una din bîrnele podului, puse dopul la loc, se dădu doi pași în spate și privi — nu se vedea nimic. Coborî apoi scara șubredă ce scîrțîia într-una, amenințînd să se prăbușească, închise geamul și intră în bucătărie. Acolo își făcu un sandviș cu șuncă și brînză, bău o limonadă cu un gust foarte dubios, ceva între zeamă de varză pusă de curînd la murat și apă clocită — așa ceva se găsea în toate cofetăriile din cartier — și dădu drumul la aparatul de radio. Ascultă două-trei cuvinte dintr-un șlagăr ce făcea reclamă unor pășuni din împrejurimi, apoi îl închise. Se uită la ceas. Era trecut de șase jumătate. „Gata — își spuse —, trebuie să ne mișcăm mai repede" Își îmbrăcă haina, își potrivi cravata în geamul de la bufet, închise ușa de la intrare și coborî cele patru trepte care-l duceau în stradă. Porni spre metrou. În apropierea casei, cei de la deservirea populației instalaseră un nou automat de înghețată. Bert îl observase de cum ieșise din casă, dar nu-l tenta. În

primul rînd, că era prea răcoare pentru a mînca înghețată, în al doilea rînd, pentru că dantura sa, în fața căreia se închinaseră toți dentiștii din oraș, nu-i permite un asemenea gest necugetat, iar în al treilea rînd, fiindcă era nou, de curînd instalat și, cum se întîmplă de obicei cu astfel de aparate noi, nu funcționează. Abia după ce înghițea un anumit număr de monezi, sosea un lucrător a cărui sarcină era să-l repare, acesta ridica suma încasată pe gratis de aparat, apoi îl făcea să funcționeze, mai bine-spus, îl făcea să umple cornetele doritorilor de înghețată cu un lichid colorat în verde sau galben care, dacă nu erai atent să-l sorbi atunci cînd începea să curgă, îți păta imediat pantalonii și pantofii. Bert cunoștea de ani de zile aceste „cutii ale indulgenței", cum le numea el, fiindcă băgai în ele bani de pomană. Cu toate acestea, cînd trecu pe lîngă automat, îi introduse o monedă, doar așa, ca să vadă ce se întîmplă. Nimic, nici măcar o hîrtie pe care să scrie „mulțumesc" Bert înjură și trecu mai departe.

Se opri în fața vitrinei unei patiserii cu gîndul să intre să-și cumpere două pateuri cu brînză, cînd observă doi indivizi ce se apropiară de el. Pînă să se dezmeticească, se pomeni luat simultan de brațe. Nu apucă să-i întrebe ce se întîmplă și ce au de gînd. Cel din stînga îl împinse în direcția de unde venise și-i zise „Hai !". Bert se supuse calculîndu-și în același timp șansele de scăpare. Curioșii începuseră deja să se apropie și să-l privească, neștiind ce se întîmplă. Transpirase, dar încerca să-și păstreze calmul, cel puțin în aparență.

— La ce număr ? întrebă cel din stînga.

— La 52, răspunse Bert, căutînd ca glasul să-i sune cît mai natural.

Intrară în casă. Mark, omul din dreapta, închise ușa cu cheia, apoi scoase pistoletul și-i făcu un semn lui Bert și acesta se așeză.

— Carl, tu începi cu bucătăria, eu cu dormitorul. Dă-i drumul !

Carl plecă la bucătărie și, după puțin timp, se auziră de acolo zgomote ce demonstrau încă o dată că bărbații nu se pricep să umble cu vasele. Bert nu mișca, îl privea doar pe Mark cum îi răscolește prin șifonier.

— Ce dracu căutați ? izbucni totuși, cînd văzu că îi răstoarnă patul. Și, de fapt, cine sînteți ?

— Cine sîntem ? se miră Mark de întrebarea pusă. Asta-i bună ! Ia auzi Carl, individul ne întreabă cine sîntem. Să-i spunem ?

— Nu acum, se auzi glasul lui Carl. O să facă pe el dacă află. Mai tîrziu, după ce se liniștește !

Bert înjură tare, să-l audă amîndoi. I se răspunse la fel.

— Tot n-ați spus ce căutați la mine în casă, spuse Bert.

— Un elefant, îi răspunse Mark rînjind. Zău, un elefant căutăm ! A scăpat acum cîteva ore de la grădina zoologică și ne-am gîndit că poate s-a rătăcit pe alei. Ha, ha !

Bert începuse să se ridice, pregătindu-se să-i sară în spate, dar parcă presimțind primejdia, Mark se întoarse fulgerător și țeava neagră a pistolului îl liniști pe Bert.

— Stai cuminte, că s-ar putea să mori înainte de a afla cine sîntem !

Bert se liniști. N-avea prea multe șanse să scape de ei curînd. Rămase în așteptare. Mark observă chepengul de la pod și-l strigă și pe Carl. Găsiră scara lîngă bucătărie și urcară, mai întîi Mark, apoi Bert și la urmă

Carl. În pod trebuiră să stea aplecați, altfel se loveau cu capul de bîrnele prea joase. Scormoniră podeaua și colțurile. Nimic. Bert era în culmea încordării. Simțea că nervii nu-i mai rezistă multă vreme. „Am șanse", gîndi, dar nu îndrăzni să răsufle ușurat. Tocmai atunci Carl, uitînd unde se află, se ridică brusc și se lovi cu capul de o bîrnă, atît de puternic că zgudui tot podul. Căzu în genunchi înjurînd și ținîndu-se cu mîna de cucuiul ce începuse să-i crească. Dopul ascunzătorii căzuse lîngă el. Mark îl ridică zîmbind mulțumit.

— La barza chioară îi face Dumnezeu cuib, zise el, uitîndu-se cu subînțeles la Carl. Acesta își freca cucuiul și privea bucata de lemn.

— Ce zici, șefule ?

— Spuneam că imediat ce ajungem la secție îți primești prima ! OK ?

Carl zîmbi satisfăcut. Bert se făcuse alb la față. De acum, nu mai avea nici o scăpare. Mark scoase din ascunzătoare o foiță și o cutiuță în care se mai găsea tutun pentru o singură țigară. I le arătă și lui Carl care le privi prostește, încă nevenindu-i să creadă că el le descoperise, apoi le puse în buzunare.

— Este pentru prima dată de cînd te cunosc și lucrez cu tine, îi spuse Mark, cînd folosești și tu capul într-o acțiune. Și cu folos chiar.

Carl înghiți în sec. Coborîră în aceeași ordine în bucătărie. Bert se prăbuși pe un scaun, cu mîinile pe genunchi, privind în gol.

— După cîte îmi amintesc, zise Mark, ne-ai întrebat cine sîntem și ce căutăm. La ultima întrebare, ți-am dat răspunsul, să-ți spunem și cine sîntem. Scoase o legitimație și i-o vîrî sub nas. Pe ea era desenat un cap mort cu o țigară în gură și sub ea patru litere C.P.P.F

— Sîntem din Comitetul pentru Prinderea și Pedepsirea Fumătorilor.

Bert dădu din cap că a înțeles.

— Să nu încerci să faci vreo prostie, continuă Mark, băgînd la loc legitimația. Vino să-ți arăt ceva, mai spuse și îi făcu semn să vină la fereastră. Dădu perdeaua la o parte și îi arătă un grup de oameni, bărbați și femei, care stăteau în fața casei, discutînd aprins și așteptîndu-i să iasă.

— Îi vezi ? întrebă Mark. De mult n-au mai „aranjat" un fumător. Cred că abia așteaptă. Ai văzut vreodată vreun fumător omorît de mulțime ?

Bert simți că-l lasă picioarele.

— Alege vii cu noi și îți primești pedeapsa conform legilor sau te lăsăm pe seama lor !

Bert n-avea de ales. Înghiți cu greu și spuse cu voce înceată

— Merg cu voi. Spuneți-mi totuși cum m-ați descoperit. Atîta vreau să știu !

Carl se apropie și el de fereastră.

— Ai văzut automatul de înghețată ? îl întrebă. Bert făcu semn că da. Ei, află că nu este un aparat de înghețată. De fapt l-ai încercat și te-ai convins că nu funcționează. Ceea ce scrie pe el este pentru derutarea trecătorilor. Este un aparat de detectat fumătorii, ultima noutate ! ! De fiecare dată cînd trece pe lîngă el unul care a fumat, ni-l semnalizează. Apoi totul este simplu. Ai înțeles ?

Bert nu răspunse. Se gîndea că el tot ar fi trecut pe lîngă automat chiar și fără să introducă o monedă. Privi apoi spre mulțimea ce-l aștepta.

— Cum ieşim de aici ? Începuse să-i fie frică de cei de afară.

Mark ieşi primul şi le spuse să se împrăştie, că nu se întîmplase nimic, fusese doar o confuzie. Făcu semn unei maşini să tragă la scară şi abia atunci Bert şi Carl ieşiră şi el şi se urcară în spate.

Bert se mai linişti după ce maşina demară spre sediul Comitetului. Oricum, legea este mai puţin aspră cu un fumător...

ZÎMBIȚI, VĂ ROG !

După ce au spus pe rînd „DA" — pentru prima oară în cei doi ani de cînd se cunoșteau au fost și ei de acord asupra unui lucru — soții Popeață ieșiră de la ofițerul stării civile și imediat fură luați în primire de rude, cunoștințe, prieteni. Au urmat pupături, îmbrățișări, urări (să faceți zece copii !), toasturi, la care madam Popeață abia mai prididea cu bătutul în lemn, s-au servit bomboane, s-a băut o sticlă de coniac, așa cum se obișnuiește în asemenea cazuri (uneori fericite). Ieșiră apoi în curte unde îi aștepta fotograful, un tip scund și simpatic, cu fața toată un zîmbet. Doar Popeață nu fusese de acord cu el, cel considerat fotograful neoficial al casei căsătoriilor și asta nu pentru că ar fi costat prea scump, dar avea el un prieten care i-ar fi servit în cazul unei solicitări.

Astăzi însă, Popeață junior era ginere, și nimeni nu mai avea ce să zică.

Prima fotografie o făcură cei doi, ginerele și mireasa, ținîndu-se de braț, zîmbitori și fericiți. Urmară apoi invitații, socrii împreună, Popeață junior cu soacra sa personală și soția lui cu Popeață senior, în total zece fotografii.

Dădură fotografului un aconto, acesta le dădu adresa și le promise că peste o săptămînă vor fi gata. În cele

din urmă alaiul se îndreptă spre casă, unde urmă petrecerea de rigoare. Peste o săptămînă, nici urmă de poze sau de fotograf. Nimic. Atunci, Popeață se duse la atelierul unde știa că-l poate găsi. Și, într-adevăr, era acolo, dar într-o stare de nervi cum nu-și putea închipui Popeață că poate fi un om.. Fotograful tocmai se repezise spre un teanc de fotografii, cu intenția vădită de a le rupe — cel puțin așa i se păru noului venit. Cînd îl văzu stînd în pragul ușii, fotograful îl chemă înăuntru, îl așeză pe un scaun, se uită o dată spre teancul de poze și spuse

— Îmi pare rău, dar să știți, eu n-am nici o vină !

Popeață îl privi curios. „Ce-o avea ?" își zise.

— Despre ce vorbiți ?

— V-am făcut pozele, zise fotograful cu voce înceată, parcă nevoind să fie auzit, dar dacă le vedeți...

— Păi de ce să nu le văd, că doar d-aia le-am făcut ? ! Să le văd, să le arăt prietenilor, soției, părinților...

— Credeți că o să mai vreți să le arătați și la alții ?...

— Nu înțeleg, zise Popeață, roșind, doar n-am ieșit rău. Eu întotdeauna am fost fotogenic ! Arată-mi-le !

— Cum vreți, răspunse fotograful, făcîndu-i semn să se apropie de masă.

Popeață se apropie, văzu pozele, se făcu alb, se sprijini de marginea mesei și holbă ochii.

— Ăsta sînt eu ? apucă el să zică arătînd primele fotografii.

Fotograful își făcu cruce, zicînd „Că doar nu eu, Doamne ferește !"

— Hmm ! Curios ! Și cum de-am ieșit în halul ăsta ?

— Nu știu. Pe cuvîntul meu că nu pricep. Eu am făcut mii de fotografii pînă acum, mă înțelegi dum-

neata ? Mii, și nici una n-am greșit-o. Meseriaș, domnule, ce mai ! Și dacă stai și te uiți bine la ele și acestea sînt foarte reușite, aș putea spune că sînt perfecte, numai dumneata ai ieșit puțin diferit.

— Într-adevăr, puțin diferit, îl îngînă Popeață, înghițind un nod din gît și privind la fotografia care o arăta pe soția sa îmbrăcată într-o rochie lungă, cu flori mari de trandafiri, avînd în mîna dreaptă un uriaș buchet de flori și cu stînga ținînd de braț un schelet, exact așa cum ați văzut în laboratoarele de anatomie, un schelet care în momentul cînd se declanșase aparatul zîmbise și gura îi era deschisă într-un rînjet care ar fi speriat pe mulți viteji. Piciorul stîng îl avea puțin întins în față și singurul semn distinctiv pentru Popeață era verigheta care apărea pe inelarul stîng. Atît, un schelet cu verighetă.

În altă fotografie era scheletul cu soacră-sa de braț, în alta invitații înconjurînd din trei părți un schelet de braț cu mireasa, schelet care, nesesizînd ridiculul situației, zîmbea încontinuu.

Celelalte fotografii în care nu apărea Popeață erau perfecte, nimic curios, nimic macabru.

Într-un tîrziu, Popeață își reveni și întrebă

— Și dumneata cum îți explici... fenomenul ?

— Domnule, am stat mult și m-am gîndit, dar singura explicație ar fi că așa apari dumneata în poze.

— Imposibil. Am fotografii de la trei ani sau chiar mai dinainte și niciodată...

— Poate că așa arăți dumneata în poze de aci încolo. Ce spui de alternativa asta ?

— Vrei să spui că eu sînt un om mort, nu-i așa ? Că după ce m-am însurat sînt un om sfîrșit, terminat.

În ochii lui Popeață se aprinseseră două luminițe care-l avertizară pe fotograf despre existența unor tendințe agresive în mediul său îndeobște pașnic, așa că se mulțumi să dea din umeri, făcînd pe prostul.

— Mie să-mi faci pozele, că te dau pe mîna miliției, eu atîta-ți spun ! Ce, îți bați joc de mine ?

— Ba eu nu, zise fotograful, soarta...

— Ți-arăt eu soartă, mormăi Popeață. Auzi, eu, schelet ! !

— Eu nu vă pot retuşa, îi explică amabil fotograful. Dar poate veniți din nou cu mireasa, cu rudele şi...

— Dumneata nu ești sănătos, îl întrerupse Popeață nervos. Cum îți poți închipui că o să mă însor din nou doar ca să mai fac poze. Şi de unde să-i adun din nou pe toți care au fost la nuntă ?

— Atunci aduceți-mi o poză în care sînteți îmbrăcat în costum şi stați drept. Aş putea face un colaj. Am mai făcut o dată sau de două ori treaba asta şi mi-a reuşit. Aduceți-mi-le mîine.

Acasă nu le-a spus nimic. S-a închis în cameră şi a căutat prin toate fotografiile. Nu avea nici una aşa cum voia fotograful. Îi duse totuşi două. În amîndouă era îmbrăcat în costum, cu cravată, dar într-una stătea culcat pe iarbă iar în cealaltă era cu un pahar în mînă şi pe fața sa se citea o stare euforică accentuată. Fotograful i le returnă.

— Dacă vreți, eu pot să fac un colaj în care să apăreți culcat la picioarele miresei şi ale soacrei, dar cred că nu vă convine.

— Mda, ai dreptate, zise Popeață, realizînd ridiculul situației. Nu prea merge.

— Ar mai fi o soluție, încercă iar fotograful.

Să iau un alt cuplu din sutele de fotografii pe care le am pe aici și să schimb doar capul. Lipite artistic, nu se observă. Iar celelalte poze le putem arunca. Spui și dumneata că n-a ieșit decît asta. Cu toate că dacă iese bine asta, putem înlocui în fiecare poză scheletul dumneavoastră, adică...

— Bine, bine. Am înțeles, îl repezi Popeață, congestionat. Dă-i drumu' !

— Mai întîi trebuie să vă fac o fotografie bust. Am nevoie de chipul dumneavoastră ca să-l pot înlocui în celelalte fotografii. Îi făcu trei fotografii și îi promise că a doua zi le poate lua pe toate. Popeață aștepta, ca pe ace. Cînd se duse la atelier îl găsi pe fotograf efectuînd ultimele retușuri.

— Domnule, îmi pare rău, dar asta-i situația. Dumneata așa apari. Uite, am găsit pe unu care avea statura dumitale, l-am pus lîngă soție, i-am tăiat capul și am developat pozele de ieri. Și uite ce a ieșit.

Popeață văzu pozele și îi veni să rîdă. Soția sa zîmbea fericită lîngă un bărbat înalt, îmbrăcat impecabil, care o ținea de braț, dar al cărui cap era o cutie craniană care zîmbea cu gura pînă acolo unde de obicei se găsesc urechile.

Popeață își luă toate fotografiile și plecă abătut, către casă, gîndindu-se că de o săptămînă era un om mort, cel puțin pentru aparatul de fotografiat și se jură că nu va mai face în viața lui fotografii indiferent de situația în care se va afla.

Ajuns în fața blocului se întrebă „Oare toți cei care s-au căsătorit sînt oameni morți, sau numai eu ?".

Grea întrebare !

VÎNT DE TIMP

UN VIS CU DEDICAȚIE

lui Florin Mihai Diloiu, visul ce urmează

— N-am crezut niciodată în vise, zise Pauli, ridicîndu-se mai sus, pe pernă. Și, culmea, este că aproape nu există noapte în care să nu visez.

Andreea se întoarse spre el și zîmbi.

— Depinde și de ce simți în acest timp, în somn. Nu te-ai trezit în nici o dimineață speriat și lac de transpirație din cauza coșmarurilor ?

— Ba da, numai că pentru mine nu are importanță acest amănunt ; după cîteva minute mă liniștesc și totul revine la normal. Realitatea nu poate fi confundată cu visul !

Se lăsase seara peste oraș și cele mai multe ferestre erau luminate. Pauli deschise ușa ca să se facă puțin curent și fumul din cameră ieși în valuri, afară, apoi se rezemă într-un cot, în mîna cealaltă ținînd paharul cu „ness" și privi prin perdea, spre blocul vecin.

Andreea se așezase pe un scaun chiar lîngă fereastră. Masa era plină de reviste și cărți, cîteva desene și

două coperți de carte aproape terminate erau aruncate într-un colț, iar lîngă bibliotecă un afiș „aștepta" să i se tragă chenarul.

— L-ai citit pe Robert Sheckley ? întrebă Andreea.

— Am volumul, dar n-am avut timp, răspunse Pauli, căscînd. Ba, parcă am citit ceva, n-are o povestire cu un bătrîn care spunea basme copiilor și care dispare într-o zi ?

— Da, povestirii îi spune *Ultimul basm* și este vorba de un bătrîn care apare într-un sat pierdut pe undeva prin munți și în fiecare seară îi chema pe copii și le povestea cîte un basm, dar de fiecare dată altul, astfel că după cîteva luni de zile copiii știau aproape totul despre o lume străină lor și în același timp foarte ciudată, care voia să ia contact cu pămîntenii. În fiecare noapte, în somn, ei vedeau toate scenele povestite cu cîteva ore înainte de bătrînul necunoscut. Într-o seară, însă, el nu mai apăru și copiii strînși la marginea satului, în jurul focului, acolo unde stăteau și-l ascultau de obicei, văzură deodată o lumină puternică ridicîndu-se din spatele unui pîlc de copaci și dispărînd foarte repede...

— După cîțiva ani, îl întrerupse Pauli, ei și-au dat seama că o navă extraterestră încercase să ia legătura cu lumea lor, dar oamenii erau foarte ocupați, explozia informațională devenise aproape un pericol pentru psihic și atunci ei apelaseră la memoria copiilor, care, după cum se știe, pot memora mult mai multe decît un om matur, silit de cerințele vieții moderne să acumuleze, zilnic, o mulțime de informații. Este interesantă, mai zise el.

— Și acum să revenim la ceea ce voiam eu să ajung, continuă Andreea ; în ultima parte a volumului are un ciclu întreg dedicat viselor. Personajele principale vi-

seză, dar întîmplările prin care trec în timpul somnului sînt atît de stranii, încît în final visul devine realitate, un adevăr de necontestat.

— Adică ? deveni Pauli curios.

— Îți explic imediat. În prima povestire din ciclu, un individ, nu are importanță numele lui, visa în fiecare noapte același lucru, dar întîmplările se succedau lógic, aveau o urmare firească. În prima noapte, cînd devine eroul situației, ajunge într-un castel, în timpul unui bal. Personaje îmbrăcate în costume de epocă, maniere gen secolul al XVIII-lea, servitori etc., totul părea real pînă în cele mai mici amănunte. El stă ascuns în spatele unor draperii și privește. Dimineața se trezește la el în cameră, își dă seama că nu a fost decît un vis și pînă seara nici nu se mai gîndește la el. Seara însă, după ce adoarme, ajunge iarăși acolo — alt bal, altă distracție —, el stă ascuns și acum vine surpriza este găsit de un servitor și adus în fața prințului, stăpînul castelului. Acesta îl invită, indiferent, să ia parte la petrecere, nu-l întreabă de unde vine, cine este, nimic absolut, îl consideră invitatul său și totul este frumos. A doua zi, omul nostru se scoală complet năucit. Nu mai știa ce să creadă. Visa, sau într-adevăr participa la petreceri ?

— Mai degrabă trecea în alt timp, zise Pauli.

— Tot ce se poate ! Ascultă însă pînă la sfîrșit. Deci, omul începe să meargă în fiecare noapte acolo unde nici el nu știa, dar se obișnuise să nu se mai întrebe de ce și cum. Cîteva nopți mai tîrziu, prințul îl prezintă unei femei, contesă sau cam așa ceva. La un moment dat ea îi spune „Nu știu de unde vii și cum reușești să faci acest lucru, dar ne bucurăm că un străin care nu ne cunoaște obiceiurile, se simte totuși bine în prezența

noastră. Cred că dacă ai dori să rămîi printre noi, n-ar trebui decît să te gîndești mai mult decît ai făcut-o pînă acum la lumea noastră și prezența ta ar deveni o realitate pentru noi". Abia dimineața și-a dat seama ce voise ea să spună. Nu trebuia decît să se concentreze, să dorească intens să rămînă acolo și faptul se împlinea. Întreaga zi nu se gîndi decît la pasul pe care voia, și parcă nu prea, să-l facă. Locuia singur în gazdă la o bătrînă care-i făcea mizerie, bani nu avea niciodată, zilele îi treceau printre degete fără să reușească să realizeze ceva, adică dusese o viață anonimă. Se hotărăște să dispară din lumea care nu-i dăduse nimic pînă atunci. Seara, înainte de a adormi, ultimul gînd i-a fost să ajungă pentru totdeauna acolo. Și reușește ; în momentul în care se trezește alături de jilțul prințului, în camera sa patul rămînea gol. Cîteva ore totul se petrece obișnuit dansuri, băuturi, femei frumoase. Spre dimineață însă, prințul iese pentru cîteva minute din sală și este găsit mort, asasinat în camera sa. Apare un văr de-al său care se declară singurul moștenitor, pune stăpînire pe castel, toți invitații sînt goniți de servitorii acestuia, bineînțeles că este alungat și eroul nostru, contesa îl pierde în învălmășeală, nimeni nu-l mai cunoaște și îl găsim acum stînd în fața castelului, pe o alee pustie, privind în jur zăpăcit, depășit de evenimente, un străin într-o lume care nu este a lui.

— Și cum se termină ? Pauli uitase de ness, îi pierise și somnul și aștepta sfîrșitul.

— Așa cum am spus, îl lasă acolo, privind ferestrele castelului. Dacă ar fi amînat o singură noapte să ia hotărîrea de a rămîne acolo, totul se termina cu bine, dimineața s-ar fi trezit tot în patul său și nu i se întîmplau toate astea... Ce părere ai ?

— Nu știu ce să spun. Încep să-mi schimb părerea despre vise. De fapt, dacă stăm puțin și analizăm situația, nimic nu este adevărat, totul nu este decît o obsesie a autorului.

— Bineînțeles, dar el pune întîmplarea povestită sub semnul întrebării dacă o persoană anume ar ajunge în această situație ieșită din comun, ce-ar face ?

— Ce să facă ? Stă în fața ferestrelor castelului și așteaptă să se ivească zorii și să se trezească. Mai povestește-le și pe celelalte !

Andreea își aprinse o țigară și continuă :

— În a doua povestire, un individ visează că se plimba printr-un bazar turcesc, după aspect. Și, cum se plimba el liniștit, privind la mărfurile etalate pe tarabe, apar doi soldați care, fără să-l întrebe ceva, îl leagă ca pe un hoț și-l duc în mijlocul pieții, unde, pe un eșfod, îl aștepta, calm, un călău. Este judecat pe loc, acuzat că a furat, el nu înțelege nimic, soldații îl împing în fața gîdelui, îl îngenunchiază și îi pun capul pe butuc. Călăul ridică securea, și în acest moment se trezește lac de sudoare, galben la față și speriat de moarte. Ziua întreagă nu mai e bun de nimic ; se plimbă înnebunit pe străzi, fuge de prieteni, caută să se ascundă. Seara se hotărăște să nu doarmă, de teamă să nu viseze iar cine știe ce bazaconii. Rezistă așa cîteva zile și nopți, luînd medicamente, bînd cafele după cafele, citind într-una. După patru zile și patru nopți nedormite, somnul îl învinge. În momentul în care ochii i se închid, se vede iar în piață, legat și cu capul pe butuc. Se zbate, țipă, face tot posibilul să se trezească, dar este în zadar. Securea călăului cade și dimineața eroul nostru este găsit la el în cameră, mort.

— Cam absurdă, observă Pauli.

— De ce raportezi subiectul povestirii la realitate ? întrebă Andreea. Sînt de acord cu tine, este imposibil să mori într-un vis și să fii găsit mort în realitate, dar atunci cînd citești o ficțiune gîndește-te că nu e decît imaginația autorului. Niciodată să nu te întrebi dacă ceea ce s-a întîmplat este adevărat sau nu, contează doar capacitatea autorului de a da un aer cît mai verosimil unui fapt în care nici el nu crede. Subiectul devine astfel un test pentru cititor...

A treia poveste este de fapt o reluare a acesteia, privită din alt unghi : un pacient vine la un doctor psihiatru și foarte speriat îi spune că de la un timp cu el se petrece ceva straniu. Pînă acum nimic neobișnuit, un simplu coșmar, dar omul își ridică mîneca de la cămașă și-i arată doctorului o arsură proaspătă pe mîna stîngă. Într-o noapte visase că a fost ars pe rug. Doctorul îi dă niște calmante, un somnifer și îi recomandă să nu mai citească seara, înainte de culcare. A doua zi, pacientul se prezintă din nou și mai speriat și îi spune că de data asta visase că fusese spînzurat și îi arată o dungă roșiatică în jurul gîtului. În a treia zi vine și îi cere un sfat, fiindcă el nu mai știe ce să facă visase că cineva îl otrăvise și dimineața a fost nevoit să se ducă mai întîi la un medic internist, avînd o intoxicație puternică. Îi povestise și acestuia ce i se întîmpla în ultimul timp și i se promisese că va fi ajutat. „Ce fac, doctore, mai întrebă el pe psihiatru, la noapte oare ce-o mai fi ?". Doctorul s-a ridicat atunci de la birou și s-a apropiat de el. „Fii liniștit, la noapte nu va mai fi nimic, îi zise el, încercînd să-l calmeze. Ne-ai stricat experiențele", mai zise, scoțîndu-și mîna dreaptă din buzunarul halatului. Țeava unui pistol cu amortizor lucea în lumina cabinetului.

Pauli rămăsese cu ochii aţintiţi asupra lui Andreea.

— La noapte le citesc pe toate. Nu prea au ele explicaţii, dar îmi plac. Ştii la ce mă gîndesc ? Eu de azi dimineaţă nu pot să uit visul din noaptea trecută. Îmi este imposibil !

— Ce vis ? întrebă curios Andreea.

— Se făcea că era seară şi o linişte adîncă se lăsase, apăsătoare, peste oraş. Eu stăteam aici, la fereastră şi priveam afară. Deodată, cînd am tras aer în piept, parcă m-a cuprins o neliniştе, nu ştiu cum să mă exprim, odată cu aerul am inspirat şi teama ce-o aveam în suflet. Şi, imediat, pe cer, chiar deasupra blocurilor am văzut patru păsări albe, uriaşe, care se roteau lin în jurul oraşului. Liniştea devenea tot mai stranie, parcă toţi aşteptau să se întîmple ceva neobişnuit. Şi păsările se roteau în linişte pe deasupra noastră. Apoi am văzut un bărbat care a luat o piatră. În momentul în care a făcut gestul să o arunce în direcţia lor, omul a căzut pe asfalt. Imediat, o femeie a început să ţipe, arătînd în acelaşi timp cu pumnul spre cer. Doar a ridicat mîna şi a căzut şi ea. Şi atunci oamenii au început să fugă îngroziţi pe străzi, iar eu priveam încremenit, de aici, de sus, şi nu îndrăzneam să fac nici o mişcare. Şi m-am trezit.

— Ai început să ai şi tu coşmaruri, observă Andreea. Îţi dau un sfat nu mai citi noaptea ! Cred că e timpul să plec, e aproape ora zece.

Se ridică, îşi dezmorţi picioarele şi dădu perdeaua la o parte. Îşi aprinse o ţigară şi, în timp ce arunca pe fereastră chibritul ars, văzu patru păsări albe, uriaşe, care se roteau într-o linişte stranie deasupra blocurilor.

I

Am stat de multe ori și m-am gîndit dacă este bine să scriu despre cele întîmplate în urmă cu șase săptămîni. Încă nu cred că există cineva în stare să-și poată sau să-mi poată explica ceea ce voi încerca să povestesc mai departe. Eu unul am făcut acest lucru nopți și nopți la rînd fără nici un rezultat. Pînă la urmă m-am convins că tot ceea ce pot să fac este să aștern pe hîrtie întîmplările petrecute și altcineva, un om care să privească din afară lucrurile, să încerce să înțeleagă faptele ce m-au depășit. Poate, cine știe...

Voi începe cu seara în care au apărut păsările lui Pauli — păsările imaginației sale. Atunci am avut prima ocazie să mor din cauza lui. Fusesem primul care zărise păsările acelea albe și stranii, visate de el cu o noapte înainte, ce apăruseră brusc în oraș, chiar printre blocurile din cartierul în care locuiam amîndoi. Cîteva zile, mai precis trei zile și două nopți de-a rîndul, aceste monstruoase viziuni izgonite din mintea bolnavă a lui Pauli și apărute în realitate, au făcut multe victime. Bineînțeles că nici unul dintre noi doi nu și-a dat seama că este vorba de un coșmar trecut din vis în real, un coșmar pornit din imaginație și intrat în cotidian, fără putință de a dispare înapoi, în subconștientul prietenu-

lui meu. Cel puțin așa gîndeam amîndoi în primele două zile și nopți, timp în care n-am închis un ochi, umblînd năuciți dintr-o cameră în alta, fumînd și tremurînd de teamă. Eu unul, eram de-a dreptul speriat, îmi căzeau țigările din mînă cînd încercam să le aprind, nessul îl terminasem din prima zi, nu aveam chef să mănînc și nu mai știam ce să fac.

În a treia dimineață, o idee îmi dădea tîrcoale, îmi venise în minte, dar într-o formă nebuloasă, încă neconcretizată pe ecranul minții. Încă nu știam cum s-o formulez și nici nu aveam curajul să o destăinui lui Pauli. Îl priveam ca prin ceață în timp ce suflam fumul pe deasupra cănilor goale de ness, încercam să-mi fac ordine în minte și așteptam.

Momentul potrivit destăinuirii nu s-a lăsat prea mult așteptat. Un țipăt de femeie ne făcu pe amîndoi să ne ridicăm deodată și să ne repezim la fereastră. N-am văzut pe nimeni. Noua victimă era probabil în partea cealaltă a blocului, ferită de privirile noastre. Nu puteam auzi decît glasul acela ce implora ajutor, un ipotetic ajutor din partea cuiva, fiindcă nimeni n-ar fi îndrăznit să iasă din casă să o apere, nici măcar noi, care știam adevărul despre uriașele păsări, falsele păsări, dacă le pot numi astfel, Pauli fiind Dumnezeul lor, omul care le dăduse viață. Aceasta era Ideea care mă smulsese din amorțeală El era Creatorul lor și numai El le putea chema înapoi, făcîndu-le să dispară.

Pauli începuse parcă să înțeleagă la ce mă gîndeam sau știuse dinainte și nu îndrăznise să-mi vorbească. Acum însă știam amîndoi același lucru, eram complici și rezolvarea urma să o găsim împreună. Într-un tîrziu, l-am auzit vorbind :

— Tu crezi că... hm, crezi că... este vorba despre păsările ACELEA ?

Glasul îi tremura. Nici măcar nu mă privea. Am dat din cap, afirmativ.

— Altă explicație nu văd, sau nu există, i-am răspuns și m-am întors la paharul meu. Exclud de la început coincidența și previziunea. Sau să încercăm să le excludem.

Pauli privea rafturile încărcate cu cărți, încruntat, gîndindu-se la ceva. Apoi zise

— Bine, să zicem că nu sînt un vizionar în timp, un prevestitor. Să lăsăm asta. Sînt un om normal... ha, ha... un om normal și păsările Mele stau la geamul Meu. Mda, să zicem ca tine. Și atunci cum facem să dispară aceste păsări ? Ia spune, dragul meu, cum facem ? Hai, Andreea, aud ?

Atunci i-am spus. La început m-a ascultat în tăcere, apoi a izbucnit într-un rîs nervos, iritant. În cele din urmă iar a tăcut, m-a privit încruntat, timp de zececinsprezece secunde s-a plimbat prin cameră, s-a oprit și s-a întors spre mine. A golit dintr-o înghițitură ce mai rămăsese din ness și a spus

— Hm, dacă tu crezi asta... L-am văzut cum se întinde în pat și închide ochii.

— Te rog să intri în baie sau în cealaltă cameră. Nu vreau să ai surprize, mi-a mai zis, înainte de a se concentra.

— Iar tu ai grijă să mă chemi într-un fel, dacă se întîmplă ceva rău, i-am replicat, în timp ce ieșeam pe ușă.

Au urmat minute nesfîrșite în care n-am auzit nici cel mai mic zgomot din camera lui. Stăteam încordat ca un arc. Nici măcar nu știam ce să fac în cazul în care

Pauli ar fi fost în pericol. Aşteptam să se întîmple ceva, orice. Mi-am aprins o altă ţigară — degetele mi se îngălbeniseră de atîta nicotină — şi m-am gîndit la soluţia care o găsisem. Practic, ele erau de fapt două şi amîndouă acceptabile pentru doi oameni ca noi pentru care literatura fantastică şi de anticipaţie nu mai avea nici o taină. Sau cel puţin aşa credeam atunci. Prima era aceea că Pauli avea momente în care „vedea" sau visa ce se va întîmpla în viitorul apropiat, o zi, două, nu mai mult. Şi astfel visase că în ziua următoare oraşul va fi ocupat de cele patru păsări albe. Pe moment nu-mi venise nici o soluţie pentru o asemenea eventualitate, abia după cîteva luni m-am gîndit că puteam să-l fac pe Pauli să doarmă şi să-şi continue visul, astfel aflam ce se va întîmpla mai departe, a doua zi să zicem. Asta, bineînţeles, dacă ar mai fi fost o urmare. În acest caz, puteam preveni o nouă acţiune a păsărilor. Nu-mi dau seama ce efort ar fi trebuit să facă prietenul meu pentru a afla urmarea, atunci ştiam doar că somnul raţiunii lui ne pricopsise pe toţi şi merita să ne ajute să ieşim din această situaţie limită.

În cameră, însă, eu insistasem mult pe a doua variantă şi anume, dacă el le crease, el sau mintea lui, inconştientul, însemna că locul lor era acolo în vis, nicidecum în realitate, trebuia deci să şi le aducă înapoi, să ne scape pentru totdeauna de ele. Asta îi spusesem şi acum aşteptam încordat.

Mă ridicasem din fotoliu cînd am auzit geamurile spărgîndu-se. Zgomotul era însoţit de un fîlfîit puternic de aripi şi de ţipete stranii, ascuţite, care produceau fiori. M-am repezit spre uşa camerei şi am deschis-o. Am mai apucat să văd cîteva aripi albe ce înaintau spre

patul lui Pauli, micșorîndu-se în timp ce se apropiau și apoi nimic.

. În cameră am rămas doar noi doi. Pauli zăcea nemișcat și, pentru moment, am avut impresia că este în transă. Mă înșelam. Pur și simplu dormea. L-am lăsat în pace și mi-am turnat un pahar. Acum poate să doarmă și trei zile, am scăpat, mi-am zis, lăsîndu-mă să cad într-un fotoliu de lîngă pat. N-am apucat să-mi termin bine gîndul. Am sărit ca un resort. Cum să doarmă ? Ești un imbecil, Andreea, mi-am zis, și m-am repezit la el. Pauli trebuie să uite ce a visat, altfel cine știe ce se mai poate întîmpla, trebuie să uite brusc tot ce s-a întîmplat. Trebuie trezit imediat !

L-am zgîlțîit mai-mai să-l dobor din pat. După un minut mă privea cu niște ochi mirați. Parcă venea de pe altă lume.

— Ești nebun ? a zis, ridicîndu-se și masîndu-și fruntea.

— Da, i-am răspuns. Altceva nu-mi trecea prin minte să-i spun. Apoi m-am dus în cămară și am adus o altă sticlă. Știu că l-am îmbătat pînă cînd n-a mai știut de el. Nu trebuia să se gîndească nici măcar o clipă la cele petrecute mai înainte. Am reușit. De atunci Pauli nu și-a mai adus aminte de păsările sale, sau, cel puțin, nu atît de intens încît ele să ne apară din nou.

Au trecut doi ani de la această întîmplare. Timpul ne-a despărțit. Imediat după terminarea liceului el s-a mutat în alt oraș, eu am căzut la examenul de facultate și, pentru a le face o bucurie părinților, m-am căsătorit în august. L-am invitat și pe el. Era singurul meu prieten. Nu a venit. Pe moment m-am supărat, putea eventual să ne trimită o felicitare cu scuzele de rigoare, apoi am uitat aceste amănunte minore. Pentru a-mi putea

întreține familia m-am angajat la o cooperativă de prestări servicii. Lucram la un studio de înregistrări pe casete și benzi, o muncă frumoasă și plină de avantaje. Nici n-am știut cînd au trecut doi ani. Uneori, sîmbăta și duminica eram invitat cu aparatura la nunți sau cununii civile. Partea materială mă interesa din ce în ce mai mult. Pauli aflase și el de meseria ce mi-o alesesem, reîncepusem corespondența, fără să-i fi amintit vreodată de refuzul său de a veni la cununia mea. Am clasat cazul, cum s-ar spune.

Nu m-am mirat absolut deloc cînd, în urmă cu șase săptămîni, am primit de la el invitația de a-mi lua soția și a veni în orașul său. Se căsătorea și una dintre dorințele sale exprese era aceea de a veni cu aparatura și benzile de magnetofon. Vrea să-i fiu lăutar, mi-a trecut prin minte. Cu toate acestea nu m-am supărat, asta îmi era meseria, de ce aș face o excepție pentru prietenul meu ? I-am explicat Ellei, ea s-a mai strîmbat, ceva o nemulțumea, dar pînă la urmă am convins-o. Mai greu a fost transportul stației, a boxelor, magnetofoanelor și a accesoriilor. Am fost nevoit să apelez la prieteni cu mașini, să plătesc, în sfîrșit acestea sînt amănunte care nu vă interesează. Cert este faptul că eu m-am ținut de promisiune și, în dimineața zilei de sîmbătă, mă aflam în fața casei în care urma să aibă loc sărbătorirea evenimentului.

Pe moment am rămas uimit. Aveam impresia că mă aflu în fața unei case memoriale sau a unui muzeu pe care Pauli îl închiriase. Avea cel puțin zece-cinsprezece camere, saloane, sală de dans, ce să vă mai spun, un adevărat palat. Pauli ne-a întîmpinat și ne-a condus înăuntru. Era neschimbat. De la el am aflat că această căsuță era a socrilor și mai tîrziu putea deveni a lui și

a soției. S-au făcut prezentările, timpul era scurt, la ora unsprezece trebuiau să fie la ofițerul stării civile.

Am descărcat toată aparatura și am dus-o pe un hol închis, unde nu intra nimeni. Cu surprindere am aflat că eu urma să-mi instalez discoteca, cum numeam eu toate instalațiile, în pivniță. L-am privit mirat. Cum adică în pivniță ? Acceptasem să mă car cu toate aparatele după mine pentru a sta în pivniță. Situația mă deranja și Pauli a observat. A zîmbit.

— Te superi degeaba, mi-a spus, luîndu-mă de braț. Numai pînă dimineață, atît, pe urmă, două zile cît va mai dura petrecerea vei fi alături de mine la masă. Oricum Ella va sta tot timpul alături de noi, este invitata de onoare a soției mele. De ce vreau să stai acolo ? Poate ți se va părea ceva anormal, dar nu vreau să se vadă nici un aparat prin casă, de-asta insist să-ți instalezi discoteca în pivniță. Vei trage cablurile de la boxe pe unde-ți arăt eu și muzica va fi prezentă în fiecare cameră și salon fără să știe de unde vine. Înțelegi ? Numai pînă dimineață, pînă pleacă invitații de-o zi, cum îi numesc eu. Pe cei mai mulți de-aici nu-i cunosc, habar n-am cine sînt, rude de-ale socrilor, vecini, în sfîrșit, ei vor pleca mîine și vom rămîne numai noi, ai casei și voi doi, prietenii mei. Am și eu un fix, ce vrei, ăsta sînt, tu mă cunoști.

Într-adevăr, mi-am zis, ascultîndu-l, ăsta da fix, eu să stau cu șobolanii în pivniță, să-i învăț să danseze, iar ei să se distreze. Și Ella, Ella ce va spune cînd va auzi unde-mi voi petrece eu noaptea ? După cum o cunosc eu, e în stare să ia primul tren și să mă lase singur. Trebuia să o avertizez.

Cu surprindere am aflat că Ella era în temă înaintea mea și luase propunerea lui Andreea ca pe o glumă

reușită, ba chiar m-a ajutat să car magnetofoanele jos, să trag cablurile pe lîngă scară și de-a lungul pereților și să montez boxele cît mai discret cu putință. Acolo, în pivniță, nu era chiar așa cum îmi imaginasem. Era destul de mare, cît trei-patru camere laolaltă, aerisită și plină de vechituri, jilțuri și fotolii stricate, canapele și draperii roase, scaune rupte, toate strînse în partea din stînga, cum coborai scările. În partea opusă, gazdele îmi făcuseră loc și așezaseră două mese una lîngă alta, un fel de pupitru de la care să pot supraveghea întreaga aparatură, stația și mixerul, benzile și tot ce mai adusesem cu mine.

La unsprezece toată lumea a plecat la ofițerul stării civile. Ella era cu ei, iar eu rămăsesem singur. Dar nu pentru mult timp. Un bătrîn veni și se prezentă ; pînă a doua zi de dimineață, el urma să mă servească și să-mi stea la dispoziție. Mi-a adus și o tavă cu aperitive, cafea și cîteva sticle diferite. Dacă mai aveam nevoie de ceva, urma să apăs pe un buton de lîngă scara pivniței și el va veni imediat. L-am asigurat că deocamdată nu era cazul, n-aveam nevoie de nimic și l-am expediat destul de politicos. S-a înclinat și a urcat treptele cu pași grei. Am desfăcut o sticlă și în curînd mă simțeam bine.

Bine ! E un fel de-a spune, pentru că aveam totuși un gol în stomac și o senzație de frig ce venea parcă dinăuntru. Mi-am mai pus un pahar pentru alungarea senzației aceleia de teamă, apoi o cafea. Era destul de bună.

Fiindcă tot nu avea cine să asculte, am dat drumul la o bandă de inimă albastră și vreo jumătate de oră în pivnița-discotecă s-a auzit plînsul saxofonului lui Fausto Papetti. Dat dracului !

Mi-am adus aminte de butonul pe care moşul îmi zisese să apăs în caz de nevoie. Un fel de lampa lui Aladin. Bătrînul veni imediat, n-am apucat să-mi aprind o ţigară.

— Iertaţi-mă, i-am zis, vroiam să văd dacă într-adevăr funcţionează.

Banală scuză. Zîmbi îngăduitor.

— Tot nu e nimeni, în afară de cei de la bucătărie, nu daţi o raită pe sus ? Saxofonul este formidabil, mi-aduce aminte de... da' n-are rost să vă plictisesc.

Am luat-o înaintea lui — mi-a făcut loc cu un gest amabil ce-mi amintea de lacheii stilaţi de casă mare — şi am urcat. Chiar era necesar să verific boxele. Trecînd dintr-o cameră într-alta, din salon în salon, eram din ce în ce mai mulţumit şi încîntat de instalaţia ce-o făcusem. Se auzea perfect. Pe primele acorduri din *Simpathy,* ultima melodie de pe bandă, am coborît în reşedinţa mea de o zi şi-o noapte.

Cînd m-am aşezat la pupitru, trecuse de ora două şi Pauli cobora scările, zîmbind. Mi s-a părut un zîmbet forţat. Fals.

— Gata, am făcut-o şi pe asta, mă anunţă de parcă ar fi terminat una din muncile lui Hercule.

— Şi cum te simţi ? l-am întrebat.

— Însurat, bineînţeles. Rîse ca de o glumă bună. Dar tu ?

În loc de răspuns am turnat în două pahare. I-am întins unul şi am ciocnit.

— Pentru fericirea voastră.

— Fericire ! Răspunsul sunase mai degrabă a întrebare.

Am dat din umeri, nedumerit.

— Acum te las, îmi zise după ce mai privi o dată în jur, muindu-şi buzele în pahar. Dacă ai vedea ce-i sus... Cred că ne-am înţeles, bătrînul îţi va sta la dispoziţie pînă dimineaţă. În caz că se va întîmpla ceva sus, vorbesc de instalaţie, ceea ce nu cred, tot el te va anunţa. Zîmbi, arătîndu-mi o uşă sub scară. Ai şi toaletă. Urcă primele trepte şi se întoarse spre mine. La ora douăsprezece, *Periniţa,* restul, las la aprecierea ta. Să nu mint, sus avem şi o formaţie de cameră, ştii tu, valsuri, tangouri, boala bătrînilor. Îţi va spune moşul cînd să faci pauză, ai tot dreptul.

Plecă.

Andreea rămase din nou singur. Prima reacţie care-i trecu prin minte a fost aceea că uitase pur şi simplu să întrebe de Ella. Dar nu dură decît o fracţiune de secundă, apoi nu se mai gîndi la ea. Frigul din el încă mai persista, dar nu aşa ca prima oară. Avea să petreacă ore lungi şi plictisitoare în acest beci cu iz de secolul XVIII şi, ciudat, aproape inexplicabil, fără şobolani. Era obişnuit cu astfel de situaţii, de aşteptare pe muzică, dar de data aceasta avea senzaţia că nu va putea rezista singur pînă dimineaţă. „Tîmpită treabă, gîndi, trăgînd din ţigara aproape stinsă. Şi idiotul de Pauli, cu mutra lui plină de sine !"

Puse o altă bandă pe magnetofonul de rezervă şi trecu încet de pe un canal pe altul al mixerului. Bătrînul apăru de cîteva ori şi îi aduse alte aperitive, salate şi un termos cu cafea. „N-o vor face tot timpul aşa bună, se scuză el, m-am gîndit că...".

Îi mulțumi. Îi plăcea de acest bătrîn, poate o rudă sau un fost chelner obișnuit cu lumea bună. De două ori coborî doar pentru a-i spune să facă o pauză de fix 20 de minute. Orele treceau măsurate de lungimea benzilor. Fiecare bandă dura o oră și jumătate. Trecuseră deja șase benzi.

O lăsă 15 minute, apoi trecu pe bluesuri.

Își turna un pahar de vin negru cînd totul deveni haos, un haos stîrnit din senin, făcîndu-l să scape sticla din mînă și, din instinct, să se refugieze în spatele pupitrului.

Fereastra de aerisire se smulse cu zgomot din balamale și tot ceea ce mai putu să vadă înainte de a se ascunde fu un vîrtej alb, strecurîndu-se prin lăcașul acum gol, coborînd apoi pe jilțurile stricate din colț, trecînd de la un scaun la altul, măturînd totul în jur, draperii și uși sparte, o ladă veche de campanie și policandre ruginite, ca o tornadă dezlănțuită. Nu-și dădu seama cît durase, un minut sau mai puțin, văzu însă cum vîrtejul urcă treptele, izbește ușa de sus și apoi liniște. O liniște spartă brusc de trompeta lui Amstrong.

Se ridică și privirile întîlniră magnetofoanele. N-aveau nimic. „Am impresia că m-am îmbătat, gîndi. Ce dracu, am început să văd furtuni de nisip prin pivnițe ! Gata, pînă dimineață numai suc de roșii !" Luă paharul, turnă în el trei degete de suc, îl privi și, ca și cum ar fi vrut să se răzbune, mai puse și de un deget vodcă. „Așa !"

Apăsă pe buton și așteptă sosirea bătrînului. Un minut, două. Nimeni. Deveni nerăbdător. Privi de-a lungul scărilor. Sus era întuneric, observă totuși ușa deschisă. Primul gînd a fost să urce, chiar se îndreptă spre scară, dar se opri. Promisese.

Stînd cu fața spre trepte simți că se face lumină, din ce în ce mai multă lumină și se întoarse contrariat. În locul scaunelor sparte și a jilțurilor roase, apăruseră acum cîteva loje, iar acolo unde fusese lada de campanie începea o scenă luminată puternic. Privea cu ochii măriți și nu știa ce să creadă. De după un arlechin apăru un omuleț cu chelie și ochelari, îmbrăcat într-un frac roșu. Ajuns în mijlocul scenei, făcu o plecăciune. Rosti un singur cuvînt, încet, ca și cum i-ar fi fost teamă că va fi auzit „Beatles !"

În aceeași clipă scena se întunecă și pe deasupra lojelor goale trecură fîlfîind din aripile grele patru păsări mari, albe și stranii. Sau cel puțin așa i se păru lui Andreea în timp ce-și masa tîmplele. Nu avu curaj să se gîndească la nimic. Cu paharul în mînă se lăsă să cadă în fotoliu și așa rămase pînă cînd afară apărură zorii. Rolele mergeau în gol. Bătrînul nu mai apăruse. Își trecu mîna pe față, simți transpirația rece și se ridică. Ușa de sus îl chema.

Ajunse sub arcada de unde porneau treptele. Cărămizile ieșite în afară erau umede și parcă mîncate de carii. Aerul din jur îi amintea de atmosfera trăită în momentul în care coborîse pentru prima oară în cavoul Necunoscutului, un cavou vechi de două-trei sute de ani. Nimeni din familia sa nu-și mai amintea cine fusese îngropat acolo. Același miros greu și închis. Pe acoperișul lui zeci de ciori își făcuseră cuib. O întrebare îi reveni de cîteva ori în minte, obsedant. „Oare, sus cine-și făcuse cuib ? Păsările ?" Se scutură ca de friguri. „Nu, imposibil !" O clipă, dar numai o clipă avu din nou impresia că vede cele patru păsări albe. I se păru doar. Pauli îi pregătea o altă surpriză.

Puse piciorul pe prima treaptă și talpa se sprijini de ea. Privi în jos și văzu cum, sub greutatea ei, piatra se năruie dintr-o dată. Talpa rămase în continuare suspendată și sprijinită, ca și cum treapta ar fi existat. Puse și al doilea picior și așteptă. Nu se întîmplă nimic. Cu teamă ridică încet piciorul stîng și îl puse pe treapta următoare. Se transformă și acesta în pulbere, picioarele călcau însă mai departe, tot mai sus. Gîfîind, începu să urce aproape alergînd. Nu știa cîte trepte urcase, dar i se păreau multe, foarte multe. În dreptul ușii, se opri și privi în urmă. În spatele său nu mai exista nici un drum de coborîre.

„Benzile, îl străfulgeră, benzile mele, sînt jos !". De ciudă, lovi cu pumnii în perete. „Toate benzile mele, formațiile... !"

Și atunci, ca și cum ar fi fost chemate de glasul său, grupuri îmbrăcate ca de spectacol, trecură prin fața ochilor, ca un ultim rămas bun, de sus în jos, spre întuneric. Își luă capul în mîini. Simțea că dacă mai stă o clipă în acel loc, în pragul dintre două lumi, lumea de jos și cea din spatele ușii, mintea i-o va lua razna. Împinse și ușa căzu. Trecu peste ea și intră într-un hol lung și fără ferestre. Ușa din capătul opus nu se deschise. La a doua încercare se nărui, lăsînd să se vadă salonul de dans. Prin tavanul spart razele soarelui pătrundeau dezgolind unghere acoperite de pînze de păianjeni, mușuroaie de țărînă, cioturi de scaune și undeva, aproape de ieșirea din salon, o masă lungă pe care sfeșnice ruginite nu mai așteptau să fie aprinse. Pași cu frică și podeaua șubredă îi număra pașii. Un schelet de tobă desfundat și corzile rupte ale unui pian, ca părul nepieptănat al unei bătrîne, arătau că acolo,

demult, cine știe cînd, avusese loc o petrecere peste care timpul trecuse în goană. Își șterse transpirația cu mîna. „Soția mea, zise. Doamne, Ella !"

Minute în șir, timp în care rătăci prin toate celelalte camere și holuri în căutarea ei, numele îi stărui pe buze. Nu voia să afle ce s-a întîmplat, cum și cine erau acele mormane de țărînă, el o căuta pe Ella. Pentru prima oară îl urî pe Pauli și nunta lui blestemată. Nu putea nici măcar să plîngă, să se liniștească.

Tîrziu, într-un dormitor, sau ceea ce mai rămăsese dintr-un dormitor, găsi cîteva zdrențe albe și un buchet de flori de hîrtie, rămase ca prin minune neatinse. Cununa Gildei. Trecu mai departe în căutarea lui Pauli și a Ellei. Simțea că trebuie să fie pe aproape, foarte aproape.

O găsi într-adevăr, într-un ungher. Era o grămăjoară de pulbere și o diademă făcută cadou de Andreea la cununia lor. O ridică cu mîna tremurîndă. Printre degete i se rostogoli un cerculeț de aur. Verigheta Ellei ! Scăpă inelul și acesta se rostogoli cu un sunet straniu, continuu. Îl urmări din ochi cum se duce spre mormanul de haine ce se zărea în semiîntunericul din colțul opus. Nu le observase de la început. În cameră se făcu liniște. Inelul se oprise și zgomotul încetase. Se îndreptă spre pata întunecată. Se opri speriat ; hainele mișcau. Dădu un colț la o parte și rămase cu un guler în mînă.

— Nu-mi rupe haina, Andreea !

Inima parcă încetase să-i mai bată și respirația i se opri. Vocea lui Pauli !

— Eu sînt. Te-am așteptat. A trebuit să te aștept atîta timp... ca să-ți spun... Andreea, vîntul de timp... eu l-am chemat. Pentru tine. Am greșit lăsîndu-te singur. Știi, Gilda a fost un pretext, Ella ar fi rămas

a mea. Vîntul de timp ne-a atins pe toți, ca o pedeapsă. Ai rămas singur, numai cu cei de afară. Fără Ella... și știu de ce.

Andreea își auzi din nou bătăile inimii. Acum îl recunoscuse într-adevăr pe Pauli, pe adevăratul Pauli, cel care în școală o iubise pe Ella. Simțise totul, dar nu crezuse că este adevărat. Cît de simplu i se părea acum !

— De ce ? se auzi întrebînd.

— Ai văzut păsările, Andreea, altfel n-ai fi ajuns aici. Ești puternic, Andreea, vei fi în locul meu, dar singur, pe Ella n-o poți aduce înapoi.

Glasul hîrîi din nou și i se păru că aude un chicotit slab.

— Știu, Pauli, dar și tu vei deveni țărînă. Lovi cu piciorul mormanul de haine. Nu simți atingerea. Sub talpa lui rămase o grămăjoară de praf.

— Știu, Pauli, mai zise cu glas sugrumat și pereții repetară după el Pauli... auli... li...

Atît.

TABLETA DE SEARĂ

UN ANIMAL FANTASTIC

U-sun plecase la vînătoare, singur, cu arma sa nimicitoare, în universul nesfîrșit. Simțea cum nerăbdarea îl cuprinde. În cîteva minute ajungea pe planeta aceea albastră ce se zărea deja prin hublou și ideea că în curînd va vîna îl făcea tot mai nervos. Aparatele îi indicaseră existența vieții pe această planetă și U-sun abia aștepta să se întîlnească cu ființele necunoscute.

Nava, de dimensiuni reduse, ca pentru o vînătoare de mici proporții, coborî într-o pădure cu copacii verzi. U-sun se scutură cu scîrbă, verdele fiind o culoare de nesuportat pentru el și semenii săi. Numai gîndul că va fi nevoit să atingă trunchiurile verzi îi făcea rău. Își aduse aminte că la o vînătoare ești uneori nevoit să te ascunzi după copaci și chiar să te sprijini de ei, pentru a putea ochi mai bine victima. Simți că începe să tremure de repulsie. Nu, se hotărî U-sun, de data asta va fi altfel, va sta față în față cu vînatul ! Și, cînd spuse „vînatul", dintr-un tufiș sări o dihanie cît el de înaltă. U-sun încremeni. Așa ceva nu mai văzuse. Umblase pe zeci și zeci de planete, vînase mii și mii de animale cu forme incredibile, dar o asemenea făptură îi întrecea puterea de imaginație. Ca înălțime era

cît el, dar mult mai alungită, avea patru suporturi mobile, iar partea din spate se termina cu o manetă scurtă, probabil pentru schimbarea direcției. Organele de simț erau reprezentate de două radare (tot mobile), foarte alungite și ascuțite în partea superioară. Oribila dihanie stătea nemișcată. Apoi, cu ajutorul unui mecanism secret, aflat în partea inferioară a capului, începu să roadă la rădăcina unui arbore de dimensiuni reduse.

Cel mai mult îl îngrozea pe U-sun blana cafenie cu care era acoperit animalul. Dumneavoastră nu aveți de unde să știți, dar este totuși bine să aflați, în eventualitatea că vă veți întîlni vreodată cu un U-sun, că, pe planeta de unde venea, culoarea preferată și predominantă în același timp este cafeniul, cu toate nuanțele sale, iar părul este cel mai scîrbos lucru „inventat" vreodată de natură. Dacă aveai păr, erai dușmanul cel mai de temut pentru U-suni. A veni cu un fir de păr la luptă însemna că nu mai ai nevoie de nici o altă armă. Și dihania din fața lui U-sun nu avea un fir sau o sută de fire de păr, ci mii și zeci de mii de fire de păr. Pur și simplu, animalul părea invincibil.

U-sun simțea că paralizează. Cîteva clipe dacă mai stătea în preajma acestei oribile creaturi, era pierdut. Adversarul său rodea în acest timp o rădăcină, fără să sesizeze primejdia. „Doamne, își zicea U-sun, ce păcate am făcut ca să fiu pedepsit astfel, să văd în aceeași clipă verde și păr ?"

Clipele păreau nesfîrșite. U-sun se hotărî în cele din urmă și scoase arma, un laser puternic, care ar fi putut distruge cu o singură rază un animal de zeci de ori

mai mare ca acesta. Fără să mai privească masa aceea de păr, apăsă pe trăgaci și descărcă tot încărcătorul. Trase cu ură. Apoi se întoarse și se urcă în navă, jurîndu-se că nu va mai călca pe această planetă blestemată, verde și plină de păr.

Animalul, carbonizat, rămase în poieniță. U-sun nu va ști niciodată că omorîse la această partidă de vînătoare ultimul iepure din rezervația naturală a comunei Răstoaga, județul...

Sid privea cu încordare tabloul de comandă. Se uită apoi la ceasul electronic agățat de perete : mai erau două ore și cîteva minute pînă la plecare. Știa care este ținta și parcă nu mai avea astîmpăr. Încercă să se liniștească trăgînd de cîteva ori aer în piept și recapitulă ceea ce avea de făcut în următoarele 10—12 minute. Mecanicii care verificau pentru ultima oară nava soseau peste cel mult o jumătate de oră, deci mai avea timp destul. Se ridică din fotoliu și se apropie de sutele de clape și butoane. Mai întîi trebuia să apese pe cel de-al 17-lea buton (așa văzuse la ultima repetiție) pentru a închide căile de acces în navă. Următoarea operație era aceea de, de... (începu să se înfurie). Cum naiba, doar își memorase totul, în cele mai mici amănunte. În sfîrșit, poate își va aminti, așa se întîmplă în momentele cheie ale unei situații, uiți tocmai ce este mai important. Se învîrti prin cabina de comandă o dată, de două ori și a treia oară totul îi veni clar în minte. Știa ce are de făcut. Butonul 6, propulsia motoarelor auxiliare, apoi START spre...

Deschise ușa ce da spre celelalte cabine. Intră în cabina numărul 2, acolo unde se găseau cuștile cu animalele luate pentru experiență. Pe planeta aceea fusese

descoperită viață, sau mai bine-zis, o formă de viață dotată cu inteligență, animale care stîrniseră interesul primei expediții ; animale care în anumite momente depășeau cu mult nivelul de inteligență umană, care însă nu ajunseseră la nivelul de existență al omului datorită unui mic, foarte mic amănunt anatomic. Pentru a realiza tot ceea ce omul reușise, le trebuiau două mîini. Atît : două mîini.

Sid le privi cu atenție. Toate stăteau cuminți în cuști și probabil așteptau să plece.

Se întoarse în fața tabloului de comandă și încercă să se îmbrace în costumul unuia dintre cosmonauți. Nu reuși. Minutele treceau repede. Se enervă — știa că nava este în așa fel construită încît la plecare, numai la plecare, trebuia să fii echipat în costumul spațial iar el nu putea să-l îmbrace. Și nu putea fiindcă îi lipsea un mic, dar foarte mic amănunt nu avea mîini. Doar două mîini. Atît.

Enervat, se trînti cu botul pe labe, scîncind.

Fiind prea nervos, simțurile lui Sid nu reacționară la fel de prompt ca de obicei și, în clipa în care două mîini puternice îl prinseră de ceafă, nu reuși să facă nici o mișcare.

Mecanicul care intrase primul i-l arătă celuilalt apoi, fără nici o vorbă, îl duse în cabina unde se aflau cușt ile cu animale de experiență, îl aruncă în spatele gratiilor și se înapoie.

— Ce căuta javra aia aici ? întrebă.

— Habar n-am. Și nici nu mă interesează. Să le spunem totuși celor din echipaj, să nu aibă surprize.

— Crezi că un cîine le poate face surprize ?

— Parcă poți să știi ! Sîntem datori să le spunem. Să lăsăm acum fleacurile și să ne apucăm de treabă !

„Trebuie să deschid ochii". Pentru a treia oară îmi repetam în gînd această frază, dar nu făceam nici o mişcare. Mă simţeam ca paralizat. De fapt, teama că voi fi nevoit să văd ceea ce nu voiam mă-ngrozea, făcîndu-mă să rămîn mai departe în nemişcare. De cîteva ceasuri încercam să-mi amintesc cine sînt, unde mă aflu şi de ce, dar toate întrebările nu aveau pe moment nici un răspuns. Capul mi-l simţeam greu de parcă aveam pietre în loc de creier şi toate se rostogoleau, ciocnindu-se una de alta, făcîndu-mă să mă schimonosesc de durere. „Să fiu mai calm şi să încerc să-mi amintesc. Deci, cine sînt ? OM ! De acest amănunt sînt sigur. Om ! Perfect, mai departe. Numele. Nu mi-l amintesc şi asta mă enervează cel mai mult. Toţi oamenii au un nume, sau mai multe chiar, iar eu nu-l mai ştiu pe-al meu. Cred că voi deschide ochii. Nu mai suport starea de incertitudine în care mă aflu. Mda, totul este aşa cum bănuiam pat alb, pereţi albi, lumina este din cauza albului din jur prea puternică. Spital. Era şi normal, după ciocnire nu aveam decît două alternative Moartea sau Supravieţuirea. Din întîmplare s-a tras la sorţi a doua. Acum am deja cîteva date esenţiale cu ajutorul cărora aş putea reconstitui

ultimele evenimente. Sînt un pilot care a suferit un accident. Zburam cu nava mea spre... n-are nici o importanță acum, tot n-am mai ajuns acolo... și deodată... (doamne, cred că nu voi uita niciodată ochii aceia), din față a apărut El. De ce-i spun El ? Ființa stranie din nava ce-mi apăruse în cale își conducea singură aparatul. Nu-mi dau seama cum nu i-am putut semnala prezența la o așa de mică depărtare de mine. Ciocnirea a avut loc în cîteva secunde, n-am avut timp să mă mișc de lîngă ecranele de comandă și șocul m-a aruncat înainte, prin perete. Atît. Mai departe îmi vor povesti cei care m-au găsit. Celălalt cred că nu mai există. A fost prima ființă extraterestră pe care am întîlnit-o în treizeci de ani de zbor și, ghinion, tocmai acum... Doamne, ce ochi avea ! Și mîinile cu pieliță între degete, ca la păsări. Oribil ! Nici nu-mi dau seama cum de mai trăiesc, n-am anunțat pe nimeni, totul s-a petrecut cu o viteză uluitoare.

Ei au intrat în cameră. Mă privesc, mă pipăie.

— Stai liniștit, îmi spun, și eu înțeleg.

Acum au ieșit. Iar singur, într-o lume străină.

Încet, îmi scot mîinile de sub pătură. Degetele cu pieliță. Cu pieliță. Ha, sînt un pămîntean ! Eu ?

UN SOLDAT PERFECT

lui Victor Răducănoiu

De undeva, din dreapta, se auzi (sau iar i se păru că aude) un zgomot ca de paşi furişaţi. Soldatul se ascunse în spatele stîncilor şi aşteptă. Noaptea căzuse peste planetă cu aproape o oră în urmă şi cele două luni încă nu apăruseră. Doar vîntul urla printre steiurile împrăştiate haotic. Klaus putea folosi infraroşiile pentru a detecta duşmanul dar, ca un soldat perfect ce era, îi acorda acestuia o şansă, aşa cum şi el, de altfel, avea şansa acestui adăpost provizoriu. Minutele treceau greu. Vîntul se mai linişti şi, după o jumătate de oră, Klaus ieşi din ascunzătoare. Din ce în ce mai clară i se formula în minte ideea că adversarul, ipoteticul său adversar, nici nu exista. Se înşelase şi de această dată ca de atîtea ori în cele patru zile de cînd se afla aici, printre bolovani cu forme ciudate. Nisip şi stînci. Fără să se mai ferească porni spre cel de-al doilea adăpost, săpat la cîţiva kilometri mai departe. Pe drum scoase arma şi trase de cîteva ori, dezintegrînd pietrele întîlnite în cale, mai mult din plictiseală.

O întrebare îi revenea însă obsesiv de ce-l trimeseseră aici, în acest pustiu nenorocit ? Ce legătură avea această planetă pustie, fără viaţă, cu misiunea sa ? Îi promiseseră că-l vor trimite la luptă, că planeta asta...

cum dracu îi spune... în sfîrșit, n-are importanță, trebuia să fie locuită de ființe războinice, înzestrate cu arme necunoscute pe măsura capacității și curajului lui Klaus. Și în loc de toate astea... pietrele și vîntul. Simțea cum, treptat, îl cuprinde furia. Din învălmășagul de gînduri, unul îi apărea tot mai des pe ecranul minții, și anume acela că fusese înșelat într-un mod grosolan, că fusese amăgit ca un copil de către indivizii aceia, palizi de teamă, propovăduitorii păcii pe Pămînt.

Ce idee, să-ți trimiți soldații să se lupte pe alte planete pentru ca pe Pămînt să fie pace, ha, ha, pace, știa el cum e cu pacea asta, astăzi este, mîine nu se știe. Înainte era războiul de treizeci de ani, războiul de o sută de ani și apoi pace, într-adevăr pace, acum însă era invers, pacea de treizeci de ani, pacea de o sută de ani și în rest...

Îl trimiseseră aici. Perfect, nu-l interesa unde și cu cine se luptă, nu asta conta, ci lupta în sine, dar unde-i sînt dușmanii ? Unde sînt armele celebre împotriva cărora trebuie să se apere ? Unde ? De trei zile, ba nu, de patru, era un fel de jucărie, plimbată de colo-colo, prin deșert. Șefii săi îi jucaseră cea mai sinistră farsă. Farsa războiului. Războiul invizibil. Da, da, asta era, fața aceasta a războiului n-o cunoscuse pînă acum. Războiul de unul singur cu sine însuși.

Se opri în dreptul unei ridicături și rămase acolo. Nava era în urmă, cam la două zile distanță, nu era nici o problemă, se putea întoarce oricînd, dar tocmai pe asta mizaseră Seniorii Păcii, ei, Cavalerii Porumbelului Alb, pe onoarea lui de soldat perfect, pe legile indestructibile ce-l conduceau. Știau că el nu se va întoarce, știau că el va lupta. Da, da, chiar așa, va lupta.

Fusese trimis să se lupte. Era înarmat, era pregătit pentru un război, dar nu avea dușmani. Îi lipsea unul din elementele esențiale Adversarul. Logic, pentru ca un război să existe, este nevoie de cele două tabere care se înfruntă. În cazul său trebuia să se adapteze la această situație sui-generis, un război în care nu există decît o singură tabără. Dar el, războiul, trebuie să existe, pentru el fusese trimis, nu ?

Simți că începe să se învîrtească într-un cerc din care nu mai putea ieși. „Gîndesc prea repede, își spuse, și nu pot să-mi fac ordine în minte". Își scoase arma și o așeză lîngă el, la îndemînă. „Deci, războiul există, din moment ce eu, Soldatul, sînt aici pentru a lupta". Dar o confruntare nu poate fi numită astfel — război — dacă nu există nici o victimă. Ori, în situația de față, în cazul său, nu exista decît un singur războinic. Iar victima, unde era victima ? Domnii aceia calculaseră totul, da, da, pregătiseră „lupta" în cele mai mici amănunte. Îi reveni în minte scena cu fețele acelea palide de încordare, le vedea cearcănele și le simțea încordarea și mai ales le vedea satisfacția ce le apăruse în ochi în momentul în care fusese de acord să vină aici, la capătul galaxiei, să se lupte cu himerele, cu umbrele și cu el însuși. Reușiseră să-și atingă scopul, să-l facă să se lupte de unul singur. Raționamentul era foarte clar, dar timpul în care ajunsese la el fusese lung, îi trebuiseră patru zile pînă să-și dea seama de adevăr. El, soldatul ce voise război cu orice preț, fusese trimis să se lupte, deci, din momentul în care coborîse pe această planetă, se afla în război. Nu era nimeni vinovat că planeta era nelocuită, că el, seniorul războiului, nu avea cu cine lupta, că nu avea cel de-al doilea par-

tener pentru ca jocul acesta periculos să fie echilibrat. Un joc în doi. Dar de ce neapărat în doi ? În cazul său el ținea și locul adversarului. Numai că (și fraza dinainte îi reveni ca o obsesie) războiul nu-și respecta numele, și-l anula, dacă nu exista cel puțin o victimă. Nu era neapărat nevoie de un învingător și de un învins, nu, s-au mai văzut cazuri în care lupta se termina nedecis, dar întotdeauna au fost victime. Aceasta era condiția esențială a războiului.

Și atunci rolul său se schimba, nu mai era propriul său adversar, nu, trecuse deja de această fază, acum trebuia să devină victima propriei sale arme. Războiul avea reguli precise, pe care el, Soldatul Perfect, nu le putea evita. El nu avea voie să trișeze.

Cu mișcări încete, cu teamă parcă, luă arma și o strînse în mînă. Apoi o apropie de cască. „Cît de bine calculaseră totul", gîndi. Acest război pentru care mă aflu aici are nevoie de o victimă. O va avea. O va a...

CUPRINS

AVENTURILE LUI THEODORE / 5
Aventurile lui Theodore pe planeta 81 / 6
Theodore și viața la oraș / 23
Theodore și viața la țară / 37
Ultima misiune a domnului Theodore / 47
Întoacerea lui Theodore / 64
Ferma lui Theodore / 81
Theodore și cei 7 magnifici / 91
Cele zece misiuni ale cosmonautului Lapachet repovestite de Theodore asociatului său George / 108
Drum bun, Theodore / 159

ANTICRONICILE ANULUI 2000 / 175
O nuntă ca-n povești / 176
Trafic / 181
Automatul de înghețată / 185

ZÎMBIȚI VĂ ROG / 191
Zîmbiți, vă rog ! / 192

VÎNT DE TIMP / 197
Un vis cu dedicație / 198
Vînt de timp / 205

TABLETA DE SEARĂ / 221
Un animal fantastic / 222
Un mic amănunt / 225
1+1=1 / 227
Un soldat perfect / 229

Redactor : DAN-ION VLAD
Tehnoredactor : MARILENA LUNGULESCU

Bun de tipar : 29.XII.1985
Coli de tipar : 7,375
CRAIOVA, 1985

Întreprinderea poligrafică „Oltenia"
str. Mihai Viteazul nr. 4, Craiova
Comanda nr. 290